LIBRARY
6 - JUN 1958
STATE LEGISLATURE, MADRAS

THE MADRAS LEGISLATIVE ASSEMBLY

Wednesday, 6th November 1957.

The House met in the Assembly Chamber, Fort St. George, at nine of the clock, Mr. Speaker (THE HON. DR. U. KRISHNA RAU) in the Chair.

I.—ANNOUNCEMENTS BY THE HON. SPEAKER *RE*.

(1) SCOPE OF SUPPLEMENTARIES.

MR. SPEAKER: Hon. Members are aware that yesterday there was some discussion on the scope of interpellations and the hon. Member, Sri Vinayakam, differed from my ruling in respect of that matter and quoted Sir Winston Churchill . . .

SRI K. VINAYAKAM: Sir, I accepted your ruling.

MR. SPEAKER: I shall now read from May's Parliamentary Practice which is supposed to be the Bible or the Gita or whatever you may call it, for all Speakers and which is also supposed to be the last word on 'Interpellations'. This is what it says—

'The purpose of a question is to obtain information or press for action, and it should not be in effect a short speech or limited to giving information, or framed so as to suggest its own answer or convey a particular point of view.'

'Besides these general rules, the following types of question are out of order:—

(1) Seeking an expression of opinion or containing arguments, expressions of opinion, inferences, or imputations;

(2) Containing epithets or rhetorical, controversial, ironical or offensive expressions . . . .'

Our own rules regarding questions say—

Questions are admissible if they satisfy the following conditions:—

(1) it must be permissible under the Constitution and the rules;

(2) it must not publish any name or statement not strictly necessary to make the question intelligible;

(3) if a question contains a statement, the member asking it must make himself responsible for the accuracy of the statement;

(4) it must not contain extracts from newspapers;

(5) it must not contain arguments, inferences, ironical expressions or defamatory statements;

(6) it must not ask for an expression of opinion or the solution of an abstract legal question or of a hypothetical proposition;

(7) it must not refer to the character or conduct of any person except in his official or public capacity;

(8) it must not relate to a private or purely parochial grievance;

(9) it must not be of excessive length;

(10) it must not anticipate a question of which notice has already been given . . .'

I am only mentioning this rule so that hon. Members may not make the question-hour an opportunity for making a statement or expressing an opinion. There must be questions alone during question-hour. Even in the British Parliament only six supplementary questions are allowed for the main question. Here hon. Members rather want me to allow 25 supplementary questions on each main question. The other day in regard to the question put to the Hon. Minister for Works, even after allowing 20 minutes for that particular question, 20 Members were rising in their seats. Therefore, my only request is that members will not make a statement during question-hour. Also, they should follow certain rules and should not question the Speaker if he makes a suggestion

MR. SPEAKER: Questions and answers.

SRI K. VINAYAKAM: On a point of personal explanation, Sir. I want to submit very humbly to the Chair that I never meant any offence to the ruling of the Chair. But I believe that it has been brought to the notice of the Hon. Speaker that the book written by one of the experienced clerks of the Parliament, Mr. Henry Howard . . .

MR. SPEAKER: This is not a personal explanation.

SRI K. VINAYAKAM: It is added to it.

MR. SPEAKER: I am sorry, let the hon. Member resume his seat. One of the things that hon. Members should know is that when the Speaker rises to speak, hon. Members should resume their seat. Therefore, when I give my ruling, I do it in good faith and hon. Members should accept it and should not question it. Now I would request the hon. Member Sri Vinayakam not to drag in the name of any Clerk of the Parliament or for that matter any individual however great he may be in the world in this matter.

SRI K. VINAYAKAM: I never meant any disrespect to the Chair. I have not finished my personal explanation. It is written that Sir Winston Churchill put a question . . .

MR. SPEAKER: Let the hon. Member please sit down.

II.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Air Service between Madras and Madurai

* 91 *Q.*—SRI S. B. ADITYAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to start Air Service between Madras and Madurai; and

6th November 1957]

(*b*) whether the Government have been asked by the Centre to share the cost of running the service?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No, Sir.

(*b*) Does not arise.

SRI S. B. ADITYAN : Will the Government consider the running of an internal Air Service, either State-owned or private-owned, to places like Madurai and Salem?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Government themselves cannot consider the question of running an internal service. It is risky and this Government cannot afford to do it. It is for the Indian Air Lines Corporation to organize it or give help to those who come forward to do it.

SRI A. A. RASHEED : Is the Hon. Minister aware that there is an ærodrome at Vellore which is not used?

MR. SPEAKER : What has this question to do with the main question?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There are ever so many ærodromes which have not been used.

SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, மதுரை நகரம் தமிழ் நாட்டிலே சென்னைக்கு அடுத்தபடி மிக அதிக மக்களைக் கொண்ட நகரமாயிருப்பதால், அந்த நகரத்திற்கு வான ஊர்திமூலம் தொடர்பு ஏற்படுத்துவது மிக அவசியமானது. அப்படி ஏற்படாமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தத் தக்கது. தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெரிய முதலாளி மதுரை நகரத்திற்கு வான ஊர்திமூலம் தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்காக முன்வந்து மத்திய அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருந்தும் அவருக்கு அதற்கான அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை யென்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : மதுரைக்கு முன்பு ஏர் ஸர்விஸ் இருந்தது. அது கட்டவில்லையென்று நின்றுவிட்டது. மதுரை நகரம் மிகச் சிறந்த நகரம்தான். அதற்கு ஏர் ஸர்விஸ் இல்லாததால் அதன் சிறப்புக் குறையாது. ஒரு நாள் இராத்திரிப் புறப்பட்டு மறு நாள் காலை ரயில் மூலமாக சௌகரியமாகப்போய்விடலாம். தனி முதலாளிகள் யாராவது முன் வந்து சர்க்கார் உதவி வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது எனக்குத் தெரியாது. அப்படி யாராவது முன் வந்தால் இந்த அரசாங்கம்கூட உதவி அளிப்பதற்குச் சிபாரிசு செய்யும்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : Are the Government taking steps to run an internal air service by suggesting to the Central Government and if so, may I know the progress in that direction?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : யோசனை செய்வது "டேகிங் ஸ்டெப்ஸ்" அல்ல. மத்திய சர்க்கார், இண்டியன் ஏர் லைன்ஸ் கார்ப்பொரேஷன், ஸிவில் ஏவியேஷன் டிபார்ட்மெண்ட் இவர்கள்தான் இவைகளை கவனிக்கவேண்டும்.

SRI N. K. PALANISAMI : May I know whether this Government has recommended to the Central Government the opening of an air service to any place other than Madurai in this State?

[6th November 1957

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There has been some correspondence between the Ministry of Civil Aviation and our Chief Minister and in that connection, it has been suggested that the Indian Air Lines Corporation might consider the opening of certain new routes connecting the cities in this State.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : ஸார், இந்தியாவிலுள்ள எல்லா ராஜ்யங்களிலுமுள்ள ஜில்லா தலைநகரங்களையும் ஏர் ஸர்விஸ் மூலம் தொடர்பு ஏற்படுத்துவதற்கு இண்டியன் ஏர் லைன்ஸ் ஒரு திட்டம் வகுத்திருப்பது அமைச்சருக்குத் தெரியுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : அம் மாதிரி என்னிடம் ஒன்றும் தகவல் இல்லை.

Nationalisation of Educational Institutions

* 92 *Q.*—SRI N. K. PALANISAMI : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal to nationalise education in the State?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There is no proposal, Sir.

SRI N. K. PALANISAMI : Sir, the Government are spending . . .

MR. SPEAKER : The hon. Member should put it in the form of a question.

SRI N. K. PALANISAMI : As the Government are spending a lot of money by way of loans and grants to private schools, why not they take steps to nationalise education?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already stated that it is not necessary. We are just going to discuss the entire question of education in the course of the day when the hon. Member could put forward his views.

9-10 a.m. SRI K. VINAYAKAM : Sir, Are the Government aware of the fact that private agencies are doing really very good work by conducting private schools, in some cases much better than Government agencies and if so, will the Government restrain any idea of nationalizing educational institutions, if they have any?

MR. SPEAKER : 'Much better than Government agencies' is an insinuation.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already stated that there is no proposal for nationalization. If any hon. Member has any point to put forward in this respect, he may do so during the debate to-day.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : If individuals run schools, is it not co-operation with the Government in the development of education, and does not the Government welcome such co-operation?

6th November 1957]

The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM : All these come under the objections which you raised with regard to the nature of supplementary questions.

Borewell pumps

* 93 *Q.*—Mr. SPEAKER : As the hon. Member who gave notice of the question, namely, Sri K. R. Viswanathan is not in his seat, the answer together with the question will be printed in the Official Proceedings?

* 93 *Q.*—Sri K. R. VISWANATHAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the arrangements made for the maintenance of the borewell pumps used for drinking water purposes in panchayat and non-panchayat villages?

The Hon. Sri M. A. MANICKAVELU : The maintenance of Rural Water-supply borewells and pumps has been transferred to the Collectors with effect from 1st May 1957.

Mr. SPEAKER : Questions 94 and 95 will be taken up together.

Sales tax

* 94 *Q.*—Sri K. SATTANATHA KARAYALAR : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether the Government have received the report of Dr. Lokanathan on " Sales tax "; and

(*b*) if so, whether a copy of it will be placed on the table of the House?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : (*a*) No, Sir.

(*b*) Does not arise at present.

* 95 *Q.*—Sri K. SATTANATHA KARAYALAR : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether the Government have imposed on any article or articles single-point sales tax instead of multi-point sales tax during the past three months; and

(*b*) if so, what those articles are?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : (*a*) No, Sir.

(*b*) Does not arise.

Sri K. SATTANATHA KARAYALAR : அந்த அறிக்கை எப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்படும் என்பதை சர்க்கார் சொல்ல முடியுமா ?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் என்றைக்கு அறிக்கையை அனுப்புகிருரோ அன்றிலிருந்து சமர்ப்பிக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

Sri K. SATTANATHA KARAYALAR : அதற்கு எதாவது கால வரம்பு இல்லையா என்பதைக் கேட்கிறேன்.

[6th November 1957

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : காலவரையறை எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

SRI N. K. PALANISAMI : Addressing a public meeting at Tiruchirappalli, Dr. Lokanathan said that he would recommend to the Government to fix the turnover at about Rs. 26,000 to Rs. 30,000 to give relief to small traders. Will the Government implement that recommendation?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I said that we had not yet received the report of Dr. Lokanathan. These are matters which will form part of his recommendations, and when his recommendations are received, they will be examined.

SRIMATHI KAMALAMBUJA AMMAL : டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் தன்னுடைய அறிக்கையை அனுப்பும்போது கருணைக்கிழங்குக்கு விதிவிலக்கு அளித்து தன்னுடைய அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : எனக்கு ஜோஸ்யம் தெரியாது. அதில் நம்பிக்கையுமில்லை.

SRI K. ANBAZHAGAN : விற்பனை வரி சட்டத்தினைத் திருத்துவது மூலமாக தனித்தனி பல பொருள்களுக்கு ஒருமுனை விற்பனை வரி விதிக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், பிறமாகாணங்களிலிருந்து இறக்குமதியாகி புகையிலை, சிகரெட் போன்ற பல்வேறு பொருள்கள் நம் மாகாணத்திற்கு வந்து விற்பனையாகிறது. அவைகளின் பேரில் சர்க்காருடைய கண்காணிப்பு சரியாக இல்லாமல் இருப்பதால், விற்பனைவரி வசூலாகவில்லை என்று மக்களால் பேசப்பட்டு வருகிறது. அதைக் கண்காணித்து, அவைகளுக்கு விற்பனைவரி விதித்து அதை வசூலிக்க சர்க்கார் ஏதாகிலும் திட்டமிட்டிருக்கிறார்களா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : விற்பனை வரியைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றுவதற்கு பலமுயற்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பிற மாகாணங்களிலிருந்து மட்டும் அல்லாமல் புதுவையிலிருந்தும் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து இங்கே விற்கப்படுகின்றன. அவைகளையெல்லாம் சர்க்கார் கவனித்துக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் இந்த சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையொட்டி மத்திய சர்க்கார் அவர்களும் ஒரு சென்ட்ரல் எக்சைஸ் ட்யூட்டிகூட போடவேண்டும் என்று யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் டில்லியில் நடந்த நிதி மந்திரிகளின் மகாநாட்டில்கூட இதைப்பற்றி பரிசீலிக்கப்பட்டது.

SRI K. VINAYAKAM : In the terms of reference given to Dr. Lokanathan, did not the Government set a time limit for the submission of the report ? If not, will they at least now take steps to hasten the issue and request him to submit the report ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government did not set any time limit. The Government expect the report to be submitted as early as possible.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களுடைய அறிக்கை வருவதற்கு முன்னதாகவே அறிக்கையில் என்ன வருகிறது என்றும் எந்தந்த பொருள்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்படும் என்ற செய்தியும் பத்திரிகைகளில் வந்தது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா, அப்படி விதிவிலக்கு அளிக்கப்படும் என்று எப்படி முடிவுக்கு வந்தார்கள் என்பதையும் சர்க்கார் அறியுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

6th November 1957]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் பலவிதமான யோசனைகளையெல்லாம் மக்களிடம் சொன்னார். அப்படிச் சொல்வதன் மூலம் மக்களுடைய யோசனைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று கேட்டிருக்கலாம். அவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு தன்னுடைய சிபாரிசுகளை செய்யலாம் என்று தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்திருக்கலாம். பலவிதமான யோசனைகளை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதன் மூலம் பலவிதமான அபிப்பிராயங்களைத்தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று தன்னுடைய யோசனைகளை தெரிவித்திருக்கலாம். அதற்காகத்தான் சொல்லியிருப்பார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : பிற மாகாணத்திலிருந்து வரும் பொருள்களுக்கு விற்பனைவரி கொடுக்காமல் தவிர்ப்பதற்கு சில விதிகளை சர்க்கார் ஏற்படுத்தப்போவதாகச் சொன்னார்கள். அம்மாதிரி இம் மாகாணத்திலிருந்து வெளிமாகாணங்களுக்குப் போகக்கூடிய பொருள் களுக்கு ஏதாவது ஒரு உத்தரவாதம் இருக்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவர் கேள்வி எனக்கு புரியவில்லை.

MR. SPEAKER : எனக்கும் புரியவில்லை. மறுபடியும் கேளுங்கள்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : சற்று முன் கனம் அன்பழகன் கேட்ட கேள்வி மூலம் பிறமாகாணங்களிலிருந்துவரும் புகையிலைபோன்ற பொருள்களுக்கு எல்லாம் விற்பனைவரி கொடுக்காமல் பிறமாகாண வியாபாரிகள் தப்பித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றார். அதற்கு அமைச்சர் ஏதோ நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளப்போவதாகச் சொன்னார். அதே போல் நம்மாகாணத்திலிருந்து நமது வியாபாரிகளால் அனுப்பப்படும் பொருள்களுக்கு அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையை எடுத்துக்கொள்வாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நம்மாகாணத்தில் விற்பனை நடந்தால் அதற்கு விற்பனைவரி விதிக்கப்படுகிறது. அதனால் எந்த விதமான நஷ்டமும் ஏற்படவில்லை. வெளி மாகாணங்களிலிருந்து புதுவைக்குப் போய் அங்கிருந்து சரக்கு வருகிறது. அவைகள் விற்பனை வரியிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுகின்றன. அவைகளுக்கு விதிக்கவேண்டிய வரி நமக்கு நஷ்டமாகிறது. அவைகளைத் தடுப்பதற்காகத்தான் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

SRI A. A. RASHEED : Will the Government consider leather as an article for single-point sales tax ?

MR. SPEAKER : The hon. Member is asking a question which does not come within the purview of the main question. If the Hon. Minister is prepared to answer, I have no objection.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is a matter under examination by Dr. Lokanathan.

SRI S. LAZAR : டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் தன்னுடைய விசாரணையை முடித்துவிட்டார் என்றும் இப்பொழுது தன்னுடைய ரிப்போர்ட்டை தயார் செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்வதும் உண் மைதானா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I said that the report of Dr. Lokanathan had not yet been received by the Government. I do not know what he is doing now.

SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, இந்த விற்பனைவரி நம்முடைய மாகாணத்தைச் சாராது பிற மாகாணத்தைச் சார்ந்தது, சில குறிப்பிட்ட வடநாட்டு முதலாளிகளால் இரண்டு மூன்று

வருஷங்களாக இந்த விற்பனைவரி அரசாங்கத்திற்குத் தரப்படாமல் இருக்கிறது. அதை வசூலிக்க இந்த அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இது விஷயமாக ஏதாவது தனியான விவரங்கள் இருந்தால் அதை கனம் அங்கத்தினர் எழுதி அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பொதுவாக யாரோ சிலர் கொடுக்கவில்லை என்ற காரணத்தினால் ஒரு பகுதியைக் குற்றம் சாட்டிச் சொல்வது சரியாக இருக்காது.

SRI A. VEDARATHNAM PILLAI : டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களிடமிருந்து ஏதாவது இன்டரிம் ரிப்போர்ட் வந்திருக்கிறதா ?

THE HON. SRI. R. VENKATARAMAN : No report has been received.

Allegations against the President of the Vilathikulam Panchayat Board

* 96 *Q.*—SRI V. SUBBIAH (on behalf of Sri V. K. Kothandaraman) : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) whether some of the Panchayat Board Members of the Vilathikulam Panchayat Board in Kovilpatti taluk, Tirunelveli district, complained against the President of the said panchayat board alleging certain malpractices and misappropriation of panchayat funds during the months of May 1956 and January 1957 ;

(*b*) whether four members of the panchayat board have resigned their membership of the panchayat board on 5th July 1957 ;

(*c*) if answer to (*b*) is in the affirmative, the reasons for the same ; and

(*d*) if answer to (*a*) is in the affirmative what action was taken by Government thereon?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : (*a*) Yes, Sir.

(*b*) Yes, Sir. The four members of the panchayat sent their resignations to the Inspector of Municipal Councils and Local Boards.

(*c*) The members expressed their dissatisfaction with the President of the Panchayat and also that their complaints against him have not received due attention.

(*d*) The complaints contained in the petition were enquired into by the Regional Inspector of Municipal Councils and Local Boards, Southern Range, and suitable action was taken against the President.

SRI K. VINAYAKAM : May I know what the 'suitable action' taken against the defaulting President is?

6th November 1957]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : I have not enquired as to what exactly the punishment given is. If the hon. Member is particular about knowing it, let him give notice of a separate question and I will answer it.

SRI V. SUBBIAH : ஒரு வருஷ காலமாக அந்த பஞ்சாயத்து உப தலைவர் அவர்களும் பெரும்பாலான மெம்பர்களும் அந்த பஞ்சாயத்து தலைவரின் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லியும் இது வரையிலும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாக தெரியவில்லை. அந்த முறையில் அங்கே மத்திய காலத்தில் எப்படிபட்ட நிர்வாகம் நடைபெறும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதனால் அங்கே மறு தேர்தலுக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDAMMAL SIMON : நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று தான் கூறினேன். நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று சொல்லவில்லை. நடவடிக்கை எடுத்துத் தான் இருக்கிறது.

SRI M. S. SELVARAJAN : Are there any allegations against the Members who have resigned?

THE HON. SRIMATHI LOURDAMMAL SIMON : அதைப்பற்றி ஒரு தகவலும் இல்லை.

Midday meals to poor students

* 97 *Q.*—SRI P. G. MANICKAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the amount allotted for 1957–58 for the supply of midday meals to poor students in the Coimbatore district? 9-20 a.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The midday meal scheme is under consideration and orders will issue shortly. The total provision made in the current year for the scheme is Rs. 10 lakhs and this has not been broken into districtwar figures.

SRI P. G. MANICKAM : அந்தத் தொகை பிரிக்கப்படும்போது கோயமுத்தூர் ஜில்லாவிலே எத்தனை பகல் உணவு சென்டர்கள் ஏற்படுத்தப் படும் ? எத்தனை பேர்களுக்குப் பகல் போஜனம் அளிக்கப்படும் ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஜில்லா வாரியாக என்னிடத்தில் புள்ளி விவரங்கள் இல்லை.

MR. SPEAKER : ஜில்லா வாரியாகப் புள்ளி விவரங்கள் இல்லை என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறார்.

SRI N. K. PALANISAMI : When the amount is allotted for midday meals to children, will the Government see that the fund is not allotted from the budget or I mean from the education fund and will it see to get it from the Central Government?

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினருடைய கேள்வி தெளிவாக இல்லை. கேள்வியைத் தமிழிலேயே கேட்டு விடுங்கள்.

SRI N. K. PALANISAMI : ஏழை மாணவர்களுக்குப் பகல் உணவு அளிப்பதற்குப் பணம் ஒதுக்கும் காலத்தில், கல்வி இலாகாவுக்காக நாம் எவ்வளவு செலவு செய்கிறோமோ அதிலிருந்து ஒதுக்காமல், மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து 'கிராண்ட்' வாங்கிச் செலவிட அரசாங்கம் யோசிக்குமா ?

[6th November 1957

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : எந்தத் தலைப்பின் கீழ் கொடுக்கப்படுகிறது என்பது முக்கியம் அல்ல. பணம் எங்கிருந்து கண்டுபிடிப்பது தான் முக்கியம். அதற்கு வேண்டிய தொகை பத்து லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி இலாகா தலைப்பில் இருந்தாலும், சுகாதார இலாகா தலைப்பில் இருந்தாலும் ஒன்றுதான்.

SRI M. C. MUTHUKUMARASWAMY : பகல் உணவுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் ஹரிஜனங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் " கிராண்ட் "டிலிருந்து ஏதாவது எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறதா ? அல்லது தனியாக ஒதுக்கப்படுகிறதா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஹரிஜனங்களுக்கு உணவு அளிப்பதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. இரண்டையும் இணைக்கவேண்டும் என்பது சர்க்காருடைய அபிப்பிராயம்.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : கேட்கப்பட்டிருக்கும் கேள்வி கோயமுத்தூர் மாவட்டத்தைப் பொறுத்தது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட பத்து லட்ச ரூபாய் கோயமுத்தூர் மாவட்டத்திற்குமட்டுமா ? அல்லது ராஜ்யம் முழுவதற்குமா ? அப்படியென்றால் இந்தப் பத்து லட்ச ரூபாய் போதுமா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I said ' the total provision made in the current year for the scheme is Rs. 10 lakhs and this has not been broken into district-war figures.' This itself shows that it is for the entire State.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : ஒதுக்கப்பட்ட தொகையிலே எவ்வளவு இது வரை உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லமுடியுமா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நவம்பர் 1-ந் தேதியிலிருந்து தான் இந்தத் திட்டம் அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதிலே இன்னும் அதிகமாக செலவழிக்கப்படவில்லை.

SRI P. G. MANICKAM ; ஆரம்பக் கல்வியிலே மிகமிகப் பிற்போக்காக இருப்பது கோயமுத்தூர் ஜில்லாதான். அதிலும் குறிப்பாக பவானி தொகுதியிலே உள்ள தாளவாடி, பவானி பிர்க்காக்கள் மிகவும் பிற்போக்காக இருப்பதால், அங்கே இந்தத் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவர கவர்ன்மெண்டார் ஏதாவது யோசனை செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதற்காக ஒரு ஜில்லாவைப் பிற்போக்காக வைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஏழை மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த ஏழை மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் திட்டம். அதற்காக இப்பொழுது ஆரம்பம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதைப்பற்றியும் கனம் அங்கத்தினர்கள் இப்பொழுது வரஇருக்கிற விவாதத்திலே விரிவாக அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கலாம்.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Sir, Will the Hon. Minister be pleased to say whether the public also contribute anything either in kind or in cash in addition to the Government contribution?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : As a matter of fact, till now it was purely voluntary effort which has been contributing to the scheme. It is only from the 1st of November that the Government have also come into the picture.

6th November 1957]

SRI S. PAKKIRISWAMY PILLAI : குழந்தைகளுக்கு இலவச பகல் உணவு கொடுக்கும்போது, கோதுமை உணவும் கொடுக்கவேண்டுமென்ற நிலைமையிலே, ஒரு பன் கொடுக்கவேண்டுமென்று கார்ப்பரேஷனுக்கு சர்க்கார் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்களா ? அம்மாதிரி திட்டம் இந்த இடங்களிலும் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நகரத்தில் வேண்டுமானால் பன் செய்வதற்கு வசதிகள் இருக்கலாம். மற்ற இடங்களில் பன் கொடுக்க முடியாது. கோதுமையை வேறுவித உணவாக மாற்றிக் கொடுக்க முடியும். அதைப்பற்றி யோசனை செய்யலாம்.

SRIMATHI KAMALAMBUJA AMMAL : இலவச உணவு கொடுக்கும் விஷயத்திலே ஒரு பிள்ளைக்கு சராசரி எவ்வளவு தொகை ஒரு நாளைக்கு ஒதுக்கப்படும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஒன்றரையணாவிலிருந்து இரண்டணா வரைக்கும் குழந்தையொன்றுக்கு ஒரு நாளைக்கு செலவாகலாம். அதிலே எவ்வளவு சர்க்காரிலிருந்து தரவேண்டும், எவ்வளவுமக்களிடமிருந்து வரவேண்டும் என்பதைப்பற்றி யோசனை செய்து, தாற்காலிகமாக பாதித் தொகை சர்க்காரும் மறு பாதித் தொகை மக்களும் கொடுக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றியும் கனம் அங்கத்தினர்கள் விவாதத்தின் போது ஆலோசனைகளைச் சொல்லலாம்.

Relief measures in Tiruchendur and Nanguneri taluks

* 98 *Q.*—SRI S. B. ADITYAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the action taken by the Government to alleviate the hardship caused to the Agriculturists of Tiruchendur and Nanguneri taluks of Tirunelveli district, due to failure of monsoon?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is presumed that the hon. Member refers to the failure of monsoon last year 1956–57. The Government have taken the following relief measures in Nanguneri taluk and in the Sattankulam and Udangudi firkas and Karungadal, Srivenkatesapuram, Kattarimangalam and Meerankulam villages of Alwarthirunagiri firka in Tiruchendur taluk during 1956–57 :—

(i) Grant of special dry remission in Radhapuram, Tisyanvilai, Valliyoor, Palavoor and Vijayanarayanam firkas in Nanguneri taluk;

(ii) grant of seasonal wet remission, wherever necessary;

(iii) postponement of collection of cesses, land revenue additional surcharge and loan instalment, to fasli 1367;

(iv) execution of low-scale famine relief works;

(v) grant of subsidy-*cum*-loan of Rs. 1,000 per well, for deepening irrigation wells;

(vi) execution of works under Rural Water-supply (Comprehensive Scheme); and

(vii) opening of more fair price shops.

SRI S. B. ADITYAN : கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னபோது, அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள நஞ்சைக்கு நிலவரி வஜா செய்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அந்தப் பிரதேசத்தில் பெருவாரியான நிலம் புஞ்சையாகச

[6th November 1957

இருப்பதால், அங்கு கடந்த ஆண்டில் விதிக்கப்பட்ட நில வரியையும், டனை வரிக்குப் பதிலாக விதிக்கப்பட்ட உ ரி நில வரியையும் ரத்துசெய்வதற்கு அரசாங்கம் ஆலோசிக்குமா ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : அதைப்பற்றித்தான் நான் முதலிலேயே சொன்னேன். அதாவது—

(i) Grant of special dry remission in Radhapuram, Tisyanvilai, Valliyoor, Palavoor and Vijayanarayanam firkas in Nanguneri taluk; and

(ii) Postponement of collection of cesses, land revenue additional charge, and loan instalments.

SRI A. R. SUBBIAH MUDALIAR : நாங்குனேரி, சங்கரன்கோயில் தாலூகாக்களிலே லோன்-கம்-ஸப்ஸிடி திட்டத்தின் கீழ் மூன்று லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது பூராவும் செலவு செய்யப்பட்டுவிட்டது. மேற்கொண்டு கிணறுகள் வெட்டுவதற்காக தொகை வேண்டுமென்று கலெக்டர் அவர்கள் சர்க்காருக்குத் தெரியப்படுத்தியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதன் பேரில் சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறதா ?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : மேற்கொண்டு தொகை கேட்டதைப்பற்றி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டதாகத்தான் எனக்குத் தெரிய வருகிறது. நாங்குனேரியைப்பற்றி தெரியும். சங்கரன்கோயில் தாலூகாவும் அதை அடுத்து இருப்பதால், அதுபற்றியும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

Naye praise equivalents

* 99 *Q*.—SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether it is a fact that the Government Transport Department have decided to treat two-anna coins tendered together as equivalent to only 24 naye paise; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (*a*) & (*b*) In the initial stages of conversion to Naye Paise, there was some confusion. Government Transport did not issue any instructions to treat two two-anna pieces as equivalent to 24 Naye Paise. Consequent on public complaints, the Government have issued instructions to the Honorary Director that the conversion table should be observed by conductors.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : இரண்டு இரண்டணு நாணயங்களைக் கொடுத்தால் 24 நயா பைசாவாகத்தான் மதிக்கப்படும் என்று எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் செய்தி வந்திருந்ததை சர்க்கார் ஏன் மறுக்கவில்லை என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்ல முடியுமா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நாலணுவை இரண்டு இரண்டணு நாணயங்களாக கண்டக்டர்கள் பிரயாணிகளுக்குத் திருப்பிக்கொடுக்கும் போது கண்டருக்கு 24 நயா பைசா கணக்குத்தான் ஆகிறது. அந்த வகையில் கண்டக்டருக்கு ஒரு நயா பைசா நஷ்டம் அடைகிறது என்று அவர்கள் என்னிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அதிலும் சற்று உண்மை இருக்கிற தென்பதை நான் ஒப்புக்கொண்டேன். இது விஷயமாக பல பிரச்னைகள் தந்தன. ஏதோ ஒரு வழியாக அதைத் தீர்த்திருக்கிறோம். இதற்குமேல் இதில் கேள்வி கேட்டால் மேலும் "கன்ப்யூஷன்" வந்துவிடும் என்று நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

6th November 1957]

Sri K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, இரண்டு இரண்டணா நாணயங்களை 25 நயா பைசாக்கள் என்று எடுத்துக்கொள்ளுகிற அரசாங்க அமைச்சரவர்கள் நான்கு ஓரணா நாணயங்கள் வந்தாலும் அதே நிலைமை தானே ஏற்படும் என்று எண்ணிப் பார்த்தார்களா ? அல்லது அதைப் பற்றி தக்க முடிவு தருவார்களா ?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : கன்வர்ஷன் டேபிள் பிரகாரம் மொத்த பணத்திற்கு எவ்வளவு நயா பைசா என்று இருக்கிறது. நான்கு அணாக்களாகக் கொடுத்தாலும் " கன்வர்ஷன் டேபிள் " பிரகாரம் அப்படித் தான் ஆகும். எவ்வளவு சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்பதற்கு நான் ஒரு உதாரணம் சொல்லி விளக்க விரும்புகிறேன். 100 மூன்றணா டிக்கட்களுக்கு அணாக் கணக்குப்படி ரூ. 18-12-0 ஆகிறது. நயா பைசா கணக்குப்படி ரூ. 19 ஆகிறது. இதில் குறைவு ஏற்படுகிறபோது கண்டக்டர்கள் பேரிலே புகார் வருகிறது. ஏதோ இதையெல்லாம் ஒறுவாறு அவர்களிடம் பேசி, தீர்த்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே, இந்தப் பிரச்னையை இப்பொழுது இப்படியே விட்டுவிடும்படியாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

Pavement dwellers in the Harbour area

* 100 *Q*.—**Sri S. PAKKIRISWAMY PILLAI** : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether the scheme for the improvement of six slumps and for housing pavement dwellers living in the harbour area submitted by the Corporation of Madras will be sanctioned and implemented in 1957–58 itself?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : Some of the schemes referred to have been sanctioned. Plans and estimates are awaited from the Corporation in respect of the remaining schemes. All the schemes are expected to be sanctioned and implemented in 1957–58.

Sri S. PAKKIRISWAMY PILLAI : நடைபாதை வாசிகளுக்கு எந்த 9-30 a.m.
இடத்திலே வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதாக உத்தேசம் ? அதற்கு எவ்வளவு பணம் செலவழிப்பதாக உத்தேசம் ?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : நடைபாதை வாசிகளுக்கு ஒரு லட்சத்து ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இடத்தைப் பற்றி இன்னும் முடிவு செய்யப் பட வில்லை.

Sri K. VINAYAKAM : இந்தச் சேரி அபிவிருத்தித் திட்டத்திலே சென்னை கார்ப்பரேஷன் வட சென்னையை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு அபிவிருத்தி செய்கின்ற ஒரு அமைப்பு இப்பொழுது இருப்பதால், தெற்கு சென்னையிலே ஸிடி இம்புரூவ்மெண்டு டிரஸ்டு எந்தச் சேரியையும் எடுத்து எந்தவிதமான அபிவிருத்தியும் செய்யவில்லை. ஏற்கனவே இருக்கும் சேரிகளை ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பதனாலே மொத்தமாக சென்னை பூராவும் வடக்கு தெற்கு இரண்டையும் சேர்த்து கார்ப்ரேஷனே செய்யும்படி அரசாங்கம் உத்தரவு போடுவதற்கு முன்வருமா ?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : இரண்டு அதிகாரிகள் சேரி அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலமாக வேலை இன்னும் துரிதமாக நடக்கும் என்ற காரணத்தினால் தென் சென்னை பகுதியை ஸிடி இம்புரூவ்மெண்டு டிரஸ்டிக்கும், வட சென்னையை கார்ப்பரேஷனுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சேரி ஒழிப்பு திட்டத்திற்காக இந்த வருஷம் தான் மத்திய சர்க்கார் பணம் அதிகமாக கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே இரண்டு பேரும் இப்பொழுது வேலையை துரிதமாக செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : சேரி ஒழிப்புத் திட்டத்தின் கீழ் பல இடங்களிலுள்ள சேரிகளை வேறு புதிய இடங்களுக்கு மாற்றி நல்ல திருத்தங்களைச் செய்கின்ற சர்க்கார், மழை வெள்ளத்தால் அழிந்த சேரிகளுக்கு முதல் இடம் கொடுத்து, அவைகளை முதலில் செம்மைப்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை நிறைவேற்றுவார்களா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இப்பொழுது ஏற்பட்ட மழை வெள்ளத்தின் காரணமாக அடைந்த நஷ்டத்தை சரி பண்ணுவதற்காக கார்பரேஷன் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அவர்களையெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி நேற்றுகூட பள்ளிக்கூடங்களில் தங்குவதற்கு வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

SRI N. MARUDACHALAM : சேரி ஒழிப்பு திட்டத்தை கோயம்புத்தூர் முனிசிபாலிடிக்கும் விஸ்தரிக்கப்படுமா என்று கேட்கிறேன் ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இப்பொழுது இல்லை. இது சென்னை நகரத்திற்கு மாத்திரம்தான்.

SRI K. VINAYAKAM : Is the Hon. Minister aware of the fact that after the assignment of the task of clearing the existing slums to the authority, the City Improvement Trust, not even one existing slum has been attended to by the Trust apart from its building activities which it is pursuing in open grounds?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is not correct to say that the City Improvement Trust has not taken any slum improvement work. This year, they have schemes for the improvement of slums in South Madras. It takes time for the plans to be drawn up and the scheme to be executed. I would request the hon. Member to wait for one year—1957–58 and then come forward with complaints if necessary.

Sri K. Vinayakam rose . . .

MR. SPEAKER : இந்த கேள்வி ஹார்பர் பகுதியைப் பற்றிய கேள்வி. 'ஸவுத் மதருஸுக்கும்' அதற்கும் ஒன்றும் சம்பந்தமில்லை என்று தோன்றுகிறது.

SRI M. C. MUTHUKUMARASWAMI : இரண்டு, மூன்று நாட்களாக தொடர்ந்தாற்போல் மழை பெய்வதன் காரணமாக குடிசை வாழ் மக்கள் தங்குவதற்கு இடமில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் ; சர்க்கார் அது சம்பந்தமாக என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : அதுபற்றி ரூல் 40-ன் கீழ் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள்.

SRI A. VEDARATNAM PILLAI : நடைபாதையில் குடியிருப்பவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட பிறகு மறுபடியும் அவர்கள் நடைபாதையில் தங்காமல் இருப்பதற்கு ஏதாவது பாதுகாப்பு உண்டா ? அதற்கு என்ன ஏற்பாடுகள் என்று மந்திரி அவர்கள் அறிவிப்பார்களா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இப்பொழுது நடைபாதையில் வசிப்பவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்த பிற்பாடு போலீஸை வைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் நடைபாதையில் அவர்கள் தங்காமல் தடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு எந்த விதமான வசதியும் செய்யாமல் இப்பொழுது அவர்களை தடுப்பது நியாயம் அல்ல. அவர்களுக்கு முதலில் வீடுகள் கட்டிகொடுத்த பிற்பாடு இதை எப்படிச் செய்யலாம் என்பது பற்றி யோசிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

6th November 1957]

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIAR : May I know from the Hon. Minister the steps taken by the Government to prevent the further formation of slums?

MR. SPEAKER : I think that is a separate question.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We have not yet taken any decision on that matter.

MR. SPEAKER : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—CALLING ATTENTION TO A MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE UNDER RULE 40 OF THE ASSEMBLY RULES *RE* THE PLIGHT OF HUT DWELLERS DURING HEAVY RAIN IN THE CITY OF MADRAS.

MR. SPEAKER : Notice has been received from hon. Member Sri S. M. Annamalai calling attention of the Hon. Minister for Finance to a matter of urgent public importance, viz., the pitiable plight of hut dwellers in the City of Madras.

SRI S. M. ANNAMALAI : ஸ்பீகர் ஸார், சென்ற சில நாட்களாக 9-38 a.m.
சென்னை நகரத்திலே மிகவும் பலமாக மழை பெய்ததன் காரணமாக சைதாப்பேட்டை ஆற்று ஓரத்தில் இருக்கக்கூடிய குடிசைகள் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோலவே வியாஸர்பாடி இன்னும் சில இடங்களில்கூட பல குடிசைகள் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டிருக்கின்றன. இதை நாங்கள் அங்கே நேரில் சென்று பார்த்தோம். அப்படிப் பார்க்கும்பொழுது அங்கு இருந்த மக்கள் உணவு கொடுக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது அமைச்சர் அவர்கள் கேள்வி நேரத்தின் பொழுது உணவு தரப்படுகிறது என்று சொன்னது குறித்து மகிழ்ச்சி உறுகிறேன். அதுபோலவே 10 பேர்கள் தங்கக்கூடிய ஒரு இடத்தில் சுமார் 50 அல்லது 100 பேர்களை அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த நிலைமையில் சமையல் செய்துகூட சாப்பிட முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்குவதற்கு உடனடியாக ஏற்பாடு செய்துதரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதுவும் தவிர, சேரி ஒழிப்பு திட்டத்தின் கீழ் அப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு உடனடியாக வீடுகளை கட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். வருங்காலத்தில் சைதாப்பேட்டை ஆற்று ஓரத்தில் வீடுகள் கட்டாமல், அதற்கு வேறு தகுந்த இடங்களை ஏற்பாடு செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று சென்னைமாநில அரசியலாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படி சில சமயங்களில் மழை பெய்தால் மக்கள் தங்க வசதி இல்லாமல் தவிப்பதை உடனடியாக கவனித்து சேரி ஒழிப்பு திட்டத்தின் கீழ் அவர்களுக்கு உடனடியாக தங்க வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டும். மழையின் காரணமாக வீடு இழந்து கஷ்டப்படும் எல்லா மக்களுக்கும் உணவு வசதிகள் செய்துகொடுக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நேற்று நாங்கள் சென்று விசாரித்தபொழுது சைதாப்பேட்டை ஆற்றங்கரை ஓரத்தில் இருக்கக்கூடிய சலவைத் தொழிலாளர்களின் சுமார் 2,000 துணிகள் அடித்துக்கொண்டு செல்லப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள். அந்த ஏழைத் தொழிலாளிகள் 2,000 துணிகளுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அது அவர்களால் முடியாத காரியம். ஆகையால் சென்னை மாநில அரசியலார் சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு இதற்கு தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[6th November 1957

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Speaker, the following are the places that were seriously affected on account of heavy rains and where there is not only stagnation of water but in certain places even some huts and other kutcha buildings are very much damaged :—

North Madras.—In Division 1, in Tondiar Nagar and Coronation Nagar, there was stagnation of water. Ditch drains were cut to relieve stagnation.

In Division 2 in Palmyra Kuppam very near the seashore on account of high tides in the sea, the area was heavily flooded and some huts are also affected.

In Division 5, in Lalagunta, in Seshachala Gramani Garden very many huts were almost flooded. By removal of obstruction in cross-ditches and culverts, water was made to flow freely and some relief was given.

In Division 6, in Patel Road, Ganesapuram, etc., by cutting ditch drains, removal of obstructions in road culverts, etc., water was made to flow freely.

In Perambur and Sembium areas, nearly 200 huts were affected on account of heavy rain particularly on 5th November 1957 and they have almost collapsed. In the Paper Mills Road from the Church right up to the Railway Colony, there was very heavy flooding. Fire engine service was availed of to bale out water and it gave some relief. The people affected in these areas were allowed to occupy the Corporation Elementary School Buildings. They were also given meals day-before-yesterday and yesterday.

Ayanavaram is another area very seriously affected. Here not only culverts but open ditch drains were also cut. One road leading from Ayanavaram to the Integral Coach Factory was actually cut to give relief to stagnation and to avoid dislocation of communications, some palmyra planks were put across to make it fordable.

South Madras.—In Saidapet, near Marmalong Bridge, 20 to 30 huts were almost washed out. People were housed in the Engineering College buildings, Guindy. In Tank Bund Road and Lake View Road, there was stagnation of water. Some broad openings were made to drain out water into ditch drains and storm water drains.

In Saidapet, certain hutting areas were affected. The service of fire engines was made use of, to pump out water and give relief. In the City Improvement Trust Colony behind the City Improvement Trust Office, Saidapet, a few huts were affected.

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

The main storm water channel of Thyagarayanagar which was overflowing was cleared at each and every cross-culvert and water was made to flow freely into Adyar. By this the level of water was brought down and the flood near the City Improvement Trust Office subsided.

One difficulty experienced yesterday morning was that even though water could be pumped out with the aid of fire engines, it was difficult to find an outlet for the water baled out as the open drains, side drains and storm water drains were all overflowing.

In 43rd Division, in Muthiah Mudali street off Lloyds Road and in Rama Rao Gardens off Venkatachala Mudali street, some huts and some mud houses were damaged. Fire engines were used to bale out water.

In 44th Division, in Edward Elliots Road, behind the office of the Inspector-General of Police, some huts were affected. In Appasamy Koil Garden, in Basha Thottam and behind the Timber Depot in Barbers Bridge Road, some huts were affected.

The Emergency Flood Relief Scheme drawn up by the Corporation for the purpose of affording prompt relief in the case of flood, etc., was immediately put into operation since day-before-yesterday. The Special Engineer who is in charge of this scheme and all the Assistant Engineers are going round the City and inspecting the affected places and doing the needful to relieve stagnation, etc. The feeding of the affected people, wherever there is absolute necessity for it, has been ordered up to yesterday night and the Health Officer who is in charge of the Corporation Midday Meals Centres is attending to this work.

The Commissioner, the Deputy Commissioner, the Collector of Madras, the Special Engineer and all the Assistant Engineers went round the affected areas and gave first priority to this urgent work.

I may also inform the House that the Hon. the Chief Minister is touring the City visiting these affected areas and all necessary measures will be undertaken for the purpose of affording protection to the people from rain and also, wherever necessary, to arrange for the feeding of the people during this difficult period. We thought that the rain would stop, but, unfortunately, the indications are that it is likely to continue for a day or two more, which would make the position a little more difficult. The Government are fully aware of the situation and the Corporation and the other authorities are taking all the necessary measures to give protection to the people and also to see that no unnecessary damage is caused either to the huts or to the people.

IV.—STATEMENT *RE* CORRECTION TO ANSWER TO LEGISLATIVE ASSEMBLY STARRED QUESTION No. 157.

MR. SPEAKER: The Hon. Minister for Industries would like to make a statement regarding the correction required in an answer given by him on the 20th July 1957. I give permission to the Hon. Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Speaker, Sir, on the 20th July 1957 I answered a supplementary question by Sri V. K. Kothandaraman on Legislative Assembly Question No. 157 regarding the starting of a Paper Mill in the State. The answer read as follows:—

"Samples of the newsprint manufactured by the Government on an experimental basis have been sent to Italy for tests."

The answer is not quite correct. The articles sent to Italy for tests are samples of the raw material such as eucalyptus, wattle, etc., reed and bamboos. A report from Itlay on these experiments is awaited. The slip is *for* the word "raw materials", I used the word "newsprint". The answer may be corrected.

V.—GOVERNMENT MOTIONS *RE*.

(1) CHANGE IN THE ORDER OF BUSINESS.

MR. SPEAKER: The next item on the Agenda is Government Motion. But I have received notice of a Government Bill. I would like the Hon. the Leader of the House to move for a change in the order of business. We shall take up item III if the Hon. the Minister moves the motion.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move under Rule 21—

"That item No. III on the agenda, namely, Government Bill (The Prevention of Insults to National Honour Bill, 1957), be taken up, before item II."

MR. SPEAKER: The question is—

"That under Rule 21 item No. III on the agenda, namely, Government Bill (The Prevention of Insults to National Honour Bill, 1957), be taken up before item No. II."

The motion was put and carried

VI.—GOVERNMENT BILLS.

THE PREVENTION OF INSULTS TO NATIONAL HONOUR BILL, 1957.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I beg leave to introduce the Prevention of Insults to National Honour Bill [a], 1957.

MR. SPEAKER: The question is—

"That leave be granted for the introduction of the Prevention of Insults to National Honour Bill, 1957."

The motion was put and carried.

---

[a] Published in the *Fort St. George Gazette* Extraordinary.

6th November 1957]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I introduce the Prevention of Insults to National Honour Bill, 1957.

MR. SPEAKER : The Bill is introduced. In consultation with the Business Advisory Committee which will meet at 11 o'clock, I shall inform the House when this Bill will be taken up and how much time would be allotted. I shall now proceed to item No. II on the agenda.

V.—GOVERNMENT MOTIONS—*cont.*

(2) REPORT OF THE LEGISLATURE COMMITTEE ON THE WHITE PAPER ON EDUCATION.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

"That the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education be taken into consideration."

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த சட்டசபை, கல்வி விஷயத்தைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து தன்னுடைய சிபார்சை சர்க்காருக்குச் செய்வதற்கு, சென்ற வருஷம் ஒரு கமிட்டியை நியமித்தது. இந்தச் சட்டசபை நியமித்த கமிட்டியுடன் கவுன்சில் ஒரு கமிட்டியை நியமித்து இந்த இரண்டு கமிட்டிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சர்க்காருக்கு ஆலோசனை சொல்ல வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கையை இப்போது இந்த சபை விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சபை முன்பாக இருக்கக்கூடிய பிரேரணை. இந்தக் கமிட்டி எதற்காக நியமிக்கப்பட்டது என்பதைப்பற்றி அங்கத்தினர்கள் அறிந்து இருப்பார்கள். 9-45 a.m.

நல்லதொரு கல்வித் திட்டம் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அதன்மூலமாக அந்தத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறுவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படவேண்டுமென்பதற்காக முதன் முதலில் கல்விகளைப்பற்றிய பிரச்னைகளை எல்லாம் சபை முன்பாக வைப்பதற்கு ஒரு வெள்ளை அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டது. அந்த வெள்ளை அறிக்கை இந்தச் சபையின் முன்பும், மேல் சபையிலும் விவாதிக்கப்பட்டது. விவாதிக்கப்பட்ட பின்புதான் இந்தச் சபையில் இருந்து சில அங்கத்தினர்களையும், மேல் சபையில் இருந்து சில அங்கத்தினர்களையும் சேர்த்து கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டு, அந்தக் கமிட்டி தன் ஆலோசனைகளை சர்க்காருக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. அந்தக் கமிட்டி இந்தப் பிரச்னைகளை எல்லாம் நல்ல முறையில் அலசி ஆலோசனை செய்து பார்த்து ஏகமனதாக சில சிபார்சுகளை செய்து அவைகளை ஒரு அறிக்கை மூலம் சென்ற வருஷம் டிசெம்பர் மாதம் 10-ந் தேதி அன்று சர்க்காருக்கு சமர்ப்பித்தது.

இந்த சட்டசபையின் தீர்மானப்படி அந்த அறிக்கை இந்தச் சபை முன்பு விவாதத்திற்கு வரவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இருந்தாலும் அந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பின்பு உடனேயே பொதுத் தேர்தல் வந்துவிட்ட ஒரு காரணத்தினால் சர்க்கார் அந்தக் கமிட்டியின் சிபார்சுகளைப் பற்றி ஒரு முடிவும் செய்யாமல் ஆனால் சில விஷயங்களில் சில நடவடிக் கைகள் உடனே எடுக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து அந்த நடவடிக்கைகளை எடுத்து சில ஏற்பாடுகளை மாத்திரம் செய்துவிட்டு—பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின் அமைக்கப்படுகிற சர்க்கார் அந்தச் சிபார்சுகளின் மேல் என்ன முடிவு எடுக்கிறதோ அதை எடுக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள். அந்த முடிவுப் பிரகாரம்தான் கல்வி சீர்திருத்தம் பற்றிய அந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கை இப்போது இந்தச் சபை முன்பாக விவாதத்திற்கு வருகிறது. அங்கத்தினர்கள் இதில் இருக்கக்கூடிய பிரச்னைகளை எல்லாம் நல்ல முறையில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயத்துடன் தான் அந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கை தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அங்கத்தினர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் முன்பு வெள்ளை

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

அறிக்கையை சபை முன்பாக சமர்ப்பிக்கின்ற காலத்தில் நான் ஆங்கிலத்தில் பேச வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை இருந்தது. இன்றைக்கு அந்த ஆங்கிலப் பேச்சையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து இந்தக் கமிட்டியின் அறிக்கையோடு அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இவை எல்லாவற்றையும் படித்து சர்க்கார் கல்வித் திட்ட விஷயத்தில் எந்தமாதிரியாக முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்பதை இந்தச் சபைதான் தீர்மானித்தாகவேண்டும். இதைப்பற்றி—அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் நன்கு புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்கிற நம்பிக்கையில்—நான் அதி கம் விரிவாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று உணருகிறேன். ஆனால் சபையில் விவாதம் நல்ல முறையில் நடப்பதற்கு அங்கத்தினர்களுடைய கவனத்தை முக்கியமான பல விஷயங்களில் திருப்பி விடவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து சில விஷயங்களைப்பற்றி மட்டும் நான் எடுத்துச் சொல்லவிரும்புகிறேன்.

அந்த அறிக்கையைப் பொறுத்த வரையில் மூன்று பிரிவுகள் இருப்ப தைப் பார்க்கலாம். அந்த மூன்று பிரிவுகளில் முதல் பிரிவு மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் முதல் பிரிவு பிரதானமான முடிவுகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறது.

இரண்டாவது பகுதிதான் இதில் ரொம்பவும் முக்கியம். அதில் 12 தலைப்பின் கீழ் சிபார்சுகள் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. அதற்கு அடுத்தது மூன்றுவது பகுதி. அதிலே, ஆரம்பக் கல்வியைப் பற்றி ஒரு 10 வருஷத்திய திட்டம் அதில் 12 தலைப்பின் கீழ் சிபார்சுகள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. 4-வது பகுதியில் வெள்ளை அறிக்கையில் உள்படாத சில விஷயங்கள் கவனத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று, அந்த விஷயங்களைக் கவனித்து 4-வது தலைப்பின் கீழ் சிபார்சுகள் செய்திருக்கி றார்கள். ஆகவே, முதல் பாகந்தான் இதில் முக்கியம். இரண்டாவது, மூன்றுவது பகுதி இவைகள் எல்லாம் எந்த அடிப்படையில் இந்த சிபார்சுகள் செய்யப்பட்டது என்பதை விளக்கிக் கூறக்கூடிய முறையில் அவைகள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆகவே நாம் இன்று முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய முதல் பாகத்திலே இரண்டாவது, மூன்றுவது, நான் காவது பாகத்திலே இந்த கமிட்டி செய்திருக்கக் கூடிய சிபார்சுகளை பற்றித் தான் நாம் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதில் இரண்டா வது பாகத்தில் இந்த முதல் ஏழு வரை இருக்கக் கூடிய பகுதிகளை முதலிலே எடுத்துக் கவனிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். முதல் தலைப்பு, நம் படிப்பின் கால அளவு. பள்ளிக்கூட படிப்பின் கால அளவு எவ்வளவு இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியாகும். இதிலே இருக்கக்கூடிய, விவாதத்திற்குரிய விஷயங்களை என் பேச்சிலிருந்தும் இந்த அறிக்கையி லுள்ள விவரங்களில் இருந்தும் அங்கத்தினர்கள் ஓரளவு உணர்ந்திருப்பார் கள். நம் ராஜ்யத்தில் இந்த பள்ளிக்கூட படிப்பு 11 வருஷ காலம் மொத்தம். எட்டு வருஷம் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட படிப்பு. ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட படிப்பு என்று நான் சொல்லும்போது மிடில் ஸ்கூல் படிப்பையும் எடுத்துக் கொள்கிறேன். பின் மூன்று வருஷம் 4,5,6 வது பாரங்களாகும் உயர்தர படிப்பு ஆக, 11 வருஷ படிப்பாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்த 11 வருஷ பள்ளிக்கூட படிப்பை 11 வருஷங்களாகவே வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமா? இல்லை அதை 12 வருஷமாக மாற்ற வேண்டுமா என்பதுதான் விவாதத்திற்குரிய விஷயமாய் இருந்தது. இந்த 12 வருஷம் என்பது ஆலோசனைக்கு வர காரணம் என்ன என்பதைப் பற்றி சுருக்கமாக விளக்க விரும்புகிறேன். இந்த பள்ளிக்கூட படிப்பை எந்த முறையில் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றி சிபார்சு செய்வதற்காக அகில இந்திய கமிஷன் ஒன்று நம்முடைய சர்வகலாசாலை உப அத்தியட்சகர் டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியாரின் தலைமையின் கீழ் நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் இந்தப் பிரச்னைகள் எல்லாவற் றையும் பரிசீலனை செய்து பார்த்து ஒரு சிபார்சு செய்தார்கள். அந்த சிபார்சு என்னவென்றால், இந்த பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் இப்பொழுது இருப்பதை விட ஒரு வருஷம் படிப்பை நீடித்துக்கொள்ளவேண்டும், அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்பதுதான். தற்போதைய நிலைமை என்ன என்பதை, அதை எடுத்துக் கொள்ளாமல், 11 வருஷமாக இருந்தால்

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

அதை 12 வருஷமாக பண்ண வேண்டும், 10 வருஷமானுல் அதை 11 வருஷமாக்க வேண்டுமென்ற முறையில் சிபார்சு அமைந்திருந்தது. ஏனெனில் வட இந்தியாவில் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு 10 வருஷம். நம் ராஜ்யத்தில் 11 வருஷம். இந்த சிபார்சைப் பார்க்கும்போது, 10 வருஷம் என்பதை 11 வருஷமாக பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். 11 வருஷம் என்பதை 12 வருஷம் என்று நீடித்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படி ஒரு வருஷம் நீடிப்பதின் மூலமாக, இப்பொழுது சர்வகலாசாலேயில் பூர்வாங்க படிப்பு என்று வைத்திருக்கிருர்கள், அதற்கு அவசியம் இல்லாமல் இந்த பள்ளிக்கூடங்களில் 11 அல்லது 12 வருஷம் படித்து முடிந்தவுடன் நேரடியாக டிக்ரீ படிப்பிற்குச் செல்லக் கூடிய முறையில் இந்த பள்ளிக்கூடப் படிப்பு அமைய வேண்டுமென்பது சிபார்சு. இதைப் பற்றி ஆலோசனை செய்து பார்த்து நம் ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய படிப்பை 11 வருஷத்தை 12 வருஷமாக நீடிக்க வேண்டுமா என்பதைப் பற்றித்தான் முக்கியமாக பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். அதை நல்ல முறையில் நன்கு விவாதித்து, ஆராய்ந்து பார்த்து, கடைசியில் ஒரு முடிவாக 11 வருஷம் இருந்தால் போதும் என்ற தீர்மானமான முடிவை இந்தக் கமிட்டி செய்திருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த முறையில் தான் வெள்ளே அறிக்கையிலும் கண்டிருந்தது. இதில் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது, வட இந்தியாவிலுள்ள குழந்தைகள் 11 வருஷம் படித்து இந்தத் தகுதியைப் பெறக் கூடிய திறமை, அறிவு அவர்களுக்கு இருக்குமானுல், நம் குழந்தைகளுக்கு இந்த 11 வருஷம் படித்து தகுதியடைய திறமையும் அறிவும் இல்லேயா? என்பதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படி யோசித்துப் பார்த்ததில், நாம் பெருமைப் பட்டுக் கொள்கிருேம், தென்னிந்தியாவில் உள்ள குழந்தைகள் புத்தி சாலிகள், அறிவுக்கூர்மை பெற்றவர்கள் என்று. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு 12 வருஷம் வேண்டும், மற்றவர்களுக்கு 11 வருஷம் போதும் என்று சொல்லும்போது அது வாதத்திற்கு உகந்ததல்ல என்பதை உணர்ந்துதான் இந்த கமிட்டி 11 வருஷமாக இருந்தால் போதும் என்று சிபார்சு செய்தது. இதில், டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியாரும் இருந்திருக்கிருர்கள். அவர்களும் அதை ஒப்புக்கொண்டு ஏகமனதாக இந்த சிபார்சு செய்யப் பட்டிருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடி, இன்னெரு விஷயம். இந்த 11 வருஷம் என்று முடிவு செய்யும்போது, அதில் கவனிக்க வேண்டியது, இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய அளவிலே படிப்பு இருக்குமானுல் இதில் மாறுதல் ஒன்றும் கிடையாது. அப்படியானுல், இதனுல் முன்னேற்றம் கிடையாது. இந்த 11 வருஷப் படிப்பின் காரணமாக நேரடியாக சர்வகலாசாலே படிப்பிற்கு, இந்த பூர்வாங்க ஒரு வருஷ படிப்பு படிக்காமல், நேரடியாகப் போய் சேரக் கூடிய தகுதி மாணவர்களுக்கும், மாணவிகளுக்கும் ஏற்பட வேண்டு மென்றுல் கடைசியில் இப்பொழுது 3 வருஷம் இருக்கக் கூடிய உயர்தரப் படிப்பை 4 வருஷமாக வைத்து அந்த 4 வருஷத்தில் நல்ல தகுதிபெற்ற, திறமையுள்ள ஆசிரியர்களே வைத்து, நல்ல கருவி சாதனங் களே வைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு உயர்தரமான படிப்பைச் சொல்லிக் கொடுத்து அதன் மூலம் இந்தத் தரத்தை உயர்த்த முடியும் என்ற அடிப்படையில் செகண்டரி எட்யூக்கேஷன் 4 வருஷப் படிப்பாக இருக்க வேண்டுமென்பது இரண்டாவது தலேப்பின் கீழ் உள்ள சிபார்சு. அதிலே எத்தனே மணி நேரம் இந்தப் பள்ளிக்கூட படிப்பு இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் ஆலோசனேக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. இப்பொழுது எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களும் 180 நாட்கள்தான் வேலே செய் கிறது. அதில் ஒரு நாளில் ஐந்து மணி நேரம் வேலே. இந்த அடிப்படை யில் வேலே செய்யக்கூடியது, 2,700 மணி நேரம் வேலே செய்து படிப்பு படித்து இந்த உயர்தர பள்ளிகளிலே மாணவர்கள் தங்களுடைய பாடத் திட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிருர்கள். இப்பொழுது அவர்களின் படிப்பின் தரம் உயர வேண்டும் என்று சொன்னுல், இந்த 180 நாள் வேலே செய்தால் போதாது. 200 நாட்கள் வேலே செய்ய வேண்டும். அதன் மூலம் 1,000 மணி நேரம் ஒவ்வொரு வருஷமும் வேலே செய்து 4 வருஷ த்தில் 4000 மணி நேரம் இந்த உயர்தரப் படிப்பிற்காக உபயோகப் படுத்த வேண்டும் என்ற முறையில் மூன்றுவது தலேப்பின் கீழ் சிபார்சு செய்யப்

பட்டிருக்கிறது. அதில் 4 வருட படிப்பு இரண்டு பிரிவாக அமைந்திருக்கிறது. ஒன்று "அக்கடமிக்" கோர்ஸ் என்றும் இரண்டாவது தொழில் படிப்பை சேர்ந்த படிப்பு—இவ்விதமாக இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.—இதை சேர்த்துத்தான் 4 வருஷ படிப்பு என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பொதுபடிப்பாக இருக்கக்கூடிய அதாவது **Pre-University Course**-யை படித்து முடித்தால் அதில் எவ்வளவு படிப்பை அங்கு படித்து முடித்து இருப்பார்களோ அதை இந்த 4 வருட படிப்பின் மூலம் அந்த தரத்திற்கு உயர்ந்தவேண்டுமென்று சொல்லக்கூடியதை தான் 4-வது தலைப்பின் கீழ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 5-வது தலைப்பின் கீழ் **Diversified Course** பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—அதாவது இன்று தொழில் படிப்பு என்று சொல்லும்பொழுது இன்று இருக்கக்கூடிய தொழில் படிப்பின் மூலம் மாணவர்கள் இன்றைக்கு எந்த தரத்தை பெற்றிருக்கிறார்கள், இதில் பெறக்கூடிய அறிவின் அனுபவம் என்ன என்பதைப்பற்றி இதுவரை ஒரு திட்டமாக வகுக்கப்படவில்லை. ஆகையால் தான் இப்பொழுது தொழில் படிப்பு சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்பொழுது தொழில் படிப்பை கடைசி மூன்று வருஷத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டு அதை பொது படிப்பில் இணைக்கப்பட்டு, பொதுவாக 9, 10, 11-ல் இந்த இணைப்பு மாறுதல் ஏற்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அந்த தொழில் படிப்பின் மூலமாக கிடைக்கிற படிப்பு போக இப்போது 11 வருடம் படித்து **S.S.L.C.** பாஸ் செய்கிறபொழுது பொது விஷயங்களைப்பற்றியுள்ள அறிவு எந்த அளவுக்கு இருக்கவேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது 11 வருடம் படித்து எந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய அறிவு வளருமோ அந்த அளவுக்கு அதன் தரத்தை இணைத்து அதோடு தொழில் அறிவையும் கொடுக்கவேண்டும். அதற்கான பாடதிட்டங்களை வகுக்கவேண்டும். தொழில் அறிவு பெறவேண்டியது எந்தத் தொழிலை அவர்கள் விரும்பி பயிலுகின்றனரோ அந்த தொழிலில் அறிவு பெற்று அதன் பின் நேரடியாக தொழில் பயிற்சிக்கு **(Pre-Professional Course)** போய் சேர தகுதி பெற வேண்டும். இன்னொன்று, இவ்விதம் ஏதாவது தொழிலை படிக்கின்றவர்கள் **Polytechinical Diploma** 3 வருஷ படிப்பில் முதல்வருஷத்தில் படிக்கிறவர்கள் என்ன அறிவு பெறுகின்றார்களோ அந்த அளவுக்கு இந்த தொழில் படிப்பில் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்ற முறையில் தான் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் இருந்தால் ஓரளவு தொழில் அறிவு பெறுவதற்கும், மேலும் தொழில் கல்லூரிக்கு செல்வதற்கும் அல்லது பாலிடெக்னிக்கல் டிப்ளமோ கோர்ஸில் சேர்ந்து படிக்கும்போது இப்போது இருக்கிற 3 வருஷ படிப்பு என்பதை 2 வருஷமாக மாற்றி அந்த படிப்பை பெறுவதற்கு வேண்டிய முறையில் தான் இப்போது முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது தான் 5-வது தலைப்பின் கீழ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 6-வதில் சொல்லப்பட்டிருப்பது புதிய பாடத்திட்டங்களை மாற்றி அமைப்பது பற்றியது. இப்போது 11 வருஷ காலத்தில் நாம் நினைத்திருக்கிற இலக்குகளை அடையவேண்டுமானால் ஆரம்பத்தில் இல்லாமல் கடைசி இரண்டு அல்லது மூன்று வருடத்தில் அதிகமாக வேலை செய்து அந்த தரத்திற்கு உயர்த்திவிட முடியாது. ஆகவே இதில் சில பாட திட்டங்களை மாற்றியமைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவைகளைப்பற்றித் தான் 6-வது தலைப்பின் கீழ் சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கான பூர்வாங்க நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி பின்னால் விரிவாக சொல்லலாம். அடுத்ததாக 7-வது தலைப்பின் கீழ் நான்கு வருடம் உயர்தரபடிப்பு 7 வருடம் ஆரம்ப படிப்பு என்று ஆகிறது. இப்போது சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருப்பது இந்த இரண்டு படிப்பும் ஒன்றாக சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்பதுதான். 8-வது ஆதார கல்வியைப்பற்றி இணைக்கக்கூடிய முறைகளைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 9-வது தலைப்பில் சொல்லப்பட்டிருப்பது 8-வது வரை படித்து விட்டு வெளியே செல்லும் போது மாணவர்கள் ஏதாவது ஒரு வேலைக்கு போகக்கூடிய ரீதியில் ஏதாவது தகுதி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். இவ்விதம் அவர்கள் தகுதி பெறுவதற்கு தகுந்த ரீதியில் படிப்பு அமைய வேண்டியிருக்கிறது. அதைப்பற்றி இப்போது ஆலோசிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. இன்னும் 2, 3 வருடங்கள் கழித்து முடிவு எடுத்துக்கொண்டால் போதும் என்று

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த திட்டங்களை எட்டாவது வகுப்பிற்குள் எந்தெந்த பள்ளிக்கூடங்களில் புகுத்துவது என்பதை அடிப்படையாக வைத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 10-வது தலைப்பு மொழியைப்பற்றியது, இது விவாதத்திற்குரிய ஒரு விஷயமாக இருக்கிறது. இப்போது மொழியைப்பற்றியுள்ள பிரச்னை பல இடங்களிலும் பலவிதமாக இருந்து வருகிறது. நாம் இதை எந்த விதமாக கொண்டு வரவேண்டும் என்பதை எல்லோரும் சேர்ந்து விருப்பு வெறுப்பின்றி முடிவு செய்யவேண்டியது அவசியம். அப்பேர்பட்ட முறையில் இந்த 10-வது தலைப்பின் கீழ் ஏகமனதாக யாருக்கும் எந்தவிதமான கஷ்டமும் இல்லாத முறையில் ஒரு ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டு இப்போது சபை முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை சொல்லிக் கொள்கிறேன். இந்த முடிவு செய்யப்பட்ட பிறகு பல பிரச்னைகள் வந்து சேர்ந்தது. அதாவது தேசத்தில் மொழி கமிஷன் அறிக்கை வெளி வந்த பிறகு பலவிதமான அபிப்பிராயங்களும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என் பதையும் நான் உணருகின்றேன். அதோடு மத்திய சர்க்காரிலிருந்து வேறு விதமாக சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே 10-வது தலைப்பின் கீழ் சொல்லப்பட்டிருக்கும் மொழியைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்தவேண்டியது அவசியம் என்பதை வற்புறுத்தி சொல்லிக்கொள்கிறேன். நாம் ஏகமனதாக இங்கு சிபாரிசு செய்து கீழ் கண்ட முறையில் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மொழி பயிலுவதை மூன்று பிரிவாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலாவது பிரதேச மொழி அல்லது பிராந்திய மொழி (Regional Language). இது ஒவ்வொரு இடங்களிலும் ஒவ்வொரு மாதிரியாக இருக்கும். பிராந்திய மொழி என்று சொல்லும் போது அந்த இடத்திலுள்ள தாய் மொழியை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆதலால் இதைப்பற்றி கூடுதலாக கவனிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நம்மை பொறுத்தவரையில் இங்கு தமிழ் மொழியை தாய்மொழியாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். இது தவிர தெலுங்கு மலையாளம் முதலிய பாஷைகள் பேசுகின்றவர்கள் காரியத்தில் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை பற்றி சிறுபான்மையோர் காரியத்தைப்பற்றி கவனிக்கும்பொழுது முடிவு செய்யப்பட வேண்டிய விஷயம். இப்போது முதல் பாகம் முழுவதும் பிராந்திய மொழியில் இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது சொல்லப்பட்டிருப்பது ஹிந்தி அல்லது முதல் பாகத்தில் சேர்க்கப்பட்டிராத வேறு ஒரு இந்திய மொழி, என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. (Hindi or any other Indian Language not included in Part I). மூன்றாவதாக சொல்லப்பட்டிருப்பது ஆங்கிலம் அல்லது இந்திய மொழியில்லாத வேறு யாதொரு மொழி, அதாவது English or any other non-Indian language என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ஜப்பான் மொழியோ அல்லது சைனீஸ் மொழியோ அல்லது வேறு எந்த விதமான உலக மொழிகளுள் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று மூன்றாவதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் எல்லோரும் கவனம் செலுத்தவேண்டும், ஏனென்றால் ஹிந்தியை படிக்க விரும்பாதவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள வேறு எந்த மொழியை எடுத்துக் கொண்டு படிக்கலாம், மூன்றாவதாக சொல்லப்பட்டிருப்பதில் உலக மொழிகளில் எந்த மொழியை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்திய மொழிகளில் ஹிந்தியை மனசாட்சிக்கு சரியாக விரும்பாதவர்கள் வேறு எந்த மொழியை எடுக்க முடியும் என்பது அவரவர்களுடைய முடிவுக்கு விடப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவதாக ஆங்கிலம் அல்லது உலக மொழிகளுள் ஒன்றை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றிருப்பதால் பல மொழிகளை படிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. பலருக்கு பிரஞ்சு, ஜெர்மன், நண்பர் கல்யாணசுந்தரம் போன்றவர்களுக்கு ரஷ்யன் போன்ற மொழிகள் படிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தில் மட்டுமல்ல, உலக மொழிகளில் எல்லாம் நம்முடைய இளைஞர்கள் பாண்டித்தியம் பெற வேண்டியதும் மிக அவசியம் என்பதை நாம் இப்போது உணருகின்றோம். ஆகவேதான் உலகிலுள்ள மற்ற மொழிகளையும் எடுத்து படிப்பதற்கும் இதில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

நாம் இப்போதுதான் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து வந்திருக்கும் சிபாரிசுகளை கவனிக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அவைகளில், முக்கியமாக, **Part II**-ல், ஹிந்தி பேசாத பிராந்தியங்களில் ஹிந்தியை கட்டாயமாக போதிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சிபாரிசு செய்திருகிறார்கள். இதுதான் இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம். ஹிந்தியையோ வேறு இந்திய மொழியையோ கற்காலம் என்று நாம் முடிவு செய்திருக்கிறோம். ஹிந்தி இல்லாத இடங்களில் ஹிந்தியைக் கட்டாயமாக போதிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். மற்ற நுணுக்கங்களைப்பற்றி நாம் ஆராய்ந்துபார்க்க வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அதைப்பற்றி நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது மிகவும் முக்கியமாக இருக்கிறது. மொழியைப் பொறுத்தவரையிலும், இதை நாம் கட்சிப் பிரச்னையாக எடுத்துக்கொள்ளாமல், கல்விப் பிரச்னை குறித்து நாம் ஒன்றுபட்ட அபிப்பிராயத்துக்கு வந்திருப்பதைப்போல மொழியைக் குறித்தும் ஒன்றுபட்ட அபிப்பிராயத்துக்கு வரவேண்டியது அவசியம் என்றும் அதற்காக நாம் கட்சி வேறுபாடின்றி ஒன்றுசேர்ந்து பாடுபட வேண்டியது அவசியம் என்றும் இந்த சபைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தப் பிரச்னையானது, ஹிந்தி எந்த அளவிற்கு மத்திய அரசாங்க மொழியாக ஆகப்போகிறது என்பதைப் பொறுத்தும் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தை நாம் தனித்து முடிவுசெய்வதற்கில்லை. ஆகவே எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து, இந்தப் பிரச்னை குறித்து எப்படி முடிவு செய்யவேண்டுமென்பதைப்பற்றி பூர்வாங்க ஆலோசனை செய்யவேண்டுமென்பதை இதற்கு முன்பே இந்த சபையில் நான் தெரிவித்திருக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், விவாதிக்காமல் இந்த சிபாரிசை ஒத்துக்கொண்டு, பிறகு ஆலோசித்து மாறுதல் செய்யவேண்டுமானால் பிற்பாடு மாறுதல் செய்து கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன். ஆகவே **X**-வது தலைப்பின்கீழ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சிபாரிசை இப்போது நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஹிந்தி கட்டாயமாக போதிக்கப்படவேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது தற்காலிகமாக **X**-வது பாராவிலுள்ள சிபாரிசை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, பிறகு இதில் மாறுதல் வேண்டுமென்றால் அப்போது நன்றாகப் பரிசீலனைசெய்து நம்மிடையே ஒன்றுபட்ட அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டால் மாறுதல் செய்யலாம். இப்போது **X**-வது தலைப்பின்கீழ் உள்ள சிபாரிசை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

XI-வது தலைப்பு இடைக்காலத் திட்டத்தைப்பற்றியது. இதில் தற்போதைய பாடத்திட்டங்களை மாற்றியமைப்பதற்கு காலவரையறை குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கொடுக்கப்படவேண்டிய காலவரையறையில் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, 1957–58-ம் வருஷத்திலேயே இந்தப் பாடத் திட்டத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருந்தோம். ஆனால் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துமுடிக்கவில்லை. ஆகையால் **1958–59**-ம் வருஷத்தில்தான் முதல் மாறுதலை ஆரம்பிக்க முடியும். எந்தவிதமான பாடத்திட்டங்கள் கொண்டுவரப்படவிருக்கின்றன என்பதுபற்றி கல்வி இலாகாத் தலைவர் கொடுத்த அறிக்கையின் பிரதிகள் எல்லா கனம் அங்கத்தினர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. **1957–58**-ம் வருஷத்தில் மாறுதலை ஆரம்பிக்கமுடியாத காரணத்தால், 10-வது வகுப்பில் கொண்டுவரவேண்டிய மாறுதல் ஒரு வருஷம் தள்ளிப்போகிறது. இன்னும் வேறு சில சிறு மாறுதல்களையும் இந்த விஷயத்தில் செய்யவேண்டியிருந்தது. அவைகளைப்பற்றி பின்னர் குறிப்பிடுகிறேன்.

XII-வது தலைப்பின்கீழ் "ரெகுலேஷன் ஆப் ஸ்கூல் ஏஜ்"-ஐப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எந்த வயதில் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் சேரவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் விவாதிக்க வேண்டியிருந்தது. ஸெகண்டரி எஜுகேஷன் கமிட்டியும் வேறு கமிட்டிகளும் பிள்ளைகள், **6** வயது பூர்த்தியானவுடன் **1**-வது வகுப்பில் சேரவேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்திருந்தன. இதைப் பரிசீலனை செய்தோம். பெரும்பாலும், நம் ராஜ்யத்தில் **5** வயது பூர்த்தியானவுடன் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் சேருவதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையால் **5**-வயது முடிந்தவுடன் பிள்ளைகள்

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

பள்ளிக்கூடத்தில் சேரலாம் என்று முடிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. 6-வயதில் சேரவேண்டுமென்ற சிபாரிசை ஒத்துக்கொள்ளாமல் இவ்வாறு முடிவு செய்திருக்கிறோம்.

அடுத்த பகுதிக்குப் போவதற்கு முன்பு சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். புதிய பாடத் திட்டங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த நடவடிக்கைகள் என்ன என்பதுபற்றி கல்வி இலாகாத் தலைவர் அறிக்கை தந்திருக்கிறார். அந்த அறிக்கை அச்சடிக்கப்பட்டு பிரதிகள் கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாடத் திட்டங்களை மாற்றியமைக்கும் விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. 1-வது வகுப்பிலிருந்து 11-வது வகுப்பு வரையில் என்ன என்ன பாடத் திட்டங்கள் இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி நன்றாக ஆலோசித்து முடிவுசெய்யவேண்டும். மற்ற விஷயங்களை அமல் நடத்துவதற்கு முன்பு இதை நல்லமுறையில் முடிவு செய்யவேண்டும். பாடத் திட்டங்களைத் தயாரித்து தக்க காலத்தில் அதை அமலுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கவேண்டு மென்று கல்வி இலாகா தலைவருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. அவர் இதற்காக ஒரு Steering கமிட்டியையும் 40 உப கமிட்டிகளையும் அமைத்தார். காலேஜ் ப்ரின்சிபல்கள், உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியர்கள், உயர்தரப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள், ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியர்கள், ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள், ஆகியவர்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட 40 உப கமிட்டிகளின் அங்கத்தினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 266 ஆகும். 40 உப கமிட்டிகளின் தலைவர்களைக்கொண்டு Steering கமிட்டியை அமைத்து பாடத்திட்டங்களைத் தயாரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். 40 உப கமிட்டிகளின் தலைவர்கள் (Steering Committee) கூடி வகுத்துக்கொடுத்த பாடத் திட்டங்கள் மக்கள் முன்னிலையில், அவர்களுடைய யோசனைகளையும் ஆட்சேபனைகளையும் பெறுவதற்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மக்களிடமிருந்து இது சம்பந்தமாக நிறைய அபிப்பிராயங்கள் வந்திருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 10 வருஷங்களுக்குள் 10-வது வகுப்புப் படிப்பை முடிக்கக்கூடிய வகையில் பாடத் திட்டங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்று மற்றவர்களும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கல்வி இலாகாத் தலைவருடைய அறிக்கையில் 11-வது பாராவில் இது குறிப்பிடப்பட்டிருக் கிறது. ஆகவே நாம் வகுத்திருக்கும் பாடத் திட்டங்கள் நல்ல திட்டங்கள் என்று எல்லோருக்கும் பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நவம்பர் 20-ம் தேதிக்குள், ஆலோசனைகளும் ஆட்சேபணைகளும் செய்யவேண்டிய மாறுதல்களும் பரிசிலனை செய்யப்பட்ட பிறகு அந்தத் திட்டங்கள் அங்கீகாரம் செய்யப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதற்குப் பின்னர், அவைகளுக்கேற்ற புத்தகங்களைத் தயாரிப்பது அடுத்த கட்டமாக இருக்கும். புத்தகங்கள் தயாரிப்பது வேறொரு திட்டம், அதைப்பற்றி பின்னர் பேசுகிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வியை எந்த முறையில் விரிவாக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றி III-வது பிரிவில் ஆலோசனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அரசியல் சட்டத்தின் 45-வது பிரிவில் "பத்து வருஷங்களுக்குள், நம் நாட்டிலுள்ள குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் 14 வயது வரையில் கட்டாயமாகவும் இலவசமாகவும் கல்வியளிப்பதற்கான திட்டம் நிறை வேற்றப்படவேண்டும்" என்று கண்டிருக்கிறது. முதன் முதலாக இந்தக் கமிட்டி, அரசியல் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் காலவரையறைக்குள் இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியுமா என்பதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யவேண்டியிருந்தது. ஆலோசனை செய்த பிறகு, கமிட்டி, புள்ளி விவரங்களுடன், இது முடியாது என்ற முடிவிற்குத்தான் ஏகமனதாக வந்தது. அப்படியானால் வேறு எந்த விதத்தில் இதை நிறைவேற்ற முடியும் என்று ஆலோசிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படி ஆலோசித்த கமிட்டி, "10 வருஷங்களுக்குள் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி அளிக்க முடியாது. ஆகையால், 3-வது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவிற்குள், அதாவது 1965–66க்குள் முதல் 5 வருஷப் பள்ளிப்

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

படிப்பையாவது எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கமுடியுமானால் அதுவே பெரிய விஷயம், அதற்கும் திட்டம்போட்டுச் செயலாற்றினால் தான் முடியும்" என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. ஆகவே முதல் ஐந்து வருஷப் பள்ளிப் படிப்பையாவது எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுப்பதற்கு திட்டம் வகுத்து நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கமிட்டியினர் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அதற்குப் பிறகு ஐந்து வருஷத்திலிருந்து பத்து வருஷத்திற்குள் பாக்கி இருக்கக்கூடிய மூன்று வருஷ படிப்பு முதல் ஐந்து வருஷம் போக அடுத்த மூன்று வருஷம் வரைக்கும் முடிவு பண்ண ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்ற முறையிலே சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள்.

அத்துடன் இது நம்முடைய ராஜ்யத்திற்குமட்டும் இருக்கும் விஷயம் அல்ல. அகில இந்தியாவுக்கும் இந்த விதி பொருந்தும். ஆகவே மற்ற ராஜ்யங்கள் இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கின்றன, மத்திய சர்க்காரும் திட்டக் கமிஷனும் என்ன நினைக்கின்றன என்பதை அறிய நம் திட்டத்தை அவர்களுக்கு அனுப்பி இருந்தோம். கமிட்டியின் சிபாரிசுகள் அவர்களுடைய பரிசீலனைக்கு சென்றது. சமீபத்தில் திட்டக் கமிஷனின் பூர்வாங்க ஆலோசனைக் குழுவிலும், பின்னர் கல்வி மந்திரிகள் மகாநாட்டிலும், நாம் செய்திருக்கக்கூடிய சிபாரிசுகள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு நாம் போட்டு இருக்கக்கூடிய திட்டம் நிறைவேற்றக்கூடிய திட்டம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. முக்கியமாக திட்டம் பெயர் அளவிலே, இல்லாமல், அமல் நடத்தக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே இந்தக் காலவரையறையை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே 1965–66க்குள் ஐந்து வருஷப் படிப்பு எல்லோருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் அதற்கு அடுத்த ஐந்து வருஷத்தில் மூன்று வருஷப் படிப்பை எல்லோருக்கும் இலவசமாகக் கிடைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்ற முறையிலே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். 1970-க்குள் பதினான்கு வருஷப் படிப்பு எல்லோருக்கும் இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் கிடைக்கும் என்ற முறையிலே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த அடிப்படையிலே இருக்கும் சிபாரிசுகள் மூன்றாவது பிரிவில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நம்முடைய குழந்தைகள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து சேர வேண்டும் என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால், ஓரளவு அதைக் கட்டாயப்படுத்தித்தான் செய்தாகவேண்டும். இது, கல்வி பயினுவது நல்லது, ஆகையால் எல்லா பெற்றோர்களும் தங்களுடைய குழந்தைகளை தாங்களாகவே பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்புவார்கள் என்று விட்டுவிட்டால் நம்முடைய திட்டம் நிறைவேறாது, நமது லக்ஷியம் நிறைவேறாது என்பதை உணர்ந்து, எவ்வளவு தூரம் கட்டாயப்படுத்தி குழந்தைகள் எல்லோரையும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்று ஆலோசனை செய்து சிபாரிசுகள் செய்து இருக்கிறார்கள். இதில் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால் பல குழந்தைகள் முதல் வருஷத்தில் சேருகிறார்கள். இரண்டாவது வருஷத்தில் ஒரு பகுதி குழந்தைகள் போய்விடுகின்றன. மூன்றாவது வருஷத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் குழந்தைகள் போய்விடுகிறார்கள். இப்படியாக நான்கு, ஐந்து வருஷம் கழிந்து பார்க்கும்போது ஐந்து குழந்தைகள் முதல் வருஷத்தில் சேர்ந்திருந்தால், இரண்டு குழந்தைகள்தான் ஐந்து வருஷப்படிப்பு பூர்த்தி ஆகக்கூடிய நிலையில் படிக்கிறார்கள். பாக்கி மூன்று குழந்தைகள் மத்தியில் பிரிந்து போய்விடுகிறார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. குறைந்தது ஐந்து வருஷமாவது படித்தால்தான் சில புத்தகங்களைப் படிப்பதற்கும், எழுதுவதற்கும் அவர்களுக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கும். ஆகையால் ஐந்து வருஷப் படிப்பை முடிக்காமல் முதலிலேயே அல்லது மத்தியிலேயே பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு நிற்கும் குழந்தைகளுக்கு படிப்பின் மூலமாக ஒரு பிரயோஜனமும் பலனும் கிடைப்பதில்லை என்பதைப்பற்றி கமிட்டி முடிவு செய்திருக்கிறது. அது மிகவும் சரியான முடிவு. ஆகவே இன்றைக்கு இந்த மூன்று குழந்தைகளுக்கு 1, 2, 3 அல்லது 4 வருஷப் படிப்புக்கு செய்த முயற்சிகள், அதற்கு செலவிட்ட நிதி, இவைகள் எல்லாம்

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

வீணுகிறது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அப்படி வீணுகாமல் போவதைத் தடுக்க நாம் முதலில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். கட்டாயம் என்று சொல்லும்போது, முதலிலேயே, அதாவது குழந்தை முதல் வகுப்பில் சேர்ந்தால் அடுத்த எட்டு வருஷம் கட்டாயமாக படிக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயம் ஏற்படுத்தலாம் என்ற முறையிலே சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். இது மிக முக்கியம். முதலிலேயே குழந்தை பள்ளிக்கூடத்தில் சேராமல் இருந்தால் பரவாயில்லை. சேர்ந்து மத்தியில் விட்டுவிடுவதால் முயற்சி வீணுகிறது, நிதி விரயமாகிறது. இதனுல் நாட்டின் முயற்சியும், நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய சக்தியும் வீணுகிறது. அதனுல் எந்த விதமான பலனும் ஏற்படாமல் போகிறது. "Avoidance of wastage" என்ற தலைப்பின் கீழ் இப்படி வீணுகப்போவதை தடுக்கும் முறையிலே, ஐந்து வருஷமும் படித்து, எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் என்ற நிலைமைக்கு அவர்கள் வரும்படி, இப்போது செலவழிக்கப்படும் செலவிலே, அதிகமான குழந்தைகள் தயார் செய்துவிட முடியும் என்பதை உணரவேண்டும் என்ற முறையிலே சிபாரிசுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அதே மாதிரி அடுத்தபடியாக, "Avoidance of inequality" என்று வருகிறது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவையும் எடுத்துக்கொண்டு பரிசீலனை செய்து பார்த்தால், சில ஜில்லாக்களிலே திருப்திகரமான அளவிற்கும், மற்ற சில ஜில்லாக்களில் மிகவும் மோசமான நிலைமையிலும், ஆரம்பக் கல்வி அபிவிருத்தி இருந்துவருகிறது. இந்த ஆரம்பக் கல்வி விஷயத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லா முதல் இடம் வகிக்கிறது. கன்யாகுமரி முதல் இடம் இப்போது பெருகிறது என்று நினைக்கிறேன். அது திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் இருந்து வந்தது. அதைப்பற்றிய சர்ச்சையில் இப்போது நாம் இறங்கவேண்டியது இல்லை. ஆரம்பக் கல்வி விஷயத்தில் திருநெல்வேலி முதலிடம் பெற்றிருக்கிறது. மற்ற ஜில்லாக்கள் அதற்கு பிறகு படிப்படியாக வருகின்றன. கடைசியில் வருகிறது, கோயம்புத்தூர் ஜில்லா, அதற்குப் பின் வருகிறது சேலம். சேலம்தான் கடைசி என்று நினைக்கிறேன். எல்லாப் பகுதிகளையும் இந்த விஷயத்தில் முன்னுக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும்போது சில ஜில்லாக்களில் அதிகமான நிதி செலவழிக்கவேண்டும். தொழில் அபிவிருத்தியில் வெவ்வேறு பிராந்தியங்களுக்கு வெவ்வேறு விதமான கவனம் செலுத்துவது போல் கல்வியிலும் பிற்போக்கான ஜில்லாக்களில், மக்களை முன்னுக்கு கொண்டுவர வேண்டுமானுல், அவர்களுக்கு முக்யத்வம் கொடுத்து அந்தப் பிரதேசங்களில் அதிகமாக செலவழித்து, முயற்சி செய்தால்தான் அவர்கள் முன்னுக்கு வரமுடியும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். இந்த அடிப்படையிலேதான் மூன்றுவது தலைப்பின்கீழ் சிபாரிசுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதை முடிவு செய்யும்போது நன்றாக மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அதிக பள்ளிக்கூடங்கள் இருப்பதால், சேலம், அல்லது கோயம் புத்தூர் ஜில்லாக்களுக்கு அதிக நிதி ஒதுக்கினுல், நிதி மந்திரி இல்லாத பகுதிகளிலே நிதி அதிகம் ஒதுக்கவில்லை என்ற அடிப்படையிலே இந்த பிரச்னையை அணுகினுல், அர்த்தம் இல்லாமல் போகும். "Avoidance of inequality" என்று சொல்லும்போது என்ன முடிவு செய்கிறோம் என்பதை தெரிந்து முடிவு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்றத் தாழ்வுகளை நிவர்த்திக்க வேண்டுமானுல், சில பிற்பட்ட பகுதிகளில் அதிக ஆசிரியர்களைப் போடுவதற்கும், அதிக நிதியை செலவு செய்வதற்கும் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். ஆகவே பத்து வருஷத்திற்குள்ளாக அதாவது 1965-ம் வருஷத்திற்குள் இந்த லக்ஷியத்தை அதாவது ஐந்து வருஷப் படிப்பையாவது எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற முறையில் சில பகுதிகளில் இந்த தீவிர முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தும் முறையில் இந்த சிபாரிசுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

அதற்கடுத்தாற்போல் "Limit of Public expenditure" இப்போது பல திட்டங்கள் வகுக்கிறோம். அவைகளை நிறைவேற்றுவதில் ஆகக்கூடிய செலவு என்ன, அந்த செலவுக்கு ஏற்ற வசதி நம்மிடம் இருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி மற்ற துறைகள் ஒரு புறம் இருக்கட்டும்,

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

கல்வித் துறையில் இதுவரையில் ஆலோசனை செய்து பார்த்து அந்த அடிப்படையிலே முடிவு செய்ததாக யாரும் சொல்லமுடியாது. திட்டம் உருவாக்கப்படும்போதுகூட இந்தக் கல்வித் துறையைப்பற்றி ஏற்பட்ட குழப்பங்கள் அங்கத்தினர்களுக்கு ஓர் அளவு ஞாபகம் இருக்கும். முதலிலே கல்வித் துறைக்கு 1,100 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டும் என்று மத்திய கல்வி இலாகா ஆலோசனை கூறியது. ஆனால் 1,100 கோடி ரூபாய் அதற்கு செலவழிக்க முடியாது என்று சொன்னார்கள். பிறகு 800 கோடியாவது இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். 800 கோடியும் முடியாது என்ற போது அது 600 ஆக குறைந்து கடைசியில் 350 அல்லது 360 கோடி என்ற நிலைக்கு வந்து முடிந்தது. அப்படி 350 கோடியாகக் குறைந்தாலும், இப்போது அவர்கள் முன்னால் 1,100 கோடி செலவிடவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் போட்ட திட்டங்களை எந்த விதத்திலும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. பணத்தை மாத்திரம் குறைத்தார்கள். இது எப்படி முடியும் என்று யாரும் யோசித்துப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால்தான் சென்ற கல்வி மந்திரிகள் மகாநாட்டிலே இந்தப் பிரச்னைகளை எல்லாம் நல்ல முறையிலே ஆலோசனை செய்து பார்த்தோம். திட்டங்களை காலவரையறை செய்து ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கும் திட்டம் போடுவது பிரயோஜனம் இல்லை, பத்து வருஷத் திற்காவது திட்டம் போட்டால்தான் இப்போது ஆரம்பமாகும் திட்டம், மாணவன் முதல் வகுப்பில் இப்போது ஆரம்பித்தால், அவன் படிப்பு பத்து வருஷத்தில் முடியும் முறையில் திட்டத்தை அமைக்க முடியும். ஆகவே "**Prospective Planning in education**" என்ற முறையில் இந்தக் கல்வித் திட்டம் தொகுக்கப்பட்டது என்ற நமது ஆலோசனையை திட்டக் கமிஷனுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் நமது அரசாங்கத்திலிருந்து சமர்ப்பித்தோம்.

அதைச் செய்வதற்கு கல்வி மந்திரிகள் கூட்டத்தில் ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொண்டு, இது ரொம்பவும் முக்கியமான விஷயம், இதை கவனிக் காமல் விட்டு விட்டோம், இப்போது கவனிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அதை எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் சமர்ப்பித்திருக்கிற அறிக்கையை பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் உத்தரவுவிட்டார்கள். அடுத்த ஜனவரி மாதம் மத்ய அரசாங்கத்தில் அது விவாதத்திற்கு வரப்போகிறது. நம்மைப் பொருத்தவரையில் அதற்கு எவ்வளவு தூரம் செலவு செய்ய முடியும் என்பதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்துபார்த்து முடிவு செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

நாலாவது தலைப்பின் கீழ் "**Limit of Public expenditure**" என்ற தலைப்பின் கீழ் எவ்வளவு செலவு செய்ய முடியும் என்கிற முறையில் எல்லோருக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. **14**-வது வயது வரையில் இலவச படிப்புச் சொல்லிக்கொடுப்பதாக இருந்தாலும் சரி பத்தாவது வரையில் இலவசப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாலும் சரி "ஆம்" என்று சொல்வதாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அதில் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் அதனால் ஏற்படும் செலவு என்ன, அதற்கு எங்கேயிருந்து நிதி வரும் என்பதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்ய முற்பட்டார்கள். அதில் இருக்கக்கூடிய கஷ்டமெல்லாம் கணக்கைப் பார்த் தால் புலனாகிறது. இந்த செலவு இனங்களை ஆலோசனை செய்ய புக வேண்டியதாக இருக்கிறது. இது மிகவும் அவசியம் என்று கமிட்டி கருதி இதை நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. அதையும் இந்த சபையின் முன் சமர்ப்பித் திருக்கிறேன்.

முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது, வெள்ளை அறிக்கையில் சில புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி எந்த அளவில் செல வாகிறது, இனிமேல் **1965–66**-ல் எவ்வளவு ஆரம்பக் கல்விக்குச் செலவாகும் என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும். அதைப் பார்த்து முதல் ஐந்து வகுப்பு களுக்கு குழந்தை ஒன்றுக்கு மூன்று ரூபாய் செலவாகும் என்று சொல்லப் பட்டது. இதைத்தான் சில பத்திரிகைகள் தப்பர்த்தம் செய்துகொண்டு தலை அங்கம் எல்லாம் எழுதியிருந்தார்கள். குழந்தை ஒன்றுக்கு வருஷம்

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

ஒன்றுக்கு மூன்று ரூபாயில் ஆரம்பப் ப்டிப்பு கொடுக்க முடியாது. அதை தலை ஒன்றுக்கு 3 ரூபாய் என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நிதி வசதி பூராவும் மக்களிடத்திலிருந்து வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த பளு எப்படி இருக்கும் என்பதற்கும் கணக்குப் போட வேண்டியதாக இருக்கிறது. தலை ஒன்றுக்கு மூன்று ரூபாய் வீதம் ஆரம்பப் படிப்புக்கு கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. முதல் ஐந்து வருஷப் படிப்புக்கு மூன்று ரூபாய் வீதம் வைத்துக் கொண்டால், இப்பொழுது மூன்று கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள், ஆரம்பப் படிப்புக்கு ஒன்பது கோடி ரூபாய் வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி ஒன்பது கோடி ரூபாய் அதற்கு என்று ஒதுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி ஒதுக்கினால்தான் இந்தத் திட்டத்தை 'நிறைவேற்ற முடியும். இதையும் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆறு முதல் பதினொன்றாவது வகுப்பு வரைக்கும் இரண்டு ரூபாய் ஒதுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி 1965–66-க்கு கணக்குப் பார்த்தால் இப்பொழுது செலவாகக்கூடியது, இனிமேல் செலவாகக்கூடியது, அப்பொழுது நம்முடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருக்கிறதா என்பதையும் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்பொழுதுள்ள வாழ்க்கைத்தரம் என்ன என்பதையும் கணக்குப் பார்த்து மொத்தம் எவ்வளவு செலவாகிறது என்பதைக் கணக்குப் பார்க்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இது கல்லூரிக் கல்வி, தொழில் கல்வி நீங்கலாக. அப்படி ஆரம்பக் கல்விக்கு மூன்று ரூபாயும் 6 முதல் 11-வது வகுப்பு வரையிலுள்ள படிப்புக்கு இரண்டு ரூபாயும் என்று கணக்குப் போட்டு திட்டமிட்டு வேலை செய்தால் நல்ல பலன் அடைய முடியும் என்று சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய முழு விவரமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் ஒரு முடிவிற்கு வந்து மத்திய அரசாங்கம் சில புள்ளி விவரங்களையும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதையும் ஒப்புக்கொண்டு மறுபடியும் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஒரு திட்டத்தை வகுக்கும்போது அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய நிதி வசதி இருக்கிறதா என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்த்து அதற்கு வேண்டிய நிதியையும் ஒதுக்கவேண்டும். நிதி ஒருபுரம் இருக்கட்டும், திட்டத்தைப்பற்றி பேசலாம் என்று இருக்கக்கூடாது. அது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு பயனுடையதாக இருக்காது. ஒவ்வொருவராலும் எவ்வளவு பணம் கொடுக்க முடியும் என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே இந்த திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றிருந்தால் குறிப்பாக வருஷம் ஒன்றிற்கு ஒன்பது கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்து செலவு செய்வதற்கு தயாராக இருந்தால்தான் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா குழந்தைகளுக்கும் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையிலும் இலவசப் படிப்பு, கட்டாயப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்க முடியும் என்கிற அடிப்படையில் இந்த திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக உபாத்தியாயர்களுடைய சம்பளத்தைப்பற்றி கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதையும் மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் மூன்று ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம். உபாத்தியாயர்களுடைய சம்பளத்தையும் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும்போது அவர்களுக்கு பத்து ரூபாயாவது சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தோம். இந்த பத்து ரூபாயையும் ஒரேயடியாகக் கொடுக்காமல் ஐந்து வருஷங்களில் இதை இரண்டு, இரண்டு ரூபாயாக கொடுக்கப்படவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வரப்பட்டது. அப்படிக் கொடுத்தால்தான் ஐந்து வருஷங்களில் பத்து ரூபாயைக் கொடுத்ததாக ஆகும். இப்பொழுது கனம் அங்கத்தினர்களுடைய கவனத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய பொருளாதார நெருக்கடியை உத்தேசித்தும் விலைவாசி உயர்வை உத்தேசித்தும் சில தினங்களுக்கு முன்னதாக எல்லா உபாத்தியாயர்களுக்கும் பனிரெண்டு ரூபாய் சம்பளத்தில் உயர்த்திக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறியவேண்டும். திட்டத்தில் குறிப்பிட்டதுபோல் இல்லாமல் முதல் வருஷத்திலேயே

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

அவர்களுக்கு பத்து ரூபாய்க்கு மேல் அதிகப்படியாக இரண்டு ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டாய்விட்டது. ஆகவே அதிகமாகவே இப்பொழுது கொடுத்திருக்கிறோம். அதுவும் அந்தத் திட்டத்தைப் பொறுத்ததாக இருக்கிறது. அதனால் இந்த மூன்று ரூபாய் போதுமா என்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இதையும் கொஞ்சம் புனராலோசனை செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது.

இவைகள் எல்லாவற்றையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் நிதியை எந்த அளவில் உயர்த்துவது அவசியம் என்பதை யோசிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. சர்க்காரிலிருந்து கிடைப்பது போக பாக்கி வருவாய் பொது மக்களிடத்திலிருந்தும் பொது ஸ்தாபனங்களை நடத்துகிறவர்களிடமிருந்தும் கிடைக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. கனம் பழனிசாமி கூட ஒன்று கேட்டார். இன்று கேள்வி நேரத்தில் அதாவது பொது ஸ்தாபனங்களிலிருந்து எடுத்து நடத்தினால் என்ன அல்லது இதை தேசிய மயமாக்கிவிட்டால் என்ன என்று கேட்டார். அதில் சிக்கல்கள் ஒருபுரம் இருக்க அதில் சிறு பகுதியாவது மக்களிடத்திலிருந்து வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதை கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் தலைக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் பொது மக்களிடத்திலிருந்தும் பொது ஸ்தாபனங்களிலிருந்தும், இன்னொரு ரூபாய் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலிருந்தும் வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளை வைத்துக்கொண்டுதான் ஆரம்பக் கல்வியை நடத்தவேண்டியதாக இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக ஐந்தாவது ப்ரொவிஷன்படி "**Provision of School Facilities**" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படி பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்தால் மட்டும் போதாது. அதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் செய்துகொடுக்கவேண்டும். கட்டிட வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கும் விளையாட்டு 'மைதானங்கள் வேண்டும். சுகாதார வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டும். அதன் மேல் .தோட்ட வசதி, சாமான்கள் வசதி, புத்தக வசதி முதலியவைகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளைப்பற்றி ஐந்தாவது தலைப்பின் கீழ் சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆறுவது தலைப்பின் கீழ் என்ன சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றால் எல்லோரையும் கட்டாயமாக பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்றால் சிலருக்கு கஷ்டமாக இருக்கும். அதை உணர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதை கமிட்டியின் முடிவுக்கு விட்டுவிடவேண்டும். அந்த அதிகாரத்தை அங்குள்ள பஞ்சாயத்துக்கு விட்டு விடப்பட்டிருக்கிறது. யாரால் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வர முடியவில்லையோ அவர்களுக்கு விலக்கு அளிப்பதற்கு பஞ்சாயத்துக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, இந்த ஆறுவது பிரிவின் கீழ். பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவதற்கு வசதி இல்லாதவர்களுக்கு விலக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட விலக்கு அவசியமா என்பதை அங்குள்ள பஞ்சாயத்து சிபாரிசு செய்யவேண்டும்.

அடுத்ததாக ஏழாவது தலைப்பு. "**Progressive enforcement of Compulsion**". இந்தப் பிரிவின் கீழ் முதல் வருஷத்தில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் பின் வருஷங்களில் என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. 8-வது பிரிவின் மூலம் ஒரு பள்ளிக்கூடத்திற்கு என்ன டார்ஜெட் என்பதைப்பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி வைத்து படிப்படியாக ஐந்து வருஷங்களில் ஆரம்பப் படிப்பை முடித்துவிடவேண்டும் என்று ஒரு புள்ளி விவரத்தை எட்டாவது பிரிவில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையில் ஐந்து வருஷங்களில் ஆயிரத்துக்கு 110 பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரமுடியும் என்று கணக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது "**Targets of enrolment and annual output of literate pupils**" என்பதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒன்பதாவது "**School meals**". பள்ளிக்கூடங்களில் உணவு கொடுக்க வேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது ரொம்பவும் முக்கியமானது. இதைப்பற்றி ரொம்பவும் சுலபம் என்று சபையில்

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

சொல்லிவிடலாம். இப்பொழுது எல்லாக் குழந்தைகளும் கட்டாயமாக பள்ளிக்கூடம் வரவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டோம். சில குடும்பங் களில் சில குழந்தைகள் குடும்பக் காரியங்களைப் பார்த்துக்கொள்வதால் அவர்களால் பள்ளிக்கூடம் வந்து படிக்க முடிவதில்லை. அவர்களுக்கு பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து படிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாமல் இல்லை, அவர்களுடைய தாய் தகப்பனுருக்கு தங்களுடைய குழந்தைகளை பள்ளிக்கூடத்திறகு அனுப்பி வைத்து படிக்கச் சொல்லவேண்டும் என்று ஆசை இருந்து அவர்கள் குழந்தைகளை அனுப்பாமல் இல்லை. அவர் களுடைய ஏழ்மைதனத்தால் தங்களுடைய குழந்தைகளை பள்ளிக்கூடம் அனுப்பாமல் இருக்கிருர்கள். அந்தக் குடும்பங்களிலெல்லாம் குழந்தைகளை வெளியில் அனுப்பி வைத்து ஏதாகிலும் சம்பாதித்து வரச் சொல்லு கிருர்கள். அதனுல் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்புவதில்லை. அப்ப டிப்பட்ட குழந்தைகளை நாம் கட்டாயமாக பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டால் அந்தக் குழந்தைகளால் வரக்கூடிய வருமானம் இல்லாமல் போய்விடும். அவர்கள் சம்பாதிக்காமல் இருந்தால் அந்தக் குடும்பம் பட்டினி கிடக்க வேண்டியதாக இருக்கும். நாம் ஒரு பக்கம் நல்லது செய்கிருேம் என்று சொல்லிக்கொண்டு கெடுதலைச் செய்ய முற் படக்கூடாது. ஆகவே அப்படிப்பட்ட குழந்தைகள் பட்டினியோடு பள்ளிக் கூடம் வந்து படிக்கச் சொல்லக்கூடாது. அதனுல் அவர்களுக்கு ஏதாவது சாப்பாட்டுக்கு வசதி செய்துகொடுக்க வேண்டியதவசியமாக இருக்கிறது. குழந்தைகள் சாப்பிட்டுவிட்டு பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து படித்தால்தான் படிப்பு நன்ருக வரும். அவர்களுக்கு நல்லது செய்வதற்குப் பதிலாக கொடுமையை செய்வதற்கு நாம் முன வரக்கூடாது.

பட்டினியாக இருந்துகொண்டு குழந்தைகள் படிக்க வேண்டுமென்று சொன்னுல் படிப்புதான் மூளையிலே ஏறுமா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்றிருக்கும் நிலைமையில் ஏழைக் குழந்தைகளும் பள் ளிக்கூடத்திற்கு வந்துதான் ஆகவேண்டுமென்று சொன்னுல், ஒரு நேரச் சாப்பாடாவது அவர்களுக்குப் போட்டாகவேண்டும். ஏழைக் குழந் தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது எப்படி என் பதை நாம் நன்ருக உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அதற்கான சிபார்சுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

கேள்வி நேரத்தில்கூட, அதைப்பற்றி ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது. இதுவரை எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் முயற்சி முழுவதும் தனிப்பட்டவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் முயற்சியாகும். கல்வி இலாகா இதற்காகப் பெரு முயற்சி செய்து, இன்றைக்கு 3,000 பள்ளிகளிலே மத்தியான உணவு கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. 66,000 பிள்ளைகளுக்குப் பகல் உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. இவைகளெல்லாம் தனிப்பட்டவர்கள் முன் வந்து செய்திருக்கக்கூடிய உதவி என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். இதை ஏற்பாடு செய்வதற்கு கல்வி இலாகா எடுத்துக்கொண்ட பெரு முயற்சியை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிருேம். கல்வி இலாகா முயற்சி எடுத் துக்கொண்டதுடன், தனிப்பட்டவர்கள் பல பேர் முன்வந்து இந்தக் காரியம் அவசியம் என்பதை உணர்ந்து, இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவி செய்வதையும் நாம் இன்னும் அதிகமாக பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிருேம். பல இடங்களில் செல்வம் படைத்தவர்கள், தாங்களே முழுச் செலவையும் போட முன்வந்து இக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிருர் கள், ஒன்றிரண்டு இடங்களிலே. அவர்களையும் நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிருேம். ஆனுல், இதைவிட வரவேற்கத்தக்கது என்னவென்ருல், பல இடங்களில் ஏழையாக இருப்பவர்கள், தொழிலாளர்கள் தாங்களே முன்வந்து இந்தத் திட்டத்திற்கு உதவி செய்வதற்காக தினம் காலணு என்று வசூல் செய்து கொடுத்து, இந்தத் திட்டம் நிறைவேறட்டும் என்று பல இடங்களில் முன்வந்திருக்கிருர்கள். ஏழைகள் மத்தியில் கல்வி பெற வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி, கல்வியைப் பெறுவதற்கு மாணவர் களுக்கு உதவவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி எவ்வளவு தூரம் பரவியிருக் கிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே, சமுதாயம் முழு வதும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய திட்டமாக இது அமைந்திருக்கிறது என்று குறிப்பிடுவதற்காகத்தான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன். தனிப்பட்டவர்களுடைய

முயற்சி மூலமாகவே 3,000 இடங்களில் 66 ஆயிரம் குழந்தைகளுக்கு இன்றைக்கு உணவு கொடுக்கக்கூடிய திட்டம் நடைபெற்று வருகிறது என்று சொன்னால் நாம் ஓரளவு மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பதற்கும் பாராட்டுவதற்கும் உரியது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆனால், முழுவதுமே தனிப்பட்டவர்களே இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று சொன்னால், நாம் திட்டம் போட்டிருக்கிற அளவுக்கு இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியாது என்ற காரணத்தால் தான், சென்ற வரவு செலவுத் திட்டத்தின் கீழ், குழந்தைகளுக்கு மத்தியான உணவுத் திட்டம் வகுப்பதற்காக, பத்து லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. இதுவரையிலும் அந்தத் தொகையை உபயோகப்படுத்தவில்லை. இதைப் பரிசீலனை செய்துபார்த்து, நவம்பர் 1-ந் தேதியிலிருந்து பாதிச் செலவைச் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்வதாக, ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு அதிகமாகச் செலவு ஆகக் கூடாதென்று வரையறுத்து, அந்த அளவு ஏற்படக்கூடிய பகுதிக்குள் காரியத்தை முடிப்பதாக இந்தத் திட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடிய இந்த உணவு நிலையங்களுக்கெல்லாம் கமிட்டிகள் நியமித்து ஒரு திட்ட அடிப்படையிலே இதை நிறைவேற்றவேண்டுமென்பதற்காக முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

என்னுடைய விருப்பம்—ஆசை—இதுவரை 66,000 மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவு அளித்திருப்பதை அதிகரித்து இந்த வருஷத்திற்குள்ளாக குறைந்தது ஒரு லட்ச குழந்தைகளுக்கு அளிக்கவேண்டும், அடுத்த வருஷம் 2 லட்சம் குழந்தைகளுக்காவது உணவு அளிக்கக்கூடிய வகையில் இந்த திட்டம் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் நிறைவேற்றப்படவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். இதற்கும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு உணவு அளிக்கும் திட்டத்திற்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனால், நான் விரும்புவது—இதைப் பிரித்துவைத்து, ஹரிஜனங்களுக்கு வேறு உணவு அளிக்கும் திட்டம் மற்ற ஏழை மாணவர்களுக்கு வேறு உணவு அளிக்கும் திட்டம் என்று இல்லாது எங்கெங்கே திட்டம் அமுலில் இருக்கிறதோ அங்கு எல்லோருக்கும் ஒன்றாக இந்தத் திட்டம் அமுல் நடத்தப்படவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். அதன் மூலமாக, ஜாதிப் பிரச்னை—அதாவது, மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி என்று சொல்லப்படுவர்கள் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிடலாமா என்ற பிரச்னை ஒழியக்கூடும். சிறு குழந்தைப் பருவத்திலேயே அவர்கள் மனம் மாறக்கூடிய முறையிலே எல்லா வகுப்பினரும், எந்த ஜாதியாக இருந்தாலும் நாமெல்லோரும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்—ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்—என்ற முறையிலே எல்லோரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிடக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டும். அது இப்பொழுது ஏற்பட்டு வருகிறது—இந்த முறையினால்—என்று நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சில இடங்களில், தாய் தகப்பன்மார்கள் ஹரிஜன சமூகத்துக் குழந்தைகளுடன் தங்கள் குழந்தைகள் சேர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதை விரும்பாமலிருந்தார்கள். ஆனால், அவைகளெல்லாம் ஒரு வாரம், இரண்டு வாரங்கள் வரை இருந்தன. அதற்குப் பிற்பாடு அவர்களே பார்த்து, குழந்தைகளுக்குள்ளேயே மாறுபாடு எதற்கு ? ஜாதி வித்தியாசம் என் என்பதை உணர்ந்து, அவர்களுடைய குழந்தைகள் எல்லோரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதை அனுமதித்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படுகிற இடங்களிலே ஜாதி வித்தியாசம் இல்லாமல், எல்லோரும் ஒன்று என்ற நிலைமையிலே—சம நிலையிலே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு—அந்த ஒற்றுமை உணர்ச்சி வளரக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை வளர்ந்து வருகிறது என்பதைப் பார்த்து நாம் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுறவேண்டும். இந்த முறையில் ஜாதிப் பிரச்னை தீர்க்கப்படவேண்டும். பெரியவர்களுக்கு திட்டவட்டமான எண்ணங்கள், திட்டவட்டமான பழக்க வழக்கங்கள், திட்டவட்டமான நம்பிக்கைகள்—மூட நம்பிக்கையாக இருந்தாலும் சரி—வளர்ந்துள்ளன. பெரியவர்களை மாற்றவேண்டுமென்று சொன்னால்,

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

அது மிகவும் மகத்தான காரியம், கஷ்டமான காரியம். ஆனால், சிறு குழந்தைப் பருவத்திலே எந்தவிதமான மனப்பான்மையை வளர்க்கிறோமோ அதுதான் நீடித்து இருக்கும். ஜாதிப் பிரிவினையைத் தடுப்பதற்கு இது ஒரு நல்ல வழியாக நான் கருதுகிறேன். ஆகையால், எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சாப்பிடக்கூடிய நிலைமையை நாம் ஏற்படுத்த வேண்டும். அது மட்டுமல்ல.

இன்றைக்கு நம்முடைய குழந்தைகளுடைய தேக ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்கும் நல்ல உணவாக - ஒரு நேர உணவாவது - கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால்தான் உடம்பு வளர்ச்சிக்கு நன்மையாக இருக்குமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து நாம் பார்த்தாலுங்கூட, குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரச் செய்வதற்கு, ஜாதிப் பிரிவினையை ஒழிப்பதற்கு, ஜாதி ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்கு, ஏழைக் குழந்தைகளுடைய உடம்பு வளர்ச்சியை வலுப்படுத்துவதற்கு இவையெல்லாவற்றுக்கும் ஏற்றதாக இத்திட்டம் அமைந்திருக்கிறது. ஆகையால், இதை நல்ல முறையிலே நிறைவேற்றுவதற்கு எல்லோரும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். குறிப்பாக கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைப்பதுடன், தங்களுடைய தொகுதியிலே இது சம்பந்தமாக பெரும் அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு, இத்திட்டம் நல்ல முறையிலே நிறைவேறுவதற்கு எல்லோரும் பாடுபடுவார்களானால், அதன் மூலமாக நல்ல பலன் கிடைக்கும். இதிலே கட்சி வேறுபாடுகளுக்கு எந்தவிதமான இடமும் கிடையாது. எல்லோரும் சேர்ந்து செய்யக்கூடிய காரியம். இது நல்ல முறையிலே நடைபெறவேண்டும். அப்படி கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல் பல இடங்களில் திட்டம் நிறைவேறியிருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். கனம் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் ஊரிலேயே கட்சி வேறுபாடு இல்லாமல், எல்லா கட்சிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து திட்டம் நிறைவேற்றப்படுவதையும் நான் அறிவேன். அதை மிகவும் வரவேற்கிறேன். அந்த முறையிலே எல்லோரும் இதற்காக பாடுபடுவதற்குக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதற்காகப் பாடுபடவேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆகையால்தான் செக்ஷன் 3-இல், 9-வது சிபார்சாக பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு உணவுத் திட்டம் என்ற வகையில் இதற்கு முக்கிய இடம் கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது என்று வலியுறுத்தி, அதற்காக நாம் சர்க்காரிலிருந்து எவ்வளவு பணம் ஒதுக்க முடியும் என்பதைப்பற்றி கணக்குப் போட்டு மூன்று ரூபாயில் 11 அணா இதற்காக ஒதுக்க முடியும் என்ற ஆலோசனையும் அங்கு கூறியிருக்கிறார்கள்.

அதற்கு அடுத்தாற்போல், மாணவர் - உபாத்தியாயர் "ரேஷியோ" வருகிறது. நாம் இந்த அளவுக்குத்தான் செலவு செய்யமுடியும், எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், சில முக்கியமான மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. சில பிள்ளைகளைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஆசிரியர் சொல்லிக்கொடுப்பது என்றால் திறமையாகச் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் என்று நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன். 20 பேருக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் நல்ல முறையில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கலாம். 20 பேருக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று சொன்னால், இந்தக் கணக்குக்குள் அடங்குவது இல்லை. 9 கோடி ரூபாய் போதாமல், 12 அல்லது 13 கோடி ரூபாய் வேண்டியதாக இருக்கும். நமக்கிருக்கும் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு திட்டம் நிறைவேறவேண்டுமென்று சொன்னால், சில முக்கியமான முடிவுகள் நாம் எடுத்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். ஒரு உபாத்தியாயருக்கு எத்தனை மாணவர்கள் என்று ஒதுக்குவதைப்பற்றிய ஒரு கஷ்டமான முடிவை அந்தக் கமிட்டி செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்தக் கமிட்டி எல்லா விஷயங்களையும் பரிசீலனை செய்து பார்த்தது, ஒரு நேரப் பள்ளிக்கூடத் திட்டத்தையும் ஆலோசனை செய்து பார்த்தது. ஒரு நேரப் பள்ளிக்கூடம் என்று சொன்னதும் மக்களிடத்திலே ஒரு எதிர்ப்பு இருக்கிற காரணத்தால் இப்பொழுது செய்திருக்கும் சிபார்சு தவிர்க்க முடியாதது. ஒரு உபாத்தியாயருக்கு 40 மாணவர்கள் என்ற

விகிதத்தில் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அதற்கு 9 கோடி ரூபாய் செலவில் நிறுத்த முடியும் என்ற அடிப்படையிலே முடிவு செய்தார்கள். மற்ற இடங்களிலும் நடக்கக்கூடியதுதான். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய முறையிலே தனிப்பட்டவர்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திற்கு 25 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று வைத்திருக்கிறோம். ஸ்தல-ஸ்தாபனங்கள் நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று வைத்திருக்கிறோம். இதைத் அனுசரித்தாலேபோதும். (கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ என். கே. பழனிசாமி எழுந்தார்) நான் இந்தக் கருத்தை பேசி முடித்தவுடன் ஏதாவது கேள்வி கேட்கவேண்டுமென்றால் அப்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் கேட்கலாம். ஒரு உபாத்தியாயருக்கு 40 மாணவர்களாவது இருக்கின்ற அடிப்படையிலே கணக்குப்போட்டுப் பார்த்தால்தான் செலவு 9 கோடி ரூபாயிலே அடங்கும். இல்லாவிட்டால் அடங்காது. ஆகையால், இதைப்பற்றி மிகவும் நல்ல முறையிலே பரிசீலனை செய்து, எந்த முடிவு செய்வது என்று ஆலோசனை செய்து, இந்தச் சிபார்சைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், இதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து, இந்தச் சிபார்சை ஏற்றுக்கொள்வது மூலமாகத்தான் திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும். இல்லாவிட்டால் நமக்கு இருக்கும் நிதி வசதியில் பெரும் பகுதியுள்ள பிள்ளைகளை பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொண்டு வராமல் விட்டுவிடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். ஆகையால், இதை நல்ல முறையில் பரிசிலனை செய்துபார்த்து இந்தச் சிபார்சையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்பதை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : உபாத்தியாயர்-மாணவர் ரேஷியோ வானது ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 மாணவர்கள் என்று இருக்கிறது. ஆனால், இரண்டாவது உபாத்தியாயர் போடவேண்டுமானால், அதற்கு 80 பிள்ளைகள் இருக்கவேண்டுமென்று அதில் கண்டிருக்கிறது. அது ப்ரின்டேஸ் டெவிலா? அல்லது உண்மையாகவே, சர்க்கார் வேண்டுமென்றே போட்டிருக்கிறார்களா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : குறிப்பான விஷயங்களைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் விவாதத்தின்போது குறிப்பிட்டால், அப்பொழுது நான் பதில் சொல்கிறேன். இங்கிருக்கும் சிபார்சுகளை நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். நடைமுறையில் சில கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டால், அதை நாம் தவிர்ப்பதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகையால், இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய சிபார்சுகளைமட்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அமுல் நடத்துவது எப்படி என்பதைப்பற்றி பிறகு ஆலோசனை செய்து முடிவு செய்துகொள்ளலாம். அதற்கு அடுத்தபடியாக உபாத்தியார்களின் சம்பளம் என்று கண்டிருக்கிறது. நான் முன்பு சொன்னதுபோல உபாத்தியார்களுக்கு நாம் விரும்புகின்ற அளவுக்கு, அவர்கள் உண்மையிலேயே வாழ்க்கை நடத்தக்கூடிய அளவுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் அந்தச் செலவு இந்தத் தொகைக்குள் அடங்காது. ஆகையினால் தற்போதைக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும் கூட, நாம் விரும்புகின்ற அளவுக்கு அவர்கள் சம்பளத்தை உயர்த்தக்கூடிய நிலைமையில் இல்லாததால், இந்தக் கஷ்டத்தை கொஞ்சம் அவர்கள் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு ரூ. 12 உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. இதற்குமேல் சம்பளம் உயர்த்தப்படவேண்டுமென்றால், அதற்காக செலவழிக்கக்கூடிய தொகையை நம்மால் செலவழிக்க முடியுமா, சமுதாயம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியுமா என்பதைப் பார்த்துதான் முடிவு செய்யவேண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு ஏதோ சர்க்கார் பணம் இருக்கிறது. அதை எடுத்து ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் கொடுக்கலாம் என்ற அடிப்படையில் இல்லை. சமுதாயம் ஒவ்வொரு துறைக்கும் எவ்வளவு செலவழிக்க முடியும் என்பதை கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து தான் திட்டம் போட்டுத்தான் முடிவு செய்யவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். சர்க்கார் பொறுப்பு என்ற அடிப்படையிலே முடிவு செய்யமுடியாது. சமுதாயத்திற்கு பளுவாக அமையும் என்ற முறையில் பரிசீலனை செய்து பார்த்து, வாத்தியார், பிள்ளைகள் விகிதம், வாத்தியார்களுக்கு சம்பளம் எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்பது பற்றி முடிவு செய்ய

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து இருக்கக்கூடிய நிலைமையை அனுசரித்து இந்தக் கமிட்டி இந்தச் சிபார்சு செய்திருக்கிறது என்பதுபற்றி உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, **Phased ten-year programme of Development of primary education** என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடத்தில் எல்லாப் பிள்ளைகளையும் 1965–66-க்குள் சேர்த்துவிடவேண்டு மென்று திட்டம் போட்டு வேலைசெய்தால்தான் முடியுமே தவிர, அவர்கள் கூடுமான அளவுக்கு செய்யட்டும் என்று விட்டுவிட்டால் முடியாது. இன்றைக்கு அபிவிருத்தி செய்வதற்கு பகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்வதுபோல் ஒவ்வொரு வருஷமும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் எல்லாக் குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி எடுக் கப்படும் என்ற முறையிலே பகுதிகளாக பிரித்துக்கொண்டு ஐந்து வருஷங் களுக்குள் எல்லாப் பகுதிகளிலும் எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் கட்டாய ஐந்து வருஷப் படிப்பு வரும் முறையிலே திட்டம் வகுக்கவேண்டும். 1965–66-ல் ஐந்து வருஷப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வெளிவரும் எல் லாக் குழந்தைகளுக்கும் இந்தத் திட்டம் நிறைவேறியிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். முதல் ஐந்து வருஷங்களுக்குள்ளாக முதல் வகுப்பில் எல்லாக் குழந்தைகளும் சேர்ந்துவிட்டால்தான், அந்த ஐந்து வருஷத் திற்குள் எல்லாப் பிள்ளைகளும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்து சேர முடியும். அடுத்த ஐந்து வருஷங்களுக்குள்ளாக நமது ராஜ்யத்தை ஐந்து பகுதிக ளாகப் பிரித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு ஜில்லாவையும் ஐந்து பகுதிகளாக பிரித்து ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒரு வருஷத்தில் இந்தத் திட்டதை அமுல் நடத்துவது என்ற அடிப்படையில்தான் இந்த சிபார்சு செய்யப் பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது பகுதியிலே இதுபற்றி இருக்கக்கூடிய சிபார்சை நல்ல முறையிலே ஆலோசனை செய்து பார்த்து ஐந்து வருஷப் படிப்பை எல்லா குழந்தைகளுக்கும் கொடுக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படுத்துவது மிகவும் அவசியம். 1965–70-க்குள்ளாக அடுத்த 3 வருஷப் படிப்பு கொடுக்கமுடியும் என்ற அடிப்படையிலே திட்டம் போட்டு வேலை செய்தால் தான் நம் லட்சியங்களை அடைய முடியும் என்ற முறையிலே பரிசீலனை செய்து இந்தச் சிபார்சை செய்திருக்கிறார்கள். அதை இந்தச் சபை ஏற்றுக் கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்ததாக இருக்கக்கூடியது இந்த வெள்ளை அறிக்கையிலே காணப் படாத சில விஷயங்கள் பற்றியது. பல்வேறு பிரச்னைகளை கமிட்டி ஆரா யும்போது, அதன் கவனத்திற்கு வந்த சில பிரச்னைகளையும் கமிட்டி ஆலோசித்திருக்கிறார்கள். அதாவது 4-வது பிரிவிலே **Expansion and improvement—Relative priorities** என்பது. நாம் முதலில் எதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்பது பற்றி ஒரு முடிவு செய்யவேண்டும். நமக்கு போதுமான வசதிகள் இல்லாமல் இருப்பதால், ஓரளவுக்குத் தான் நிதி வசதி இருப்பதால் எதற்கு முதல் இடம் கொடுக்க வேண்டும், எதற்கு இரண்டாவது இடம் கொடுக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யாவிட்டால் பிரயோசனமில்லை. எதற்கு முதல் இடம் கொடுக்க வேண்டும், எதற்கு இரண்டாவது இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்று பரிசீலனை செய்து பார்த்ததில், எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் ஐந்து வருஷப் படிப்பை கொடுப்பதற்கு முதல் இடம் கொடுக்கவேண்டும், அதுதான் அத்யாவசிய மாக இருக்கக்கூடியது என்று குறிப்பிட்டார்கள். 1965–66 வரையில் இதற்கு முதல் இடம் கொடுக்கவேண்டும். இரண்டாவது இடமாக 6-லிருந்து 11-வது வகுப்புகளில் படிப்பின் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக என்னென்ன காரியங்கள் செய்யவேண்டும், அதற்கு எவ்வளவு செலவு செய்யலாம் என்கின்ற முறையிலே சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த சிபார்சுகள் 4-வது பிரிவில் காணப்படுகின்றன. அவைகள் சரியானது என்று நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். முதல் ஐந்து வருஷப்படிப்பை எல்லாக் குழந்தைகளும் பெறுவதற்கு முதல் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறது. 6-லிருந்து 11-வது வகுப்பு வரையில் படிப்பின் தரம் உயர்வதற்கு

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

இரண்டாவது இடம் கொடுத்து அதற்கு என்னென்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் செய்வதற்கு இன்றைக்கு அதில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அதற்கு அடுத்தபடி **Revision of grant-in-aid Rules.** ஸ்ரீ பழனிசுவாமி அவர்கள் கேள்விநேரத்தின்பொழுது குறிப்பிட்டது போல ஆரம்ப பள்ளிகளுக்கு கிடைக்கும் முழு உதவியும் சர்க்காருடைய உதவி என்பதை நாம் ஓரளவு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். சில பள்ளி களில் சர்க்கார் கொடுப்பதைவிட அதிகமான சம்பளம் ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கப்படலாம். ஆனால் பெருவாரியான பள்ளிகள் நாம் கொடுக் கின்ற பணத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் நடத்தப்படுகின்றன. இம் மாதிரி உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் நாம் உதவி அளிக்கிறோம். இதற்கான விதிகளை இப்பொழுது பரிசீலனை செய்து பார்க்கும்பொழுது, இந்த விதிகள் எவ்வளவு சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் இருக்கிறதோ அவ்வளவு நல்லது என்று தோன்றுகிறது. பல இடங்களில் இந்த உதவி பெறுபவர் களுக்கு பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. கணக்கு வைத்துக்கொள்ளுதல், தணிக்கைகள் முதலிய விஷயங்களிலே அதிகாரிகளுக்கும் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துபவர்களுக்கும் பெருத்த கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த விதிகளைப் பரிசீலனை செய்து சரியான முறையில் திருத்து வதற்கு யோசனைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் முடிய வில்லை. முடிந்தவுடன் எந்தவிதமாக மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று பரிசீலனை செய்வதற்கு இந்த விதிகள் இந்தச் சபை முன்பு வைக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கன்னியாகுமரியில் இருக்கும் ஒரு திட்டத்தை இந்தச் சபைக்கு தெரியப் படுத்த விரும்புகிறேன். அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா என்பதும் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் அவர்கள் செய்திருக்கக் கூடிய ஏற்பாடு என்னவென்றால், அவர்கள் வசூலிக்கும் சம்பளம் பூராவும் கஜானாவுக்குப் போய்விடும். வாத்தியார்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய சம்பளம் பூராவையும் சர்க்காரே கொடுத்துவிடுகிறது. பள்ளிக்கூடம் நடப்பதற்காக மொத்த வசூலில் 15 சதவிகிதம் அவர்களுக்கு கொடுக்கப் படுகிறது. இப்படிச் செய்தால் இதை அவர்கள் கணக்கு வைத்துக்கொண்டு இருப்பதையும், ஓரளவுக்கு தரம் குறையாமல் இருப்பதையும் பார்த்துக் கொண்டு, அவ்வப்பொழுது ஓரளவுக்கு நிர்வாகத்தை கண்காணிப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற முறையிலே ஒரு திட்டம் அங்கு நடைபெறுகிறது. இது ஒரு நல்ல திட்டம். அனாவசிய மாக சம்பளத்திற்கு கணக்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டியதில்லை. எல்லா சம்பளமும் கஜானாவுக்குப் போய் சேர்ந்துவிடுகிறது. சர்க்கார் வாத்தியார் களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய சம்பளத்தை நிர்ணயித்து பூராவும் கொடுத்து விடுகிறது. அதற்கு மேலே பள்ளிக்கூடங்களை பராமரிப்பதற்கும், வேண்டிய சாமான்கள் வாங்குவதற்கும் ஒரு மொத்த தொகையை கொடுத்து விடுகிறார்கள். அதற்குமேல் இன்னும் நல்ல முறையிலே நடத்த வேண்டுமானால், அவர்கள் சொந்த முயற்சியால் நிதி திரட்டி செய்து கொள்ளுகிறார்கள். இம்மாதிரி அந்த விதிகள் விளக்கமாகவும் இருக்க மாகவும் இருக்கிறது. அதில் எந்தவிதமான கஷ்டங்களும் இல்லை என்று சிலர் சொல்லுவதால் அதுபற்றியும் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகிறது. பரிசீலனை செய்து பார்த்து எல்லோருக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

அதற்கு அடுத்தபடியதாக இருக்கக்கூடியது **Imporvement of School Managment.** பெரும்பான்மையான ஆரம்பப் பள்ளிகளையும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் தனிப்பட்டவர்கள் எடுத்து நடத்திவருகிறார்கள் என்பதை எல்லா அங்கத்தினர்களும் உணர்வார்கள். தனிப்பட்டவர்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் நிர்வாகத்தை அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரவர்கள் இஷ்டம்போல் நிர்வாகத்தை அமைத்துக்கொண்டு நடத்தும் காரணத்தினாலே பல்வேறு பிரச்னைகள் அவ்வப்பொழுது எழுகின்றன. ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பது சம்பந்தமான பிரச்னைகள், ஆசிரியர் களுக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இருக்கக்கூடிய பிரச்னைகள், பள்ளிக்கூடத்தை

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

நடத்துபவர்கள் நிர்வாகத்தில் எவ்வளவு தூரம் தலையிடமுடியும் என் பதைப் பற்றியெல்லாம் பிரச்னைகள் எழுகின்றன என்பதை யாரும் ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். பள்ளிக்கூடத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, பரீக்ஷையில் தேறுதல், தேறாமல் இருப்பது இவைகளையெல்லாம் அங்கு இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் பொறுப்புக்கே விட்டுவிடவேண்டும். நிர்வாகம் இந்த விஷயங்களில் தலையிட்டால், அந்தப் பள்ளிக்கூடம் முன்னுக்கு வரமுடியாது. அதேமாதிரி ஆசிரியர்கள் நிர்வாகத்துடன் ஒத்துழைத்தால் தான் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடக்கும். அவரவர்கள் கடமைகளை அவரவர்கள் நல்ல முறையில் ஆற்றவேண்டும். ஒருவர் உரிமைகளிலும் கடமைகளிலும் மற்றவர்கள் தலையிடக்கூடாது. மற்றவர்கள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு குறுக்கிடாமல் இருக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு நிர் வாகம் நல்ல முறையில் நடைபெறமுடியும். அதற்காக சில யோசனைகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சில கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு தனிப்பட்டவர் களிடத்தில் பள்ளிக்கூட நிர்வாகத்தை ஒப்படைக்க முடியுமே தவிர, தனிப்பட்டவர்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு அனுமதிக்க முடியாது என்று சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள். அதையும் பரிசீலனை செய்து எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகள் இருக்கவேண்டும், எந்த விதமான நிர்வாக அமைப்பு இருக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்ய வேண்டும்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக நான்காவது தலைப்பின் கீழ் " **Other matters considered** " இதர விஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசனை செய்தவைகள் :—

இதில் முக்கியமாக நாம் கவனிக்கவேண்டியது பாட புஸ்தகங்களைப் பற்றித்தான். இப்போது இருக்கக்கூடிய பாட புஸ்தகங்கள் எல்லாம் முன்பு நாம் வகுத்திருக்கும்படியான பாட திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது நாம் பாட திட்டங்களை எல்லாம் மாற்றி அமைக்கப் போவதால் பாட புஸ்தகங்களும் இவற்றை அனுசரித்து எழுதப்பட்டாக வேண்டும். புது பாட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப பாட புஸ்தகங்கள் தயாரிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. இப்போது தான் நாம் ஒரு விஷயத்தை முடிவு செய்யவேண்டியது அவசியமாகிறது.

அதாவது இதுவரையில் அவரவர்கள் பாட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப தங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் புஸ்தகங்களை எழுதி வந்தார்கள். சர்க் காரும் அதற்காக ஒரு கமிட்டியை நியமித்து, "இந்தப் புஸ்தகங்களை பாட புஸ்தகமாக்கலாம்" என்கிற அனுமதியை அவர்களிடம் இருந்து பெற்றுவிட்டால் பள்ளிக்கூடங்களில் அவற்றை பாட புஸ்தகமாக வைக்க லாம் எனச் செய்திருந்தோம். இந்த ஏற்பாட்டின் மூலமாக நல்ல புஸ்தகங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு வழி ஏற்படுகிறது என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். ஆனால் இதன் மூலமாக புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிப்பவர் களுக்கு அதிக லாபம் வருகின்ற காரணத்தினால் அவர்கள் தங்களுடைய புஸ்தகத்தை பாட புஸ்தகமாக வைப்பதற்காக அநேகவிதமான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்கிற காலத்தில் பல தவறுகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக் கின்றன என்பதையும் நாம் நேரிடையாகப் பார்க்கிறோம். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதன் காரணமாக பொதுவாழ்வில் சில தீங்குகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பொது ஸ்தாபனங்களில் சில தீங்குகள் ஏற்பட்டிருக் கின்றன என்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்தத் தீங்குகள் எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க, இப்போது தனியார் முயற்சியினால் அந்தப் புஸ்தகங்கள் நல்ல முறையில் வருவதற்கு சாதகமாக இருக்கிறதே, சர்க்காரே பாட புஸ்தகங் களைப் பிரசுரிப்பது என்று வந்தால் அவற்றின் தரம் குறைந்து விடாதா எனச் சிலர் அபிப்பிராயப் படலாம். இதையும் நாம் நன்றாக யோசித்து ஒரு முடிவு செய்தாக வேண்டும். சர்க்காரே நேரிடையாகவோ அல்லது இதற்காக சர்க்கார் ஏற்படுத்துகின்ற ஒரு கார்ப்பரேஷன் மூலமாகவோ பாட புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிப்பது என்றால் அதனால் நன்மை உண்டா ? அனு கூலம் உண்டா என்பதை ஆலோசிக்க வேண்டும்.

என்னைப் பொறுத்த வரையில்—என் கருத்து தனிப்பட்டவர்களிடம் பாட புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிக்கும்படியாக விடுவதை விட சர்க்காரோ, சர்க் காரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கார்ப்பரேஷனோ பாட புஸ்தகங்களைப் பிரசுரித்து

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

வெளியிடுவது மிகவும் நல்ல ஏற்பாடாக இருக்கும் என்பதுதான். அதில் சர்க்காருக்குக் கொஞ்சம் செலவானாலும்கூட நல்ல தரமான புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிக்க முடியும்.

காரணம் என் என்றால் சிலர் நினைக்கிறார்கள் தனிப்பட்டவர்கள் இப்போது பாட புஸ்தகங்களைத் தயாரிப்பதனால்தான் நல்ல புஸ்தகங்கள் வருவதற்குச் சாதகமாக இருக்கிறது என்பதாக. ஆனால் இவர்கள் ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். அதாவது பாட புஸ்தகங்களை இன்றைக்கு எழுதுகின்றவர்கள் வேறு—அந்த புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிக்கின்றவர்கள் வேறு. பாட புஸ்தகங்களினால் அதிக லாபம் வருகிறது என்று சொன்னால் அது பாட புஸ்தகங்களை எழுதுகின்ற ஒரு பகுதியினருக்குப் போய்ச் சேருவது இல்லை. பாட புஸ்தகங்களை—எழுதுகின்றவர்களிடம் இருந்து வாங்கி—அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கின்றவர்களுக்குத்தான் அதிக லாபம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதில் ஒரு சின்னப் பகுதியைத்தான் இவர்கள் புஸ்தகம் எழுதுகின்றவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். எழுதுகின்றவர்களுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியதாகத்தான் இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சர்க்காரோ அல்லது சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்படும் கார்ப்பரேஷனோ பாட புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிப்பது என்று வந்தால் பிரசுரிக்கின்றவர்களுக்கு கொஞ்சம் மனத்தாங்கல் இருக்கலாமே தவிர, பாடம் எழுதுகின்றவர்களுக்கு நல்ல புஸ்தகத்தை எழுதுவதற்கான ஊக்கம், முயற்சி குறைந்துவிடும் எனக் கருதக்கூடாது. உண்மையில் நல்ல புஸ்தகங்களை எழுதுவதற்கு இந்த கார்ப்பரேஷன் அவர்களுக்கு அதிகமான பணம் கொடுக்கலாம். ஆகவே இப்போது இருக்கும்படியான புஸ்தகங்களின் தரம் சர்க்காரோ, சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்படும் கார்ப்பரேஷனோ பிரசுரிக்க முன்வரும்போது அதிகமாகத்தான் ஆகும். குறைந்து விடாது என்பது என் அபிப்பிராயம். நீங்கள் எல்லாம் இந்தக் கருத்தை ஆதரிப்பீர்கள் என்று நம்பித்தான்—நீங்கள் அனுமதிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில்தான் முதல் மூன்று வகுப்புகளுக்கு புதிய பாடத் திட்டத்தின்கீழ் பாட புஸ்தகங்களைச் சர்க்காரே தயாரித்து வெளியிடுவதற்கு உத்திரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. இதை நீங்கள் எல்லோரும் ஆதரிப்பீர்களானால் மற்ற வகுப்புகளுக்கும் எந்த முறையில் சர்க்காரே பிரசுரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்பதைப் பற்றியும் நாம் பரிசீலனை செய்யலாம்.

இன்னொன்று சொன்னார்கள். சர்க்கார் இந்தப் பாடப் புஸ்தகங்களைப் பிரசுரிப்பதானால் இவை எப்படி ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கும் போய்ச் சேரும் ? அப்போதும் புஸ்தக வியாபாரிகளின் மூலமாகத்தானே விநியோகிக்கும்படியாக வரும் என்று ஒரு தடை எழுப்பினார்கள். அதையும் ஆலோசனை செய்து ஒரு முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆதாவது ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களை எல்லாம் 25 பள்ளிக்கூடங்கள், 30 பள்ளிக்கூடங்கள் என்று பிரித்து ஒவ்வொரு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களோடு இணைத்து விட வேண்டும். அந்த உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர்ஸ்—கூட்டுறவு ஸ்டோர்ஸ் ஒன்றை ஏற்படுத்தி அந்த உயர்நிலைப் பள்ளியோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிற ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு எல்லாம் விற்பனை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் அந்த ஸ்டோருக்கு ஏதாவது சிறிது லாபம் வந்தால் அது அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைப் போய்ச் சேரும். மாணவர்களுடைய நலனுக்காக—பொது நடவடிக்கைகளின் செலவுகளுக்காக—அவை உபயோகப்படுத்தப்படும். ஆகையால் இந்த ஏற்பாட்டிலும் தனிப்பட்ட புஸ்தக வியாபாரிகளைக் கொண்டு வந்து மத்தியில் புகுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது. ஆகவேதான் ஆங்காங்கே உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் கூட்டுறவு ஸ்டோர்களை ஏற்படுத்துவதற்காக நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதைப்பற்றியும்—இந்த ஏற்பாடு சரியானதுதானா அல்லது ஏதாவது திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டுமா என்கிறதைப்பற்றியும்—உங்களுடைய யோசனைகளைக் கூற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆலோசனை கூறுவதோடு இந்தச் சட்ட சபையின் வேலை முடிவு அடையவில்லை.

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

இந்தச் சபையைப் பொறுத்தவரையில் இந்தக் கல்வித் திட்டத்திற்கு சில அடிப்படையான கொள்கைகளை வகுத்து அதை ஒரு சட்ட ரூபமாகவே செய்துவிட வேண்டும் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆரம்பக் கல்வி, அதற்கு அடுத்தபடியாக இருக்ககூடிய உயர்தரக் கல்வி, உயர்நிலைக் கல்வி எல்லாவற்றையும் சட்ட அடிப்படையில் வைத்துவிட்டால் சர்க்கார் மாறி மாறி வரும்போது கல்வி அமைச்சர்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் கல்வித் திட்டத்தை மாற்ற முடியாது. இதுவரையிலும் அப்படி இல்லாத காரணத்தினால் பல பல மாறுதல்கள் அவ்வப்போது செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது, அதனால் பல குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன, கிளர்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றது. இது இல்லாமல் நாம் இப்போது ஒரு கல்வித் திட்டத்தை பரவலான சில கொள்கைகளின் அடிப்படையில் தயாரித்து, அதை ஒரு சட்ட ரூபமாகவே கொண்டுவந்து விட்டால் அடிக்கடி இஷ்டப் பிரகாரம் மாற்ற முடியாது போகும். ஏதாவது மாற்றம் அவசியம் எனத் தெரிந்தால் அந்த மாறுதலையும் அவர்கள் இஷ்டப்படி செய்யாமல் அதை இந்த சபைக்குக் கொண்டு வந்து, சபையினரின் அனுமதியுடனே செய்யவேண்டியதாக இருக்கும். ஒரு சட்டத்தை நாம் உருவாக்கிவிட்டால் அதில் மாறுதல் வேண்டுமானால் பின்னால் இந்தச் சபையே அதைச் செய்யும்படியாக நாம் செய்யவேண்டும். ஆகவே இப்போது நாம் பொதுவான கொள்கைகளை எல்லாம் விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டால் இந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் கூடியசீக்கிரமே ஆறுமாத காலத்திற்குள்ளாக ஒரு சட்டத்தையும் தயாரித்துக் கொண்டுவந்து அதை நிறைவேற்றி விடலாம் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நீங்கள் இன்றைக்கு ரொம்ப நுணுக்கமான விஷயங்களைப்பற்றியெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து முடிவு தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கூட நான் கேட்கவில்லை. பொதுவான கொள்கைகளைப் பற்றி விவாதித்து, ஆலோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு உதவி விட்டால், அந்த முடிவின்பேரில் சர்க்கார் ஒரு சட்டத்தையும் தயாரித்து அதைச் சபை முன்பு வைக்கும். அப்போதும் சிக்கலான பிரச்சனைகளைப் பற்றி நன்கு விவாதித்து அவசியமானால் சில மாறுதல்களையும் செய்யலாம். அதற்கு இடம் இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தப் சிபார்சுகளின் பேரில் சர்க்கார் எந்தக் கொள்கையை உருவாக்க வேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயத்தை இன்றைக்கு நீங்கள் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு நாம் இன்றைக்கு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தைப்பற்றிமட்டும் விவாதித்து விட்டு நின்றுவிட முடியாது. அதற்குமேல் தொழில் படிப்பு இருக்கிறது. கல்லூரிப் படிப்பு இருக்கிறது. இவைகள் எல்லாம் ஒன்றோடொன்று இணைந்தேயிருக்கிறதென்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். ஆகையால்தான் ஆரம்பக் கல்வி பற்றிய ஆலோசனைக் கூறும்போதே தொழில் படிப்பு எந்தமாதிரியாக அமையவேண்டும், கல்லூரிப் படிப்பு எந்தமாதிரியாக அமையவேண்டும் என்றும் யோசனை கூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதுபற்றி முடிவு செய்யவேண்டியது அவசியம் என்றாலும் அவற்றைப்பற்றியும் இந்தச் சட்டத்தில் அவசியமானால் நாம் சேர்த்துக் கொண்டே முடிவு செய்யலாம். ஆகவேதான் நான் இதோடு இணைந்திருக்கும்படியான தொழில் படிப்பு, கல்லூரிப் படிப்பு இவற்றைப்பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கல்லூரிப் படிப்பில் ஒரு பெரிய மாறுதல் இப்போது செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். முன்பு இரண்டு வருஷம் இண்டர்மிடியட் படித்துவிட்டு, அதற்குப் பிற்பாடு டிகிரி வாங்குவதற்கு இன்னும் இரண்டு வருஷம் படிக்க வேண்டும் என்று இருந்தது. அதாவது சர்வகலாசாலைப் பட்டம் படிப்பதற்கு நான்கு வருஷங்கள் படிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. அதைப்பற்றி ஆராய ஒரு கமிஷன் நியமிக்கப் பட்டது. டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணனைத் தலைவராகக் கொண்ட அந்தக் கமிட்டியில் டாக்டர் லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியாரும் ஒரு மெம்பராக இருந்தார். அந்த கமிஷன் தன் அறிக்கையில் தெரிவித்திருக்கும்படியான ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் இந்த டிகிரிப் படிப்புக்கு மூன்று வருஷம்போதும் என்பதுதான். ஆனால் அந்த நான்கு வருஷத்தில் ஒரு

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

வருஷத்தை உயர்நிலைப் பள்ளி பிரதான படிப்போடு சேர்த்துவிட்டு, டிகிரி படிப்புக்கு மூன்று வருஷம் இருந்தால் போதும் என்று செய்தார்கள். அந்த அடிப்படையில்தான் நம் ராஜ்யத்திலும் டிகிரிப் படிப்பை மூன்று வருஷங்களாகச் செய்துவிட்டு, உயர்நிலைப் பள்ளியில் இன்னொரு வருஷம் படிப்பதற்கான படிப்பைத்தான் ப்ரீ யுனிவர்ஸிடி கோர்ஸ் ஆகச் செய்திருக்கிறோம்.

நம்முடைய சர்வகலாசாலையைப் பொறுத்தவரையில், அதை ஒப்புக்கொண்டு சென்ற வருஷத்திலிருந்து அது அமல் நடந்து வருகிறது என்பதை அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். அதிலுள்ள கஷ்டங்களைப்பற்றியும், அதனால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சில பிரச்னைகளைப்பற்றியும் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், அவரவர்கள் நேரிலும் தெரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். அந்தக் கஷ்டங்களை எல்லாம் நிவர்த்திப்பதற்கு சர்வகலாசாலை நிர்வாகஸ்தர்களுடன் சர்க்கார் ஆலோசனை செய்து நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே அதைப்பற்றி அதிகமாக விவாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பின்னால் வேண்டுமானால், அவசியம் ஏற்படுமானால் அதைப்பற்றி விவாதித்துக் கொள்ளலாம். இந்த பூர்வாங்கப் படிப்பு, அதாவது "ப்ரீ யூனிவேர்ஸிட்டி கிளாஸ்" படித்த பிற்பாடு தொழிற் கல்லூரிகளில் சேருவதில் கஷ்டம் இருக்கின்றது. முன் எல்லாம் இண்டர் பாஸ் பண்ணியவர்கள்தான் தொழிற் கல்லூரியில் சேர முடிந்தது. அங்கு எவ்வளவு இடங்கள் இருந்ததோ அதில், அவ்வளவு இடங்களில் சேர்க்கப்பட்டது. கல்லூரி பூர்வாங்கப் படிப்பைப் போல், தொழிற் கல்லூரிகளிலும் பூர்வாங்கப் படிப்பு அவசியமென்று கருதி ப்ரீ ப்ரபஷனல் கோர்ஸ் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் எத்தனை மாணவர்களை தேர்ந்தெடுப்பது ? அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இந்த பூர்வாங்கப் படிப்பில் அவர்கள் தவறிவிட்டால் அவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கை என்னாவது ? இப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே, பி.எஸ்.சி. முதல் வருஷப் படிப்பையும் இந்த பூர்வாங்கப் படிப்பையும் இணைத்துவிட்டால் இதிலே பாஸ் செய்யக்கூடியவர்கள் தொழிற் கல்லூரியில் சேருவது போக பி.எஸ்.சி. யிலும் தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டு போக முடியும். அவர்களின் வாழ்க்கையும் பாதிக்காது ; தொழிற் கல்லூரிக்கும் மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும். நம் சர்வகலாசாலையோடு மட்டும் இது நின்றுவிடவில்லை. வெளியே இருக்கக்கூடிய தொழிற் கல்லூரிகளில் பெரும் அளவில் தென்னாட்டு மாணவர்கள் போய் சேர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். மாறுதல் ஏற்படாத இடங்களில் இது ஒரு பிரச்னையை கிளப்பியிருக்கிறது. உடனடியாக நம் மாணவர்கள் அங்கே சேரமுடியாமல் இருக்கிறார்கள். அங்கு இண்டர் பாஸ் பண்ணியவர்களைத்தான் நேரடியாக கல்லூரிகளில் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே, பி.எஸ்.ஸி. முதல் வகுப்பை இதனுடன் இணைத்து விட்டால் இதில் பாஸ் செய்தவர்களை இன்டர் பாஸ் செய்தவர்களாக எடுத்துக்கொண்டால் இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்த்து விட முடியும். இதுபற்றி இப்பொழுது ஆலோசனை செய்யப்பட்டு வருகிறது. அதனால் இந்தச் சிக்கல்கள் தீர்ந்துவிடும் என்று நினைக்கிறேன். இதை ஒரு வருஷம் ஒத்தி போட்டு மறுபடியும் அமல் நடத்தலாம் என்று நான் சொன்ன யோசனை சரியானது என்பதை இப்பொழுது எல்லோரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். நான் என்னைப் பெருமைப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. சட்ட சபையின் அபிப்பிராயம் அப்படி இருந்தது என்று சொல்கிறேன். அடுத்தப்படியாக, கல்லூரிகளில் இருக்கக்கூடிய மொழிப் பிரச்னை. இதைப்பற்றி கூடியசீக்கிரத்தில் ஒரு முடிவு செய்ய கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதில், விஞ்ஞான கல்வி, தொழிற் கல்வி, இவைகளைப் பற்றி எல்லாம் உடனடியாக நாம் நம் பிரதேச மொழியில் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா என்பதைப் பற்றி ஆலோசனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு முடிவை மட்டும் இந்த சட்ட சபை கட்டாயம ஏற்றுக்கொள்ளும். அதை, மற்றவர்கள் நன்கு புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று இதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதாவது இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில்தான் பாடங்கள் கல்லூரிகளில் போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கிலத்தில் போதிக்கும் காரணத்தால் மாணவர்களின் கஷ்டத்தை அங்கத்தினர்கள் நன்கு உணர்ந்திருப்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

ஆகவே, போதனை மொழி மாறுவதற்கு காரணங்கள் இருக்கின்றன என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி வரும்போது எந்த மொழியை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற பிரச்னையில் யாருக்கும மாறுபட்ட கருத்து இருப்பதற்கில்லை. இந்த சபையைப் பொறுத்த வரையிலும் நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் அது பிரதேச மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். தவிர, வேறு மொழியை போதனை மொழியாகக்கொண்டால் இப்பொழுதுள்ள கஷ்டம் நீடித்துக்கொண்டு போவதுடன், ஹிந்தியோ அல்லது வேறு மொழியையோ போதனை மொழியாக ஏற்றுக் கொள்வதால், ஆங்கிலத்தில் உள்ள பிரயோஜனமும் நமக்கு ஏற்படாமல் வேறு மொழியில் பாடம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கஷ்டமும் ஏற்படும்; ஆக வெறும் கஷ்டப்படக்கூடிய நிலைதான் ஏற்படும். ஆகவே அது பிரதேச மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதை கருத்து வேற்றுமையின்றி தெரிவித்துவிட வேண்டியது அவசியம். இதைப்பற்றி நாம் யோசனை செய்து பார்க்கும்போது, முன்பு எல்லா இடத்திற்கும் பொதுவாக ஒரு மொழி இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பியவர்கள்கூட பிரச்னையை அலசிப் பார்த்த பிற்பாடு அந்தந்த பிரதேச மொழிதான் சர்வகலா சாலையில் போதனை மொழியாக அமைவது நல்லது என்ற அபிப்பிராயத்திற்கு வந்திருப்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதை எப்படி மாற்றியமைப்பது என்று திட்டம் போட்டு அப்படி மாறுவதின் காரணமாக படிப்பின் தரம் குறைந்து விடும் என்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள், யாரும் அப்படி கருதமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இதை வைத்துக்கொண்டு, இதை முட்டுக்கட்டையாக வைத்துக் கொண்டு இருக்கலாம் என்றால் அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆகவே, இதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை, நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள, அதன் மூலம் நம் மொழியின் மூலம், தமிழ் மொழியின் மூலம் பாடங்கள் கற்றுக்கொடுக்க எல்லா விதமான நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ள நாம் நம்மை தயார் செய்துகொள்ள வேண்டியது மிக மிக அவசியம். இதைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்து இப்பொழுது ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதன் முதலாக பாடப் புத்தகங்களை, எல்லா பாடங்களும் தமிழ் மொழியில் வரவேண்டும். அதற்கு ஒரு திட்டம். அதற்காக ஒரு திட்டம் ஆலோசிக்கப்பட்டு அது பரிசீலனையில் இருந்து வருகிறது. பரிசீலனை முடிந்து அடுத்த கூட்டத்தில் அதைப்பற்றி ஒரு அறிக்கை இந்த சபையின் முன் சமர்ப்பிக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன். அடுத்தபடியாக, பரிசீலனையில் இருக்கக்கூடியது, வெறும் புத்தகங்கள் மட்டும் எழுதினால் போதாது. இதற்குள்ள ஆசிரியர்களை, நம் மொழியில் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு உள்ள தகுதி அவர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும். பின்னால் வரக்கூடிய ஆசிரியர்களும் இந்தப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுதி பெற வேண்டும். அதை எப்படி செய்வது என்பதைப்பற்றி ஆலோசித்து அதற்காகவும் ஒரு திட்டம் இப்பொழுது வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பாடங்களிலும் நிபுணர்களாக இருக்கக் கூடிய பேராசிரியர்களை பொறுக்கி எடுத்து, அவர்களுக்கு தமிழில் பாண்டித்தியம் இல்லாமல் இருக்கலாம், அவர்களுடன் தமிழ் பாண்டித்தியம் பெற்ற ஆசிரியர்களை அவர்களுடன் இணைத்து இந்த ஆசிரியர், ஒவ்வொரு நாளும் அந்தப் பேராசிரியர் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது அவர்கள் எந்த விதத்தில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களோ, அதற்கு குறிப்பு எடுத்து இந்த முறையில் அவர்கள் சொன்னார்கள் என்று ஒவ்வொரு நாளும் குறிப்பு எடுத்து, இரண்டு மூன்று வருடமானாலும் சரி, பேராசிரியர் ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொடுப்பதை தமிழில் மொழி பெயர்த்து தமிழில் வெளியிட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடங்களை தமிழ் படுத்த வேண்டுமென்று இந்த ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். சிலர் ஆங்கிலத்தில் படிப்பதைதான் விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அது, ஓரளவு உண்மையாயிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் இன்று ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்குத்தான் உத்தியோகம் கிடைக்கும் நிலை இருக்கிறது. இப்பொழுது நாம் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கி, சட்டம் வகுத்து, அது ஆட்சிமொழி ஆகிக் கொண்டும் வருகிறது. கூடிய சீக்கிரத்தில் எல்லா விவகாரங்களும் தமிழ் மொழியிலே இங்கு நடக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அப்படியிருக்கும்போது ஆங்கிலம்

படித்தவர்கள் இந்த நிர்வாகத்தை எப்படி நடத்த முடியும் ? முடியாது. ஆகவே தமிழ் படித்தவர்களுக்குத்தான், உத்தியோகத்தில் எடுப்பதற்கு அவர்களுக்குத்தான் முதல் இடம் கொடுக்கப் போகிறோம் என்றால் தானாகவே இதற்கு முக்கியத்துவம் வந்து விடும். ஆகவே, தமிழ் போதனா மொழியாக இருக்கும்போது, விஞ்ஞானம், தொழில் படிப்பு போன்றவை களில் தனியாக ஒரு முடிவு செய்ய வேண்டும். மற்ற படிப்பு எல்லாம் தமிழில் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, உத்தியோகத்தில் வரக் கூடியவர்களுக்கு தமிழிலே படித்தவர்களுக்குத்தான் முதல் இடம் என்று சொன்னால் அதற்கு முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டு விடும். அப்படி தமிழ் வந்தாலும் ஆங்கிலம் ஓரளவிற்கு நீடித்திருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். பிரதம மந்திரியவர்களிடமும் அதைப் பற்றி விண்ணப்பங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தை நாம் முழு வதும் விட்டுவிட முடியாது. ஆங்கிலத்தில் ஓரளவு பாண்டித்தியம் பெற்ற வர்களையும் தயார் செய்ய வேண்டும், இடைக் காலத்திற்காக. விஞ்ஞான, தொழில் படிப்பு ஆங்கிலத்தில் இருக்கும்போது, அந்தளவு ஆங்கிலத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களும் நம்மிடம் ஓரளவு இருக்க வேண்டும் என்ற முறையில், இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற யோசனையைத்தான் சொல்கிறேன் ; இதை ஒரு முடிவாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. முடிவு ஏற்பட்ட பின் அதை உங்கள் முன் வைத்து ஒரு தீர்மானம் அதன் மேல் எடுக்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே போதனா மொழியைப்பற்றி அதிகமாக விவாதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இதனால் வீண் குழப்பம் ஏற்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. இதில் என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கின்றோம், என்னவெல்லாம் முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைதான் நான் இப்போது கூறினேன். அதே மாதிரிதான் தொழில் படிப்பு நல்ல முறையில் அமைய வேண்டுமானால் தொழிற் கல்வி முறை விரிவாக அமைய வேண்டியது அவசியம் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு இஞ்ஜினியரிங் படிப்பு நாட்டில் மிக முக்கியத்துவமாக இருக் கிறது என்பதை நாம் உணருகின்றோம். புதிய இன்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் பல தோன்றியிருக்கின்றன. போன வருஷம் கோயம்புத்தூரில் ஒரு கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த வருஷம் மதுரையில் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்பே இரண்டு கல்லூரிகள் சர்க்காரால் நடத்தப் பட்டு வருகிறது. இது தவிர தனிப்பட்டவர்களால் கோயம்புத்தூரிலும், காரைக்குடியிலும், அண்ணாமலையிலும் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அதுவு மல்லாமல் எம்.ஐ.டி. என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு ஸ்தாபனம் தனிப்பட்ட முறையில் நடந்து வருகிறது. இது இன்று நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது. இன்று இன்ஜினியரிங் காலேஜிகளில் இடம் அதிகமாக விஸ் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிண்டி இன்ஜினியரிங் காலேஜில் 120 என்று இருந் தது, இப்பொழுது ஒரு வருஷத்திற்கு அனுமதிக்கக்கூடிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 275 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இதே போன்றுதான் கோயம்புத்தூரிலும் இடம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு ஏற்பட் டிருக்கிற விரிவை எடுத்துப் பார்ப்போமானால் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத் திற்கு முன்னால் 537 மாணவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கடைசியில் 637 மாணவர்கள் அனுமதிக்கப் பட்டார்கள். இப்போது 1,107 மாணவர்கள் அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். அதேபோல்தான் பாலிடெக்னிக் படிப்பிலும் அதற்கு கீழே இருக்கும் படிப்புக்கும் இடம் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு இன்ஜினியர்கள் அதிக தேவையாக இருக்கிறது. முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்திற்கு முன்னால் 922 பேர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அதன் பின் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கடைசியில் 1,142 ஆக உயர்ந்து இப்போது 1,612 ஆக உயர்ந் திருக்கிறது. இதுவும்கூட போதாது என்பதுதான் நிபுணர்களுடைய அபிப்பிராயம். இன்னும் கூடுதலாக விரிவுபடுத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் நடந்து வருகிறது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதிகமாக பாலிடெக்னிக் இன்ஜினியரிங் படிப்பை அதிகப்படுத்துவதற்கு ஒரு கஷ்டம் இருக்கிறது. அதாவது இன்ஜினியரிங் படிப்புக்கு அதற் கென்று படிப்புள்ள ஆசிரியர்கள் வேண்டும். அவர்களுக்கு மேல் படிப்புக் காக வெளிநாடுகளுக்கு போக வேண்டியிருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பேரா சிரியர்களை தயாரிப்பதற்காக அதற்கான டிகிரி கோர்ஸ்களை கிண்டி இன்ஜி

6th November 1957] [Sri C. Subramaniam]

னியரிங் காலேஜிலும் கோயம்புத்தூர் காலேஜிலும் ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன. பல பிரிவுகளிலும் இம் மாதிரியான போஸ்ட் கிராஜுயட் **(Post Graduate)** கோர்ஸ் ஆரம்பிக்க திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. கூடிய சீக்கிரமே இவைகள் ஆரம்ப மாகும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அத்துடன் இன்றைக்கு வடபிராந்தியம், தென் பிராந்தியம், கிழக்கு பிராந்தியம், மேற்கு பிராந்தியம் என்று நான்காக பிரித்து ஒவ்வொரு பிராந்தியத் திலும் மேல்தர இன்ஜினியரிங் படிப்பு—ஹையர் டெக்னலஜிக்கல் இன்ஸ்டிடியூட் **(Higher Technological Institute)** ஏற்படவேண்டும் என்று தீர்மானித்து இப்போது கிழக்கு பிராந்தியத்தில் அதற்கான ஏற் பாடுகள் செய்தாகி விட்டது. மேற்கு பிராந்தியத்திலும் அதற்கான முயற்சி கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. தென் பிராந்தியத்தை பொறுத்த வரையில் இதற்கு திட்டத்தில் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக கிண்டி ராஜபவனில் இருக்கும் ஒரு பகுதி நிலத்தையும் அதோடு சேர்ந் திருக்கும் இன்னொரு பகுதி நிலத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு இதை ஆரம்பிக்க முடிவு செய்து அதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். டெக்னிக்கல் படிப்பு, **(Technical Education),** என்ஜினியரிங் படிப்பு **(Engineering Education)** போன்ற தொழிற் கல்வியை பொறுத்தவரையில் **(Industrial Schools, Politechnics, Engineering Colleges, Post Graduate Course, Higher Technological Institute)** இவ்வாறு கீழிருந்து கடைசிவரை யிலும் இருக்கக்கூடிய படிப்பை ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு இலாக்காக் கள் நிர்வகித்து வந்தது. இவ்விதம் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு இலாகா வினால் நிர்வகித்து வந்தால் அந்த துறைகள் முன்னேற்றமடையாது என்று கருதி இந்திய சர்க்காரும், இதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட ஒரு ஆலோசனை குழுவும் சேர்ந்து இதற்கென்று ஒரு தனி டைரக்டரேட் **(Directorate)** ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்கள். அதை எல்லாம் ஆலோ சனை செய்து பரிசீலனை செய்து இப்போது தொழில் கல்விக்கு என்று தனிப்பட்ட இலாகா ஏற்படுத்தி அதற்கென்று தனியாக ஒரு இன்ஜினியரிங் தலைவரை நியமித்து அதன்மூலம் தொழில் அதிகமாக பெருக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. நமது நாட்டில் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிகள் அதிக மாக பெருகவேண்டியது மிக அவசியம். தனிப்பட்ட முறையிலும் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி பெருகவேண்டும். அதற்காக இன்று ஓரளவு வசதியளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று பிரஸிடென்ஸி காலேஜிலும் யூனி வர்ஸிட்டியிலும் ஓரளவுக்கு இதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது தவிர மெடிக்கல் காலேஜ், வெட்டர்னறி காலேஜ், அக்ரிகல்சர் காலேஜ் முதலிய காலேஜிகளிலும் இன்னும் கூடுதலாக விரிவு படுத்த வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கல்வியை கீழிலிருந்து கடைசிவரை மாற்றி அமைப்பதோடு மட்டுமல்ல, கல்வியினுடைய தரத்தையும் உயர்த்தி, அதன் மூலம் நாட்டின் முன் னேற்றத்திற்கான பல புதிய திட்டங்களை உருவாக்கி, புதிய சமுதாய அமைப்பில் தொழில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்களை கொண்டு அவர்கள் மூலம் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற் கும் பயன்பட வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் அதற்கான இளைஞர்களை தயாரிப்பதில் சர்க்கார் பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஏற்பாடுகள் வரை போதும் என்று சொல்ல நான் தயாராக இல்லை. இன்னும் பல்வேறு அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. பல வேலைகளையும் திட்டமிட்டு வேலை செய்து வருகின்றோம் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த முறையில் எல்லா நன்மைகளையும் கருதி ஆலோசித்து அதற்கான முறைகளைகொண்டு வந்து உங்கள் முன் சமர்ப்பித்திருக்கின்றேன். இவைகளை எல்லாம் நீங்கள் பரிசீலனை செய்து பார்த்து இதில் உங்களுடைய ஆலோசனையைகூற வேண்டுகிறேன். அதோடு இதில் பள்ளிக்கூட படிப்பில் உங்கள் எல்லோ ருடைய ஆதரவையும் அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதையெல்லாமே மாற்றக்கூடிய அளவில் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளாமல் இந்த விவாதத்தின் மூலம் நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்

[Sri C. Subramaniam] [6th November 1957

திற்கு வழி வகுத்து இந்த நாட்டினுடைய பெருமையை காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு உங்கள் எல்லோருடைய ஆலோசனைகளுக்காக இதை இந்த சபை முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

Mr. SPEAKER : Motion moved—

"That the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education be taken into consideration."

Sri V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Sir, I move—

"*Add* the following at the end :—

'and on such consideration this Assembly gives its general concurrence to the recommendations made by the Committee'."

I request that I may be permitted to reserve my speech to a later time.

Sri M. JAGANNATHAN : I second the amendment.

Mr. SPEAKER : Motion moved—

"*Add* the following at the end :—

'and on such consideration this Assembly gives its concurrence to the recommendations made by the Committee'."

The motion and the amendment are before the House for discussion. I shall allow the Leader of the Opposition to speak later on. இப்பொழுது இதில் 10 அங்கத்தினர்களுக்கு மேல் பேசவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் 10 நிமிஷங்கள் பேசலாம், அதற்கு மேல் பேசக்கூடாது என்று கேட்டுகொள்கிறேன்.

Sri K. VINAYAKAM : On a point of clarification, Sir.

Mr. SPEAKER : I will not allow that. The hon. Member may raise the point in his speech and the Hon. Minister will reply to it. I cannot convert this into a question hour.

Sri K. VINAYAKAM : It will not be possible for every Member to get an opportunity to speak.

Mr. SPEAKER : If the hon. Member puts a question, I shall allow it.

(Deputy Speaker in the Chair.)

11-29 a.m. Sri N. K. PALANISAMI : மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் ஸார், அரசியல் சட்டத்தில் 45-வது பிரிவு பிரகாரம் 14 வயதிற்குட்பட்ட எல்லா மாணவர்களுக்கும் கண்டிப்பாக இலவச கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையின் பேரில் இதை கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். இன்னும் எலிமெண்டரி கல்வி, ஹையர் எலிமெண்டரி கல்வி, மிடில் ஸ்கூல் என்றெல்லாம் பிரிவாக இருந்ததை ஒன்றாக இணைத்துக்கொண்டு வந்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்களுக்கும் மற்றெல்லோருக்கும் சௌகரியமான முறையிலும், திருப்தியளிக்கும் முறையிலும், இதை மாற்றியமைக்கவேண்டியது அவசியம். இதை ஏற்கனவே சட்டசபை உப கமிட்டி பரிசீலித்திருந்தாலும் இதில் அநேக குறைகள் இருக்கின்றன. இந்த திட்டத்தை சரியான முறையில் வகுத்து நிறைவேற்றுவதற்காக இந்த அறிக்கையை மறுபடியும் ஆலோசனைக் குழுவின் மூலம் பரிசீலித்த பிறகு அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும்; இதை

6th November 1957] [Sri N. K. Palanisami]

இப்படியே அமலுக்குக் கொண்டுவரக்கூடாது. வெள்ளை அறிக்கையில் 8 வருஷப் படிப்பை 7 வருஷப் படிப்பாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். "இண்டர் மீடியட்"-ல் ஒரு வருஷத்தை "ப்ரீ யூனிவர்ஸிடி"-க்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். இண்டர்மீடியட்டிற்குப் பிறகு "பி.ஏ." படிப்பதற்கான காலத்தை 3 வருஷங்களாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். 1-வது பாரத்திற்கான பாடங்களை 5-வது வகுப்பு மாணவன் படிக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், இப்போது படிக்கும் பாடங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆங்கிலம், கணிதம், தமிழ் "இன்டென்ஸிவ்" தமிழ், "ஜெனரல்" தமிழ், சிவிக்ஸ், ட்ராயிங் முதலிய பல பாடங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே பாடங்கள் ஏற்கெனவே இருந்ததைவிட இப்போது மாணவர்களுக்கு அதிக "லோட்" ஆக இருக்கிறது. சொல்லிக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கும் இது மிகவும் கஷ்டமானது. அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் மாணவர்களுக்குப் புரிவது கஷ்டம். ஆகவே தகுந்த முறையில் பாடங்கள் திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும். இப்போது, உதாரணமாக, இ.எஸ்.எல்.ஸி. படிப்பை எடுத்துக்கொண்டால் அந்த மாணவர்கள் பரீக்ஷை எழுதித் தேறுவது மிகவும் கஷ்டம். அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் இருக்கிறது. அவர்கள் ஆங்கிலப் பாடத்தை படித்து அதில் "பாஸ்" பண்ணவேண்டும். ஆங்கிலத்தில் பாஸ் பண்ணினால்தான் அவர்கள் ஹைஸ்கூல்களுக்கும் இண்டஸ்ட்ரியல் ஸ்கூல்களுக்கும் போக முடியும். "ப்ரைவேட்" டாகப் படித்து இ.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் பண்ணினால் ஸர்டிபிகேட்தான் கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர மேல் படிப்புக்கு அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. மேலும் அவர்களுடைய படிப்பு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியான பாடத் திட்டங்களை வைக்கவேண்டும். மேலும், 5+2+4 என்றெல்லாம் இல்லாமல் ஒரேயடியாக 11-வருஷப் படிப்பாக உயர்தரக் கல்வியை வைத்தால் நன்றாக இருக்கும்.

மேலும், செகண்டரிக் கல்வி ஆசிரியர்களாக எம்.ஏ.யைத்தான் போட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏற்கனவே சாதாரண ஹைஸ்கூல்களுக்கு பி.ஏ., எல்.டி.களே கிடைக்காத நிலையில், எம்.ஏ.-க்களைத்தான் செகண்டரிக் கல்விக்கு ஆசிரியர்களாகப் போட வேண்டுமென்று சொல்வது அவ்வளவு உசிதமல்ல.

அடிப்படைக் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், மகாத்மாஜீ சொன்னதும் இல்லை, நாம் சொல்வதும் இல்லை. தக்ளியை நூற்பதும் பஞ்சுப் பட்டைகள் போடுவதும் அடிப்படைக் கல்வியாக இருக்கிறது. இது எங்கே பிரயோஜனப்படுகிறது? காந்திக்கிராமம், பெரியநாயக்கன்பாளையம் போன்ற "ரெஸிடென்ஷியல் க்வார்டர்ஸ்" உள்ள இடங்களில்தான் இது பிரயோஜனப்படுகிறதேயொழிய மற்ற இடங்களில் இது பிரயோஜனப்படுவதில்லை. மற்ற இடங்களில் 80 சத விகிதம் "தோல்வி".

"ப்ரீ யுனிவர்ஸிடி" படிப்பை எடுத்துக்கொள்வோம். நகரங்களில் கல்லூரிகளும் ஹைஸ்கூல்களும் இருக்கின்றன. கிராமப் புறங்களில் ஹைஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. கிராமப் புறங்களிலுள்ள ஹைஸ்கூல்களில் போதனமொழி தமிழ். நகரப்புறங்களிலுள்ள ஹைஸ்கூல்களில் போதனமொழி ஆங்கிலம். நகரத்தில் ஆங்கில போதன மொழியில் படித்த மாணவனுக்கு கல்லூரிப் படிப்பில் கிராமப்புறத்து தமிழ் போதனமொழி மாணவனைவிட "அட்வான்டேஜஸ்" ஜாஸ்தி. இந்த பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு கல்லூரியிலும் தமிழையே போதனமொழியாக ஆக்கவேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் படிக்கும் பகுதியில் மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தை வேண்டுமானாலும் சரி, மற்ற எந்த மொழியை வேண்டுமானாலும் சரி, அதைப் பயில வேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், வேண்டுமானால் ஒரு கால கட்டம் வரையில் அதைக் கட்டாய பாடமாக வைக்கலாம்; அதற்குப் பிறகு அதைக் கட்டாய பாடமாக வைக்காமல் ஹிந்தியைப் போல் அதைப் பரீட்சைக்குக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை என்று வைக்கவேண்டும். ஏற்கனவே 3-வது பாரம் வரையில் ஹிந்தி பரீட்சைக்குக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாது என்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி.-ல் ஹிந்தி பாடத்தில் பாஸ் பண்ண வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை ஹிந்தி இருக்கலாம்; அதில் பாஸ் பண்ண வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கக்கூடாது.

அடுத்தபடியாக, உபாத்தியாயர் மாணவர் விகிதத்தைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 5-வது வகுப்பு வரையில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 21 பேர் என்று இருந்த விதியை குறைந்த பட்சம் 40 பேர் என்று கமிட்டியார் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஒருவருக்கு மேற்பட்டு இரண்டாவது உபாத்தியாயர் வேண்டுமென்றால் 78–80 மாணவர்கள் இருக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக பல ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களில் 5-வது வகுப்பு வரைக்கும் ஒரே உபாத்தியாயர் இருக்கிறார். 4–5 வகுப்புகளை ஒரே உபாத்தியாயர் கவனிக்க முடியுமா? சர்க்காரே வெள்ளை அறிக்கையில் "100 ரூபாய் செலவு செய்தால் 40–50 ரூபாய் வீணாகிறது. காரணம் பல மாணவர்கள் பரீட்சையில் தேறுவதில்லை" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படியானால் செலவழிக்கப்படும் பணம் எவ்வளவு வீணாகப் போகும் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தைப் பார்ப்போம். அவர்களுடைய சம்பளத்தை குறைந்தபட்சம் ரூ. 50-ஆக ஆக்கவேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காரே சொல்லியிருக்கிறது. சர்க்கார் கொடுக்கும் கணக்குப்படி, எலிமெண்டரி கல்விக்கு 24 ரூபாயும், ஹைஸ்கூல் கல்விக்கு 74 ரூபாயும் செலவாகிறது. இவ்வளவு செலவு செய்தும்கூட ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் 40—85 ஆக இருக்கிறது. மைசூரில் படிப்புக்கு ரூ. 14 தான் செலவு செய்கிறார்கள். அங்கே ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் ரூ. 50—100 கொடுக்கிறார்கள். இங்கே உபாத்தியாயர்களுக்கு அவ்வளவு செலவு செய்வதில்லை. ஆனால் இங்கே படிப்புக்கு ரூ. 24 செலவு செய்கிறோம். மைசூரில் படிப்பிற்கு ரூ. 11–10–0 செலவாகும்போது ஆசிரியர்களுக்கு இங்கே கொடுப்பதைவிட அதிகமாகச் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். இங்கே ஏன் அந்தச் சம்பளம் கொடுக்கக் கூடாது? மேலும், சமீபத்தில் ரூ. 11 கொடுக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். அது எப்படி என்றால், 1947-லிருந்து ஆசிரியராக இருப்பவருக்கு, 1947-ல் ரூ. 40 பெற்றிருந்தால் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. $1\frac{1}{2}$ வீதம் 1957-ல் ரூ. 55 கிடைக்கும். ஜில்லா போர்டு பள்ளிக்கூடங்களில் உள்ள நிலைமையைப் பார்க்கவேண்டும். சர்க்கார் சம்பள விகிதம் ரூ. 45—3—90. மானேஜ்மெண்டார் சம்பள விகிதம் ரூ. 35—1—53.

மேலும் சர்க்கார் அவர்களுக்கு "யூனிபாரம்" ஆக சம்பளம் என்று சொல்லி கொடுத்தார்கள். நடைமுறையில் பார்த்தால் 1950-ம் வருஷத்தில் உபாத்தியாயர் ஆக அமர்ந்தவருக்கு 1957-ம் வருஷத்தில் ரூ. 52 தான் கிடைக்கும். பழைய விதிப்படியும் வெகுகாலமாக வேலை செய்யும் உபாத்தியாயர்களுக்கும் ரூ. 52 தான் கிடைக்கும். புதிய ஸ்கேல் பிரகாரம் இரண்டே வருஷத்தில் சம்பளத்தில் நான்கு ரூபாய் உயர்வு கிடைக்கும். பழைய ஸ்கேல் பிரகாரம் பத்து வருஷம் வேலை செய்த உபாத்தியாயருக்கு புதிய ஸ்கேல்படி ஒரு ரூபாய் போய்விடுகிறது. 1950-ல் இருந்து வேலை செய்யும் உபாத்தியாயருக்கும், 1956-ல் இருந்து வேலை செய்யும் உபாத்தியாயருக்கும் அநேகமாக ஒரே சம்பளந்தான். ஆகையாலே கல்வி போதிப்பதிலே ஆசிரியர்களுக்கு அக்கரையில்லை. அதனால்தான் படிப்பின் தரம் குறைந்து இருக்கிறது. கல்வியைப் பரப்புவதில் முக்கிய பங்கு உபாத்தியாயர்களைச் சேர்ந்தது. ஜனங்கள் மத்தியில் அதிகம் பழகுபவர்களும் அவர்களே. ஆகையால் கல்விக்குப் பணம் செலவழிக்கும்போது இதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உபாத்தியாயர்களுக்கு திருப்தி ஏற்பட்டால்தான் கல்வியின் தரம் உயரும்.

DEPUTY SPEAKER: The hon. Member's time is over. The hon. Member Sri Krishnamurthy will now speak.

11-42 a.m. **Sri V. K. KRISHNAMURTHY**: *தலைவர் அவர்களே*, கல்வியைப்பற்றிய வெள்ளை அறிக்கை நம் முன் நிற்கிறது. நல்ல முறையிலே இந்த நாட்டிற்கு சிறந்த கல்வி முறையை அமைத்து, நாடு செம்மையாக செழுமையாக வளமாக, அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நன்கு அமையவேண்டுமென்று நல்லவர்களும், வல்லவர்களும், நிபுணர்களும் கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டு, நாடு முன்னேற வேண்டுமென்ற தூய அறப்பண்பைக் கொண்ட திட்டம் நம் முன்னால் நிற்கிறது. இந்த நாடு பல அரசர்

6th November 1957] [Sri V. K. Krishnamurthy]

களாட்சிக்கும் மன்னர்களாட்சிக்கும், புறநாகரீகங்களுக்கு இரையானதால் நமது கல்வி முறை பல முறை அவர்களால் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. அதே போல் சென்ற 20 ஆண்டுகளாக கல்வி அமைச்சர்களாக இருந்த ஒவ்வொருவரும் அவர் அவர் கொள்கைகளுக்குத் தக்கவாறு கல்வி முறைகளை மாற்றி அமைத்தார்கள். இந்த மாதிரி கல்வி முறையை அடிக்கடி மாற்றியதால், சிறந்த கல்வி, வாழ்வுக்கு ஒத்த கல்வி, பண்பை, அறிவை, ஒழுக்கத்தை வளர்க்கும் கல்வி குறைந்ததுமட்டும் அல்லாமல் கல்வியின் தரமும் குறைந்தது. இம் மாதிரியான ஒரு கல்வி முறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டுமென்று கருத்தோடு கட்சி சார்பற்ற, கொள்கை சார்பற்ற நலம் பல புரியக்கூடிய முறையிலே நல்ல திட்டத்தை அடிப்படையாக கொண்ட கல்வி திட்டத்தை நம்முன் வைத்திருக்கிறார்கள். மனம் ஒத்துப் பேச வேண்டும், நல்ல திட்டத்தை வகுக்க வேண்டும்,. சிறந்த சமுதாயம் ஓங்கவேண்டும் என்ற முறையிலே வகுக்கப்பட்ட திட்டம் நம் முன்னால் நிற்கிறது என்பதை நாம் உணர வேண்டும். குறிப்பாக கூறும்போது கட்சி சார்பற்று, அரசியல் வேறுபாடற்று, கொள்கை கூறு பாடற்று இந்த நாட்டிலே இருக்கும் மக்கள் அனைவரும் ஒரே குலத்தவர்கள், ஒரே நாட்டினர்கள் என்ற மனப்பான்மையோடு கல்வி முறையை நாம் திருத்தவேண்டும் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

அதே நேரத்தில் இப்போது இருக்கக்கூடிய கல்வி முறையைப் பார்த்தால் அது சிறந்த முறையிலே அமைக்கப்படவில்லை என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இன்றைக்கு இருக்கும் முறையிலே, எலிமெண்டரி, ஹையர் எலிமெண்டரி, ஹைஸ்கூல் என்று மூன்று வகையாகப் பள்ளிக்கூடங்கள் பிரிக்கப்பட்டு பாடங்கள் இணைப்பாக இல்லாததால், படித்துத் தேறின பிறகு உயர் நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்ல முடியாமல் தடைபட நேருகிறது. இந்த வேறுபாடுகளை அகற்றி, ஒரே மாதிரியான, ஒரே தரமான முறையிலே கல்வி இருக்கவேண்டும், தொடர்ந்து 11 ஆண்டுகளிலே பள்ளிக்கூடக் கல்வி முடியவேண்டும் என்று திட்டம் இட்டு இருப்பது போற்றத்தக்கது. இந்த முறையை வகுத்தவர்கள், கட்சி சார்பற்றவர்கள் என்பதை உணரவேண்டும். இலவசக் கல்வி கட்டாயமாக அளிக்க வேண்டியத் தேவையை உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அதோடுகூட, ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாக உணவு கொடுக்கவேண்டுமென்ற முறை வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சீத்தலைச் சாத்தனார் வறுமையைப்பற்றி, பசிப்பிணியைப்பற்றி கூறுகிறார்கள் :

> " பிடித்த கல்விப் பெரும்புணைவிடூஉம்
> பசிப்பிணி என்னும் பாவி : அது தீர்த்தோர்
> இசைச் அளவைக்கு என் நா நிமிராது."

மணிமேகலை என்ற ஒப்பற்ற பௌத்த பாத்திரத்தை படைத்து பசியைப் போக்க அச்சய பாத்திரமேந்தி உணவு அளித்ததைப் போல் இன்று அமைச்சரவை சட்டமியற்றி உணவு நல்குவதைப் பாராட்டாமலிருக்க முடியவில்லை. வறுமையும் ஏழ்மையும் அறியாமையும் இருக்கும்போது நாடு உருப்படாது என்று நினைத்து அறிவு ஓம்புவதோடு உடல் ஓம்ப வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஏழை மாணவர்களுக்கு உணவு அளித்து கல்வி புகட்டவேண்டுமென்று வகுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த திட்டத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்திலே, கல்வித் தரத்தைப் பார்க்கும்போது, தரம் இப்போது குறைந்து இருக்கிறது. ஆங்கிலம் படித்த ஆசிரியர்கள் எல்லாப் பாடங்களையும் தமிழில் போதிக்கவேண்டியிருப்பதால், தமிழ் அறிவு குறைவின் காரணமாக நல்ல முறையிலே மாணவர்களுக்கு அவர்கள் தமிழில் போதிக்க முடியவில்லை. ஏழாவது வகுப்பு வரையில் படித்தவர்கள் ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஆற்றல் புலமை குறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் ; அதனால் கல்வியில் நல்ல தரம் இல்லை என்பதை உணருகிறேன். ஆகவே அறிவு புலமை நிறைந்தவர்கள்தான் ஆசிரியர்களாக இருந்து, குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். ஏழாவது வகுப்புவரை படித்தவர்கள், ஒருமை பன்மை வேறுபாடு

தெரியாதவர்கள், வல்லினம் இடையினம் மாறுபாடு தெரியாதவர்கள் இவர்கள் 1, 2, 3, 4, 5 வகுப்புகளுக்கு ஆசிரியர்களாக இருப்பதால், ஆயிரக்கணக்கான, லக்ஷக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான பணத்தைச் செலவழித்தாலும்கூட மாணவர்கள் தரம் உயராது, நாடு உருப்படாது. திறமை வாய்ந்தவர்களைக் கொண்டு ஆசிரியர்களாக அமைத்தால்தான் திட்டம் நிறைவேறும். குறைந்த அளவு 10 ஆவது படித்தவர்கள்தான் ஆசிரியர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தி அப்பேர்ப் பட்டவர்களை ஆசிரியர்களாக நியமித்தால் மாணவர்களும், நாடும் முன் னேறும். குறிப்பாக, 12 அல்லது 14 வயது உள்ளவர்கள்கூட 7-வது பாஸ் செய்துவிட்டு ஆசிரியர்களாக நுழைந்துவிடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு சமமான வயதுடையவர்கள் மாணவர்களாக இருக்கிறார்கள். மேலும் 10 ஆவது வரை படித்தவர்கள் ஆங்கிலத்திலே குறைந்த புலமை பெற்ற வர்கள். அவர்கள் பயிற்சி பெறும் டிரெயினிங் ஸ்கூலில் ஆங்கிலத்தில் குறைந்தது ஷேக்ஸ்பியர் படித்தே தீரவேண்டும் என்ற முறை வேண் டும். ஆங்கிலம் வளரவேண்டுமானால், ஓரளவு அதை எடுத்துக்கூறும் முறையும் உயர்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். இப்போது பி.எஸ்ஸி. படித் தவர்கள் கூட 10 ஆவது வகுப்புக்கு ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்க புலமை இல்லாது இருக்கிறார்கள். ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன் இவர்களுடைய உயர்ந்த இலக்கியத்தை படித்த ஆசிரியர்கள் இல்லாததால் 10 ஆவது வகுப்பில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் நல்ல புலமையில்லை. இதை அரசாங்கம் உடனடியாக கவனித்து நல்ல ஆங்கிலமும் தமிழும் மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறும் முறையிலே திட்டத்தை மாற்றி அமைப்ப தோடு நல்ல கண்காணிப்பு இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதே நேரத்தில் உயர்தர பள்ளி பொருத்த வரையில் அவைகள் நல்ல முறையிலே கண்காணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதற்குக் காரணம் டி.இ.ஓ. தலைமையில் இருப்பதால்தான். இவைகளின் அமைப்பு முறை செம்மையாகவும் செழிப்பாகவும் இருக்கிறது.

கல்வியைப்பற்றிக் கூறும்போது அதில் இலக்கியத்தையும் இலக்கணத் தையும் கொண்டு வருகிறார்கள். மேல் நாட்டுக் கல்வியைப்பற்றி குறிப்பிடும் போது ஹோமரையும், ஷேக்ஸ்பியரையும், டாண்டேவையும் குறிப்பிடு கிறார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால் பிற மொழிகள் அவர்கள் மொழிகளில் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக இருக் கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியேதான் மற்ற மொழிகளிலுள்ள இலக்கிய நிபுணர்களும் சொல்லு கிறார்கள். அப்பொழுதுதான் அந்த மொழிகள் உயர்ந்த முறையில் இருக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மொழி அப்படி இல்லை. தமிழ் மொழிக்கு தனியாக இலக்கிய இலக்கணங்கள் இருக்கின்றன. தமிழ் மொழியில் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு புற மொழி இல்லாமல் இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அது உயர்ந்திருக்கும் என்பதை தமிழ் பயின்ற எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் படிப்பாளிகளும் பேச் சாளர்களும், பத்திரிகையாளர்களும் எழுத்தாளர்களும் சொல்லியிருக்கிறார் கள். அவ்வளவு சிறப்பாக நம்முடைய தமிழைப்பற்றி கூறப்படுகிறது. ஆகவேதான் தமிழுக்கு சிறந்த இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

இங்கே ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆதி காலத்தில் தமிழுக்குத் தனி இடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ் தனித்து நிற்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. அதன் பிறகு சங்க காலத்தில் தமிழ் மொழி யில் 1,000-க்கு (ஆயிரத்திற்கு) மூன்று திசைச் சொல் வார்த்தைகள்தான் பிறமொழியின் கலப்பு இருந்தது. அதன் பிறகு தமிழ் நாட்டில் அவலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்வியலை விளக்க வந்த சமய வாதிகள் 100-க்கு (நூற்றுக்கு) 10 பிற மொழிச் சொற்களைக் கலந்தனர் ; அதன் பிறகு ஆழ்வார்கள் அடியார்கள் 100-க்கு (நூற்றுக்கு) 20 வார்த் தைகள் பிறமொழிகளிலிருந்து கொண்டுவந்து கலந்தனர். பிறகு மணிப்பிரவாளமானது. அப்படி இருந்த தமிழ் மொழியை . . . .

(மணி அடிக்கப்பட்டு பேச்சு முடிந்தது.)

6th November 1957]

* SRI T. T. DANIEL: Sir, I should like to say a few words on the salient features of the White Paper on Education that has been introduced by the Hon. the Minister for Education. The most important question seems to be what exactly should be the place of the mother-tongue, Hindi and English languages in the system of education. So far as Tamil is concerned, it has been stated in the White Paper that it has passed the experimental stage and that the people have developed a certain amount of proficiency in the mother-tongue and that they had developed a certain amount of mental capacity and clear expression of their thoughts. Incidentally, the question arises as to what should be the medium of instruction in the University studies. While, we have accepted that the medium of instruction must be Tamil in the High School classes, I am of opinion that there is no other alternative for us except to see that the medium of instruction in the Colleges also is Tamil. In deciding this, several other points also arise for our consideration. At present, the medium of instruction in University classes is English. It creates a lot of difficulties for the students to understand what the lecturers and professors speak about the subjects that they teach. They are almost in a state of wilderness. We are to-day deciding the fate of our children who will be the pillars of our country tomorrow. So, we should take certain firm decisions on these matters. There is no room for any oscillating policy either on the part of the Legislature or the Government. If the Government thinks that the medium of instruction in the College should be Tamil, there must be a clear and categorical statement to that effect by the Government. The question arises as to how the policy of the Government is to be implemented. The University is an autonomous body. Is it proper for the Government to interfere with the affairs of the autonomous body? Is it proper for the Legislature to bring certain enactments or certain changes in the Act so as to suit the changed conditions in the country? Another great question also arises. Whenever we formulate the educational policy, should we do so only for our State taking into consideration the conditions existing in our State, or should we follow an educational policy taking into consideration the conditions obtaining in the country as a whole? Both these aspects should be considered. In my opinion, all these facts should be carefully considered before the Government decide these questions one way or the other. I do not underestimate the importance of the English language. Sir, the Prime Minister has stressed on several occasions the importance of the English language. We have to look at the question from a realistic point of view. It is no use if we are carried away by our appreciation, love and affection for our mother-tongue. We should also take into account the changed conditions in the World and also the great part that English is playing in international affairs.

Coming to another important factor, when we say that the medium of instruction must be Tamil, and when we say that even the subjects prescribed for professional courses should be taught in Tamil, what would be the fate of those students who try to get

[Sri T. T. Daniel] [6th November 1957

admission into professional colleges of other Universities especially when the medium of instruction in their University is English? This aspect should engage the serious attention of the Government.

Technical education is given an important place in the White Paper. We all know that our country is turning towards the direction of a social and industrial revolution. There is vast scope for technical personnel, technicians, electricians, mechanics, etc. To-day, the present system of education only produces students who are fit to be employed as clerks. After these people pass their S.S.L.C. examination, it may not be possible for the Government to absorb all those persons and there will be some sort of discontentment and an ill-feeling in the minds of the students who go out of the High Schools after completing their S.S.L.C. course. So, the Government should arrange to have more technical institutions, polytechnics and also increase the strength of the professional colleges.

Coming to the question of Hindi, when we say that the students must study Hindi, it should be the policy of the Government to see that such students who take up the study of Hindi, if they pass in all the subjects except Hindi, they should not be failed. That kind of concession will really encourage the students to take up the study of the language. Then only, they will also have the feeling that Hindi language is not thrusted on them.

As for the conditions of service of teachers, I would say that so far as private secondary schools were concerned, I would recommend the system followed in the Kanyakumari district for the rest of the districts in this State. There, the teachers get their salary directly from the Government and 20 per cent of the fee is given to the management as a sort of compensation for running their institutions. Even there, I would say that the conditions of service of teachers are not satisfactory. A Graduate teacher is given a basic salary of Rs. 55 and an allowance of Rs. 33 while in the other parts of the State they get Rs. 85 as basic pay and Rs. 33 as allowance. I would also like to point out that a private primary school teacher in that district gets only Rs. 35 whereas his counterpart in other districts get a pay of Rs. 45.

In respect of basic trainees, in spite of our representations to the Government, to give Rs. 18 stipend no action seems to have been taken. I submit that there should not be any difference in the scales of pay between those given by the privately-managed schools and the departmental schools especially when the persons do the same work and possess the same qualifications.

As for the Provident Fund Scheme, I think it is not in force in all the schools. It is said that it is enforced in certain schools managed by the district boards and others in the State except Kanyakumari district. I understand that there is some sort of difference in scales of pay of Higher Grade Teachers employed in private schools and those employed in private schools. The Provident Fund Scheme, which has been sanctioned to the higher grade

6th November 1957] [Sri T. T. Daniel]

and secondary school teachers in the Departmental schools should be extended to the private higher secondary school teachers also who are working in the other schools.

On the question of compulsory education, the Hon. Minister said that it would result in huge expenditure. We all know that the Government would have to incur some heavy expenditure. But Article 45 of the Constitution lays down that it is the moral duty of the State to give free compulsory education to all the pupils till they attain the age of 14. In this connection, I suggest that a sort of educational cess can be levied on all rich parents whose annual income is more than Rs. 1,200 per year. The people of our State have realised that free compulsory education is a necessity and they are extending their hearty co-operation to the scheme. I, therefore, suggest that a certain kind of educational cess should be collected from the rich parents, as is done in Western countries.

I would also like to point out that it would not be proper to leave it to the discretion of the pupil, when he is of a very tender age, to decide which course he should take, that is, the academic course or the pre-professional course. It is our experience that the talents of our students are not manifested at the tender age of 10 or 11. It has been generally conceded that 14th age is the correct age when the talents of our boys are manifested fairly. I would therefore like the Hon. Minister to consider whether it would be safe and proper to ask a pupil who has attained 10 or 11 years of age to decide which course he should take, the academic course or the pre-professional course.

Sri M. Jagannathan : மதிப்பிற்குறிய சட்ட மன்றத் 12-03 p.m.
துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சபை முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கல்வி பற்றிய வெள்ளை அறிக்கை மீது விவாதிக்கும்போது நான் ஒரு சில கருத்துக்களை வழங்க முன் வந்திருக்கின்றேன்.

முதலாவது, இந்த வெள்ளை அறிக்கையிலே வரவேற்கத்தக்க சில அம்சங்கள் இருந்தபோதிலும் மற்றும் சில ஆட்சேபனைகளுக்குறிய அம்சங்களும் இருக்கின்றன என்பதை நான் குறிப்பாக சுட்டிக் காட்ட முன் வந்திருக்கிறேன். உதாரணமாக, நடுத்தரக் கல்விப் பாட முறைத் திட்டங்களில் பல விதமான மாறுதல்கள் இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அதே சமயத்தில், நடுத்தரக் கல்விப் பயிலும் மாணவர்களுக்கு அவர்கள் படிக்கின்ற மொழிகளையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து, அவற்றை ஒரு பாடமுறைத் திட்டமாகவும் அமைக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடும்போது, பாட முறைத் திட்டத்தை மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்து, முதல் பாகம் என்றும், இரண்டாம் பாகம் என்றும், மூன்றாம் பாகம் என்றும், மூன்று மொழிகளை இந்த மூன்று பாகங்களிலும் புகுத்தியிருக்கிறார்கள்.

நடுத்தரக் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் மூன்று மொழிகளைக் கற்க வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் அவர்கள் மேல் சுமத்தப்பட்டிருப்பது நியாயம் அல்ல என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நடுத்தரக் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் மிகவும் இள வயதினராக இருக்கின்ற காரணத்தாலும், போதிய மனப் பக்குவம் அடையாத நிலைமையில் இருக்கிற காரணத்தாலும், அவர்களை மூன்று மொழிகளைப் பயிலும்படிக் கட்டாயப் படுத்தி, மூன்று மொழிகளிலும் அவர்கள் கட்டாயமாகப் பரீட்சை எழுதித் தேர்ச்சி பெறவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திப்பதெல்லாம் அவ்வளவு பொருத்தமானதல்ல. அது மாணவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்குப் பதிலாக தீமை செய்யும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. எதற்காக

[Sri M. Jagannathan] [6th November 1957

நம்முடைய அரசாங்கம் இப்பொழுது உடனடியாக மாணவர்கள் மூன்று மொழிகளைப் படிக்கவேண்டுமென்று இந்த திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

மாணவர்கள் ஏதாவது இரண்டு மொழிகள் படித்தால் போதும் என்று மாத்திரம் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது மிகவும் நல்லது, அதாவது, பிராந்திய மொழி (ரீஜினல் லாங்க்வேஜ்) ஒன்றும், சர்வதேச மொழியாக இதுவரையில் நம்முடைய இந்தியாவிலே எல்லா மக்களாலும் படித்து பேசப்பட்டு வரும் ஆங்கில மொழி ஒன்றும், ஆக இவ்விரண்டு மொழிகள் மட்டும் இருந்தால் போதுமானது. பிராந்திய மொழியாகிய தமிழையும், சர்வதேச மொழியாக இருக்கிற ஆங்கிலத்தையும் மாத்திரம் மாணவர்கள், குறிப்பாக நடுத்தரக் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள், படிப்பது மிகவும் நல்லது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கட்டாயக் கல்வியைப்பற்றி பேசும்போது, உண்மையிலேயே நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தின் 45-வது பிரிவின் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்தச் சிபார்சுகளெல்லாம் ஒரு விதத்தில் வரவேற்கத் தக்கவையே. ஆனால், அதே சமயத்தில் கட்டாயக் கல்வியை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும் விஷயத்தில்,ஒரு ஜில்லாவை ஐந்து பாகங்களாகப் பிரித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் படிப்படியாக இந்த கட்டாயக் கல்வியைக் கொண்டுவரவேண்டும் என்றும் இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்றும் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், இந்தக் கட்டாயக் கல்வியை அமுலுக்குக் கொண்டுவருகிறது உண்மையிலேயே ஏழை மக்களுக்கும், குறிப்பாக ஹரிஜனங்களுக்கும் மிகவும் நன்மை பயக்கக் கூடியதே. ஆனால், அதே சமயத்தில், இந்தக் கட்டாயக் கல்வி முறையை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும் விஷயத்தில், மற்றொரு கோணத்திலிருந்து நாம் பார்ப்போமானால், அது ஹரிஜனங்களுக்கும் ஏழை மக்களுக்கும் ஒரு விதத்தில் கஷ்டத்தையும் துன்பத்தையும் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும். எப்படியென்றால் குறிப்பாக ஹரிஜனங்கள், பெரும்பாலும் நிலமில்லாத ஏழை விவசாயிகள், கூலி வேலை செய்து தங்களுடைய ஜீவனத்தைப் பெறுகிறவர்கள். அன்றாடம் கூலி வேலை செய்யக்கூடிய ஹரிஜனங்கள் தினந்தோறும் வயலுக்குப் போய் வேலை செய்யும்போது, அவர்கள் குடும்பத்திலிருக்கும் பள்ளிக்குப் போகக்கூடிய வயதுள்ள பையனையும் பெண்ணையும் அவர்கள் தங்களோடு வேலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அக்குழந்தைகளுடைய உதவியையும் பெற்று, தினந்தோறும் கூலியைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். குடும்ப வருமானத்தைப் பெறுவதற்கு ஹரிஜனக் குழந்தைகளும் ஓரளவு பிரயோஜனப்படுகிற காரணத்தால், குழந்தைகளை வயலுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோக வேண்டிய கட்டத்தில், கட்டாயக் கல்வி முறையின்படி, இக்குழந்தைகள் பள்ளிக்கு வரவேண்டுமென்று நாம் நிர்ப்பந்திப்போமானால், அது உண்மையிலேயே ஏழைக் குடும்பங்களுக்கு கஷ்டத்தைத் தான் கொடுக்கும் என்று நான் வலியுறுத்திச் சொல்கிறேன். ஆகவே, இம்மாதிரியான, தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் ஒரு சில ஹரிஜனக் குடும்பங்களுக்கு விதி விலக்கு அளிப்பது மிக அவசியம். விதி விலக்கு அளிக்கும் விஷயத்தில், ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள், குறிப்பாக பஞ்சாயத்து போர்டுகள், இவைகளுக்கெல்லாம் அந்த அதிகாரம் கொடுக்கப்படும் என்றும் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து, எந்த எந்தக் குடும்பங்களில் இருக்கிற ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு இந்த விதி விலக்கு கொடுக்கலாம், யார் யாருக்குக் கொடுக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிற சிபார்சின் பேரிலே விதிவிலக்கு கொடுக்கப்படும் என்று வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அது ஓரளவு நல்ல முறையிலே செயல்பட்டால்தான் அந்த ஹரிஜனக் குடும்பங்களுக்கு அது நன்மையாக முடியுமே தவிர, இல்லாவிட்டால் அது அவர்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய கருவியாகத்தான் மாறிவிடும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஈவுத்தொகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 மாணவர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த முறையானது

6th November 1957] [Sri M. Jagannathan]

ஓரளவுக்கு பள்ளிகளில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்துவதற்கு உபயோகப்படுமே தவிர, மாணவர்களுடைய கல்வி அபிவிருத்தியை வளர்ச்சி செய்வதற்கு இந்த முறையானது பயன்படாது என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு ஆசிரியருக்கு 40 மாணவர்கள் என்ற விகிதாசாரமானது மாற்றப்பட்டு, ஒரு ஆசிரியருக்கு ஏறக்குறைய 20 மாணவர்கள் இருக்கவேண்டுமென்ற முறையை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால்தான் ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய வகுப்புகளில் இருக்கும் சிறு குழந்தைகளுக்கு தனி கவனம் **(Individual attention)** செலுத்த முடியும். அப்படிச் செய்தால் மாணவர்களுடைய கல்வித் தரம் உயர முடியும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

அடுத்தபடியாக ஆரம்ப ஆசிரியர்களுடைய ஊதியத்தைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கப்படும் ஊதியம் மிகவும் குறைவானது என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அடிப்படை சம்பளம் ஏறக்குறைய ரூ. 50 கொடுத்தால்தான் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்த முடியும். கல்வித் துறையிலே நமது நாடு மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருப்பதின் அடிப்படை காரணம் ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு போதிய ஊதியம் கொடுக்காமல் இருப்பது தான். சமீபத்தில் நான் மலேயா, பினங், சிங்கப்பூர் முதலிய இடங்களில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துவிட்டு வந்தேன். சிறு தேசமாக இருந்தாலும், அங்கெல்லாம் கல்வி மிகவும் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது. அதற்கு அடிப்படை காரணம் அங்குள்ள ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் நல்ல சம்பளம் பெறுகிறார்கள். சாதாரணமாக அங்கே ஒரு ஆரம்ப ஆசிரியர் 300, 400 ரூபாய் சம்பளம் பெறுகிறார் என்றால், நம்முடைய நாட்டில் வாழ்கின்ற ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் நிலையை பார்க்கும் பொழுது, உண்மையிலேயே பரிதாபப்படவேண்டிய நிலையில்தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் சிறு நாடுகளில் இருக்கும் நிலைமையை, செல்வம் கொழிக்கும் நம் நாடு என்று சொல்லுகிறோமோ அந்த நம் நாட்டிலும், அதே சூழ் நிலையை, குறிப்பாக ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் சம்பள விஷயத்திலாவது நாம் உடனடியாக கொண்டுவர முயற்சி செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் நன்றாகப் படித்தவர்களும் திறமையாக உள்ளவர்களும் " டீசிங் ப்ரொபெஷனுக்கு " கல்வி போதிக்கும் தொழிலுக்கு வருவார்கள். அதனால் நம் நாட்டு குழந்தைகளுக்கு கல்வி நல்ல முறையில் போதிக்க முடியும், நாம் நன்றாக முன்னேற முடியும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

I.—ANNOUNCEMENTS BY THE HON. SPEAKER—*RE—cont.*

(2) PROGRAMME OF BUSINESS.

MR. SPEAKER : I have to announce to the House the following changes in the Programme of Business as approved by the Business Advisory Committee at its meeting held on the 1st November 1957 which has already been circulated to Members :—

After the non-official business is over in the forenoon on the 7th November 1957, the House will sit in the afternoon also from 3 to 5-30 p.m. and continue the discussion on the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education, if necessary speakers are forthcoming.

On the 9th November 1957, the House will adjourn after considering the Madras Village Panchayats (Amendment) Bill as reported by the Select Committee.

On the 11th November 1957, after the presentation of the Supplementary Statement of Expenditure for the year 1957–58, the Prevention of Insults to National Honour Bill, 1957, will be taken into consideration. The time allotted for this Bill is 2 hours. The general discussion on the Money Lenders' Bill, 1957, will be taken up after this Bill. The House will also sit in the afternoon from 3 to 5 p.m. and complete the general discussion on the Money Lenders' Bill, 1957.

On the 12th November 1957, the clause by clause consideration of the Money Lenders' Bill, 1957, will be taken up.

On the 13th November 1957 after considering the Motion to refer the Madras Bhoodan Yagna Bill, 1957, to the Select Committee, the following Government Bills will be taken up :—

(1) The Cattle Tresspass (Madras Amendment) Bill, 1957.

(2) The Madras (Transferred Territory) Re-enacting Bill, 1957.

(3) The Madras (Transferred Territory) Extension of Laws Bill, 1957.

There is no change in the rest of the programme. I will have this programme circulated to hon. Members by this evening so that they can follow it.

முக்கியமான மாறுதல் என்னவென்றால் இந்தக் கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கையின் மீது விவாதிப்பதற்கு நாளை மத்தியானம் கூட 3-லிருந்து 5–30 வரையில் நேரம் கிடைக்கிறது என்பதை அங்கத்தினர்களுக்கு சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

V—GOVERNMENT MOTIONS—*cont.*

(2) REPORT OF THE LEGISLATURE COMMITTEE ON THE WHITE PAPER ON EDUCATION.

* **Sri T. P. ELUMALAI** : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கிற கல்வியின் வெள்ளை அறிக்கை பற்றி நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பல விளக்கங்கள் கொடுத்து பேசினார்கள். இதை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். அதை ஆதரித்து, மேலும் சில அபிப்பிராயங்களையும் சொல்ல முன்வருகிறேன். பொதுவாக நம்முடைய நாட்டிலே கல்வியின் தரத்திற்காக இந்த சர்க்கார் நிறைய செலவு செய்திருந்தபோதிலும், அந்தக் கல்வியை அடைந்தவர்கள் நாட்டிற்கு எந்த அளவு தங்களுடைய உதவியைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதே இதனுடைய முக்கியமான குறிக்கோளாக இருக்கிறது. குறிப்பாக இந்த நாட்டின் ஏழை மக்கள் எல்லோரும் கொடுக்கின்ற வரிப்பணத்தை வைத்துக்கொண்டு தான் அத்தனை பேர்களும் படிக்கிறார்கள். படித்து முடித்தபிறகு நாட்டில் இருக்கின்ற அத்தனை ஏழைகளுக்கும் அவர்கள் கருத்து பயன்படும் அளவுக்கு இப்பொழுது போடப்பட்டிருக்கிற கல்வித் திட்டம் இருக்கும் என்று நான் மனப்பூர்வமாக நம்புகிறேன். குறிப்பாக படித்தவர்கள் அத்தனை பேரும் படிக்க வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள் இடத்தில் மிகவும் எளிய முறையில், கீழ் அதிகாரிகளாக இருந்தாலும் சரி, மேல் அதிகாரிகளாக இருந்தாலும் சரி, நடந்துகொள்ளும் முறையில் வழிகாட்டுகின்ற ஒரு தன்மை இந்த வெள்ளை அறிக்கையில் இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக நம்முடைய நாட்டிலே இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற கல்வித் திட்டத்தை பார்க்கும்பொழுது ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் அதில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது இந்த நாட்டில் முக்கியமாகப் பேசப்படுகின்ற மூன்று மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்